

POST scriptum
Antologia 1/2010(4)

Copyright © POSTscriptum – 2010/2011
<http://postscriptum.net.pl>

Prawa autorskie do wierszy są własnością autorów.

Redakcja: Elżbieta Borkowska
                  Lidia Kowalczyk
                  Zygmunt Marek Piechocki
                  Leszek Wlazło

Projekt okładki i słowo wstępne: Elżbieta Adamczyk

Skład i łamanie: bezet@o2.pl

Wydawca: Leszek Wlazło

Wydanie pierwsze
Nakład: 300 egz.
Gliwice 2010

Wydanie pierwsze poprawione
Nakład: 80 egz.
Gliwice 2011

ISSN 1899–8356

POST scriptum

Antologia 1/2010(4)

Gliwice 2011

Drogi Czytelniku!

Książka, którą trzymasz w dłoniach, to już czwarta antologia forum literackiego *POSTscriptum*.

Forum PS istnieje od trzech lat. Dokładnie od szesnastego września 2007 roku, od godziny 10.06, kiedy Marcin Dydyna założył je i oficjalnie otworzył w „cyberświecie”. Od tego momentu historia *PS* pisze się niejako sama, oczywiście przy czynnym i nieodzownym udziale wielu twórców.

Trochę statystyki.

W chwili, gdy powstaje niniejsze *Słowo Wstępne* – użytkownicy forum napisali: 144 609 postów, 11 773 tematów, a liczba zarejestrowanych dusz to 262 osoby.

Czy to dużo, czy mało? Prosimy, sam osądź Czytelniku.

Grono rezydentów *PS* ciągle się zmienia. Jest tu jednak wiele osób, które publikują swoje utwory od samego początku istnienia Forum. Różnorodność gatunków, tematów, a do tego możliwość wypowiedzi w innych formach artystycznych sprawia, że każdy – czy to twórca, czy czytelnik – może tu znaleźć coś dla siebie. Poza literaturą *PS* publikuje fotografie artystyczne, grafiki, zdjęcia obrazów, linki do utworów muzycznych – autorstwa użytkowników. Mamy *POSTkawiarenkę*, w której można po prostu porozmawiać lub napić się wirtualnej kawy i Hyde Park, gdzie można dyskutować na najróżniejsze tematy.

W poprzednich antologiach, poza tekstami literackimi, pokazaliśmy przegląd graficznych prac naszych autorów, jednakże w niniejszej publikacji wróciliśmy do klasycznego formatu poezji i prozy, ponieważ to właśnie one dominują na stronach *PS*.

Znajdziesz tu Czytelniku wiersze rymowane, świadczące o tym, że poezja rymowana żyje i wbrew pozorom ma się dobrze, a jej twórcy poszukują wciąż nowych form, a także wykorzystują uświęcone poetyckie tradycje, ulubione przez tych, którzy kochają rymy.

Na stronach antologii znajdziesz także poezję białą, bez rymów, różnorodną, czasem kontrowersyjną, nowatorską lub tradycyjną – jeżeli istnieje coś takiego, jak tradycyjna biała poezja.

W części prozy zamieściliśmy kilka krótkich opowiadań, a także utwory, które trudno zaszufłakować ze względu na użytą w nich stylistykę.

Mamy nadzieję, że niniejsza antologia zaciekawia Cię, zachęci do dalszych spotkań z *PS*. A może odwiedzisz nasze forum przy okazji wędrówek po „cyberświecie”? Serdecznie zapraszamy!

Dziękujemy wszystkim, którzy przyczynili się do publikacji czwartej antologii *PS*: twórcom, redakcji, drukarni, a także Tobie Czytelniku, bo gdyby nie Ty? ...

Ciekawe, kiedy ukaże się piąty tomik?
Jak myślicie?

Spis autorów – wiersze

Paweł Artomiuk /Arti/	17
samotność I–VII demon i róża wszyscy jesteśmy bogami	
Elżbieta M. Będkowska-Adamczyk /Elżbieta/	23
my i dziewiąty obłok śpią we mnie wiersze po długim spacerze jestem z przeszłości... maszkaron wielki mały świat do późnosierpniowego pamiętnika	
Elżbieta Borkowska /el/	29
Z cyklu: zapiski prowincjonalnej świątkary wymiślam zakola czasu bywa że palę lampę do świtu noc jest do spania dzień dobry – przyszedłam na koronację Z cyklu: minimalnie porządki nierozważne a miałeś być a co mi tam – zakwitnij słowem na wiosnę śniegi topnieją w górach – czas się zbierać na marginesie jest trochę tlenu powoli – obok siebie – dochodzimy do razem	
Mirosław Chodynicki /Mirek/	35
Naiwna jak dziewczynka z zapalkami Przechodzę przez smugę cienia Pustka Potrzeba wyciszenia ... po pajęczej nici na ziemię Leniwe popołudnie Imię drzewa * * * (plaża słońce) Moja muzyka Patykiem pisane	
Andrzej Deryło /AnDante/	41
Nieuleczalni Moja litania Piosenka banalna Autopodnieta Sen wierszoklety Maestro	

Hanna Dikta	47
koncertowe memento Mori kalki kochała tylko van Gogha mam na imię Lisa i mieszkam w Bullerbyn Ikarowi welcome K gipsowa panienska z L. siostra Marta od aniołów najładniej ci w czapce niewidce kiedyś po ciebie wrócę z cudzych miseczek	
Danuta Duszyńska	53
W szybę zastukała purpurowa jesień Wiatr i marzenia Suknia barwy zielonej A ja tak Cię chciałam Wyszepnij proszę Myśli nieucztesane Ptasie trele Stara lampa	
Marzena Frączek /Dafne/	59
spacer mlecznym traktem aby do... podkradając chwile antrakt krzyk synogarlic choć za kotarą już inne poranki lunatycznie przesilenie krok po kroku w sepie pośrodku jubel	
Ferdynand Głodzik /Fred/	65
Kanikuła Karzeł Rzewień Poranek Na jutro Czas zauroczeń Wspólny początek Przez chwilę Truskawki	
Elżbieta Grzegorzczak /eliza/	71
odcienie zachowana ciągłość didżiridu dwa poziomy postawa	

rozchwiane
błądząc myślą
przyszłość
noc
rozterka
przywiane ale skąd
a oczy patrzą w dal

Bolesław Grzyb /dobry czas/ 77

pani jesień
Zapatrzeni w siebie
lepsza strona lustra
listopadowo
motyle
ogień
tajemnica
Bez granic

/jarek669/ 83

Bezsensowność
Świeczka
Sezam
Ofiara
Obietnica
Kay
Fakir
Autokracja
Feniks
Wyprawa ratunkowa
Bohun

Robert Kadej 89

Olga
Pani Róża 2
Mamo Janek jest marynarzem
Polskie kino
W tawernie
Jantar
Tajemniczy budowniczy katedr
Wszystko o Ewie
W starym kinie
Siklawa, siklawica, wodogrzmoty Mickiewicza
Piersi i róże

Jan Kiczor 95

Samotność
Retrospekcja
Zdarzy się
Senne widma
Ulica Wysoka.
Wszystko
Erotyk
Nasz bieg
Mane, tekel, fares

- Beata Patrycja Klary /Indianeczka/ 101**
 drzwi, które nigdzie nie prowadzą
 z cyklu wierszy o umieraniu
 Tren V
 Tren VI
 Tren VII
 Tren VIII
 z cyklu SAMPLE • RIFFY • DEMA
 dzieli nas przestrzeń pięćdziesięciu milionów kilometrów
 maska
 kultura. higiena gwarantowana
 pokoił na Hożej
 płamę we śnie zobaczyć. szczęście murowane
- Lidia Kowalczyk /amandalea/ 107**
 to nie ostatni raz
 wczoraj
 z Małego Księcia
 bez nacisków
 tenorzy
 poza mrokiem
 wrastanie
 pomiędzy
 w oknie
 w strugach deszczu
- Magdalena Gabriela Krytkowska /Gabryśka/ 113**
 anioły nie umierają od nadmiaru dobra
 dość
 koraliki
 niezapominajki
 świerszczy
 szuflada św. Anny
 rzep
 za starymi akacjami
 samotne ławki
 dom w utraconym raju
- Lila Kucfir 119**
 współczesny anioł
 znów kwitną astry
 nie można zajrzeć –
 pecha zostawiam za drzwiami
 bezsilność
 dalie
 maria nie magdalena
 * * * (w górach wśród świerków kapliczka w lesie)
 w tobie nadzieja
- Ewa Kudła /eva_14/ 125**
 Chroń mnie
 A ty śpij
 Mój Bóg wyjechał

Dżoker Przed udarem Ulica widoczna Beż żalu	
Kamil Kwidziński /gamin/	131
Martwa Listwianka	
Lucyna Mamczur /Lucy/	133
* * * (drażnięta tobą i dzikością głogów) miałam jesienienie zapisane w gwiazdach nie pokochał mnie poeta choć nie kołyszysz mnie przed snem * * * (mówisz że w barwie odlotów hosanna) * * * (kiedy nie wrócisz w gwałtowności wrzosów) * * * (obiecałam że przyjdę szelestem pończoch) * * * (listopad gubi się w nastrojach) czułością bez retuszu * * * (pytasz gdzie bywam)	
Czesława Milezko /anastazja/	139
Kolczaste wspomnienia Wiejski raj Kiedy stąd pójdę Beniamin Wątpliwość Moja mama Prowadzisz mnie na złotej smyczy Domino życia „Mendacem memorem esse oportet” Bez przymusu	
Monika Nowosad /Cathriona/	145
* * * (stary i tępy scyzoryk ojca) Gdyby tak... Spowiedź córki Koryntu polana szanta sztormowa Żar Wróciłeś Czarna wyliczanka	
Aleksander Osiński	151
słowa są sprawiedliwym rodzajem kłęski nie stoisz przy mnie chociaż trzymam twoje ramię niewierność chwili dom opuszczają światła spalenie Józka koza Merkury zielona kula archeologia	

zausznicy przyjemność rysownika	
Zygmunt Marek Piechocki	157
Cyprysy Van Gogha Pustka w głowie Spacer z Nią Jest obok Ono Pytasz jak minął dzień Wysokie PSA	
Maria Polak	163
Szepty z daleka... ja przepraszam to pomyłka... Cicho nie budźmy Dokąd prowadzisz... Życzę barw ciepłych Przywiął mi wiatr Och, życie!	
Bożena (A) Przybysz	169
Wigilijne przemyślenia Z perspektywy życia Testament Tytuł pisze życie * * * (Poeta jest jak wada) Kadr z życia Czy masz przyjaciół Tym którzy odeszli	
Monika Rechla /Moonsee/	175
Zaćmienie Jestem tylko echem Prolog Animozje Pożegnanie Jak anioł Noc się za nas wstydzi Moknąc	
Kamil Jakub Rousseau /justyna/	181
Przesilenie Psychomachia Gdzie jesteś Mały Książę Drugie ja, czyli jak pisać wiersze Bar w oparze (z cyklu „Znikające obrazki”) Aż do końca Testament bestii – czyli mój W pustce utraconego czasu	

Janina Barbara Sokołowska 187

^w objęciach^
^handlarze starociami^
^ostatnia noc chochołów^
^w rytmie czardasza^
^muszel^
^z ostatniej chwili^
^dzisiaj^
^królewna śnieżka się budzi^
^kontury^
^przyzwyczaj się do zgonów^
^w cztery oczy^
^dźwięk-płacz^

Wojciech Szczurek /pasikonik/ 193

nuda na kolację raz proszę
zawieszono modlitwy o koniec
słowo – cząstka elementarna
jaki aktor taka rola
wierszokleta zapomniął po co i dla kogo
przybądź
iluzja
* * * (czasami ptaki)
zwierzenia niedzielnego wierszoklety
mimo ciemniej bądź

Julia Natalia Wasielewska /jestem_Julią/ 199

Nie wrócisz
Ty
Dowód
Motyl
Anioł
Przed końcem
Zawierzyłam życie nadziei
Filiżanka
Rozstanie
Motylu
Prozę
Gdzie sens

Leszek Wlazo 205

w omszałej
za parawanem
rozgrywka
rozmowa z cieniem
antidotum
szczególna pora
niezwykajnie
niespójne
niestrawne
kamień węgielny
diapozytywy

Danuta Zasada /nuta niepokorna/	211
bez odwrotu	
u podnóża wieży Babel	
Noc	
zawiłości	
Tylko nie wydaj	
z włosiem pod wiatr	
scenka z listkiem	
Irena Zborowska /Irena/	217
Niecały świat	
Otwieranie przymarzniętego	
Wyrzeźb mnie wzorem mistrza	
Zamarzanie	
Na miarę czasów	
Zatwierdzono	
Narkoza z tuberozy czy jakoś tak	
Po drodze	
Niefrasobliwy	
Najzdrowszy przed północą	
Gorzko zapisane	

Spis autorów – proza

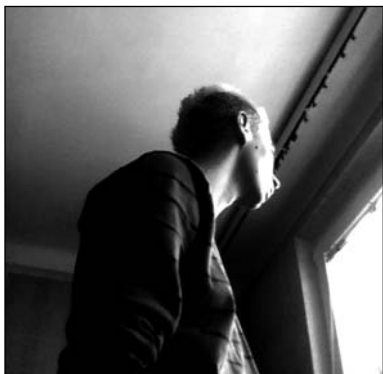
Elżbieta M. Będkowska-Adamczyk /Elżbieta/	224
Spodziewamy się	
Niedokończone podróże	
Elżbieta Borkowska /el/	233
Szkice jednodniowe	
Nie tak łatwo pójść do piekarni	
Malarz pustych miejsc	
Co widziała Marianna	
Jak to w czwartek cisza na wieży nastąpiła	
Ferdynand Głodzik /Fred/	241
Pan na Łośniach	
Kamil Kwidziński /gamin/	244
Rozpięcia i rozpiętości: Witold Gombrowicz	
Zygmunt Marek Piechocki	248
Śnieżnie, 11 czerwca 2010.	

POST scriptum _____

WIERSZE

_____ POST scriptum

Paweł Artomiuk

/Arti/

Ur. 18. 10. 1984 w Pruszkowie. W latach 2005–2007 studiował w Wyższej Szkole Dziennikarskiej im. Melchiora Wańkowicza w Radomiu (porzucił naukę na szóstym semestrze). Swoje wiersze i reportaże drukował m. in. w gazetach lokalnych: *WPR*, *Głosie Brwinowa*, a także *Podwarszawskim Życiu Pruszkowa* oraz *Antologiach* (*Postscriptum*, *Oazy Szeptów*, *Ogrodu Ciszy*).

Jest założycielem i administratorem Forum Poetyckiego – ARTICITY. Mieszka i pracuje w Warszawie.

samotność

I

w samotności najgorsze są noce
jeden wielki płomień
puste miejsce straszy
widmem byłych kobiet

w samotności najwięcej złego
w chichoczących ścianach
dla nich to komedia
dla poety dramat

w wazonie kwiatów uschniętych
brudnych w zlewie talerzach
powraca by zmienić w mętnik
każdą strofę pacierza

najgorzej przed lustrem
gdy oczy puste
stają się własnym katem

II

Ojczy Nasz,

wielu tak zaczynało i nie mogło skończyć,
zmiłuj się nade mną, zmiłuj się nade mną

czemu jest tak ciężko, dokąd to prowadzi?
pomóż mi odnaleźć ten jedyny azyl

czemu nie potrafię z żadną żyć na dłużej,
wszystkie mi się nudzą, bez nich nie mam złudzeń

zmiłuj się nade mną – pobłogosław dziecię,
które nic prócz seksu nie ma na tym świecie

które wciąż odlicza do nowej soboty,
a z dniem kolejnym chce zapomnieć o tym

cóż mogę poradzić, że nie jestem stały,
znów pewnie się znudzę, takie tam morały

III

w samotności najgorsze są noce
od żalu do nienawiści
i na odwrót

samotność to bydle które co dzień zżera
aż nic nie zostanie
aż człowiek
umiera

to pokarm wrogów
to udręka matczynych ust

to kakofonia przerywająca ciszę
to stado zwiędłych mniszek

to zakon franciszkanów
to moje odbicie rano

to pierdolona poezja
to udawany majestat

to zima na ciemnym dworcu
to krew znaleziona w stolcu

to górnik przysypany w kopalni
to kwintesencja matni

to śnieg na nagrobkach w marcu
hospicja i domy starców

IV

mój miły, czekam na ciebie dzierżąc Meyer w dłoni
mój ty wampirze,
mój ty wyjebany w kosmos,
mój ty Romeo, będę twoją Julią,
– coś z tego, że jestem najzwyczajszą kurwą?

nie przyszedł, mój Boże, co zrobię, coś powiem?
a może przyjdzie. poczekam, się dowiem.
a może jeszcze wpadnie w me ramiona?

coś począć, gdy stoję tu taka spodlona?
napiszę na blogu że to pedał stary,
tymczasem śmigam wciąż sama – bez pary

V

w samotności najgorsze są noce
trzeba gdzieś uciekać
stawiać stemple miasta

ponieważ samotność ponieważ
ona
jest tylko bzdurą wyssaną z palca
trzeba tylko otwierać
drzwi

VI

samotność to stara kurwa przy drodze
 proteza
 schizofrenia
 czołgi wjeżdżające do miasta
 karabin maszynowy – egzekucja pod murem
 to nasza ojczyzna, hymn nasz
 biurokracja!

samotność to zdzira
 rzęsy doklejone
 paznokietki bajery
 papieros w kącikach ust –

to impotencja
 to zebranie o dotyk
 ostatnia nędza
 schowany pod obrus narkotyk

to heroina to amfa to kwasy
 to brud na ustach
 sperma obcej rasy

to psy pod drzwiami
 i zrywka przed psami

VII

samotność to szloch wszystkich matek
 idących za trumną
 to szatan w każdej postaci
 obłąd
 ostatni krąg piekła
 ostatnia kromka chleba
 ostatni złamany grosz
 ostatni spazm wiary

samotność to chwila w której ginie papież
 w której ginie prezydent
 w której drugi Katyń

to nasze znicze
nasze flagi
kwiaty

Warszawa, kwiecień 10

demon i róża

okrutny stworze ukryty pod moim łóżkiem
zostaw tę miłość – ścieleć ci dzisiaj w szafie...

zbudzony ze snu znowu widzę ciebie
wyciągam ręce śmiejesz się tak słodko
już trzymam rękę twoją w swojej dłoni
a drugą głaszczę twarz nad życie droższą
lecz się rozplywasz a ja wnet po tobie
łzy wściekle płyną po miłości grobie

ty ciągle wracasz choć to niepojęte
tak dzień kolejny mknie w objęciach żalu
przeklęte lustro w którym obok stoisz
łez pełne morze wojna dana ciału
a pod poduszką zapach twych włosów schowany

– dziś znowu przyjdiesz znęcać się przed snem
wypełnisz pokój szeptem rwącym rany

...a rankiem (o naiwności!)
dyskretnie wytrę oczy
i przy twym zdjęciu postawię świeżą różę...

2002

wszyscy jesteśmy bogami

*twoje modlitwy są dla mnie wiatrem
rozkładam skrzydła
skaczę*

wszyscy jesteśmy bogami
tylko kto w nas uwierzy

kto nam kościoły postawi
wspomni ostatnią wieczerzę

komu krew zmienić w wino
komu kawałek ciała

komu być kokainą
kto mi dziś świecę stawiał

***

wszyscy jesteśmy bogami
przez chwilę lub dłużej
tak mocni aż słabi
w pogniecionej skórze

Warszawa, czerwiec 10

Elżbieta M. Będkowska – Adamczyk

/Elżbieta/

Urodziłam się pewnego dnia w kraju, którego już „nie ma”. Mieszkam w kraju, który ciągle się zmienia. Piszę, maluję, fotografuję – tworzę. Opowiadam świat.

Czy to, co robię jest warte chwili czasu innej osoby? Mam cichutką nadzieję, że tak.

Kraina PeeS – jak nazywam *POSTscriptum* – dzięki jej mieszkańcom, jest miejscem szczególnym. Cieszę się, że któregoś dnia tu dotarłam. Zapraszam do wspólnych wędrówek po czwartej już antologii PeeS. Serdeczności z JanElla

my i dziewiąty obłok

kropki naszych ciał
na palecie pól
utrwalone szybkim gestem
nostalgia nieobecna usprawiedliwiona

bo jakże tak
ciągle zamykać się
w pamięci kolory błędną
lub przeciwnie
gdy wpatrujesz się w jasność
zostaje negatyw

przychodzą same sarny
bo kóż nie zgubi się oprócz
jeśli zostaniemy tu dłużej
skowronki obok uwiją misterium
wyszepeczemy od nich jeden spokój i dla nas
będzie nam bliżej
do dziewiątego obłoku
so much closer to the cloud nine

28 VI 2010

śpią we mnie wiersze

splątane
 przebiegłe słowa
 rymy i białe wstążki
 pieszczoty metafor
 przenośnie ponad nieboskłon
 szeleszczą onomatopeje
 miękną pod językiem

dzisiaj przyśniła mi się siwa czapla
 w szuwarach przebłykający szmer
 przesuwanego falami krajobrazu

budzą mnie strofy uwikłane
 fantasmagorią wyobraźni

30 III 2010

po długim spacerze

pytasz
 tak zwyczajnie
 czy się boję śmierci

– nie ma się czego bać
 my nie umieramy

odchodzimy tylko
 schodzimy z oczu
 z codzienności widoku
 za przerywaną linię
 wykresy pamięci
 ponad krzyk niemych dłoni
 tam gdzie światło przenika
 dochodzi dojrzewa

stajemy się
 szeptem
 .....szeptem
 .....szeptem

16 II 2010

jestem z przeszłości...

z abecadła które rozsiewa *chrząszcz brzmi*
 po kaligrafowanych językiem kartach
 pożółkłych od wylegiwania się na wymyślonym słońcu
 w ciągle otwartej książce

jestem ze słowiańskiej chandry
 z dni przykrótkich zimowych
 zziębniętych i w przemakających butach
 na przystankach *czterdziestki*
 w której najlepiej stawać przy wyjściu

jestem z tłumy
 w kolejce po pomarańcze
 po mięso gdzie niech pani nie krzyczy
 i tak szybciej nie przyjdzie ciężarna pobiła obcą babcię
 uczyły mnie topografii przetrwania
 wyrażeń zabloconych chodników

jestem z *latarników i przedwiośnia*
 z *leśniczówki Pranie i zrób to sam*
misia z okienka i Jacka i Agatki
 dobranocek oszukujących głód
 przylepką z powidłami

jestem z sierpniowej porodówki
 --
 na świat podpisany gęsim piórem
 z jogurtem za łapówkę

jestem z niecierpliwości marzeń
 otwartej duszy i wiary
 że gdzieś bezsprzecznie jest miejsce
 i nikt nikomu nie przeszkadza
 w paradzie codzienności

jestem z *american dream*
 w kolorze stereo i dawnych zazdrości
 świata wyobrażeń bez określenia
 – *musisz tu pobyć żeby pojąć* – inne prawdy i kłamstwa
 dlatego w Las Vegas zostają tajemnice

jestem z przemijania
niewidocznej sieci rysów i skaz
w teraźniejszości której nie rozumiem
wieczorami pod lupę biorę przyszłość
łamię łódkę z nieuchwytnym zakończeniem

jestem z przeszłości

2 III 2010

maszkaron

są takie słowa które nie przechodzą przez gardło
czają się wpinają w tkankę w spazmach strachu
obawiają się światła dźwięku że ogłuchną
i tak się skończy ich niedoszły żywot
więc zostają na dnie albo tuż pod skórą
pulsujące skronie gdy poruszasz zuchwą
albo zaciskasz dłonie na kolanie na udzie
do bólu żeby nie umknęły żeby się nie narodziły
bo jakże tak pozwolić się pokonać słowom
upaść przed nimi zgiąć w pół kłonić się
poddąć ciosom bez ciała
nie przechodzą przez gardło zostają
i duszą dławią obecnością niechcianą
bękartami miłości sentymentów radości
szczęścia tak niepodobne do ciemni w której
tworzysz swój obraz na podobieństwo
nie dopuszczając jasności zamykasz drzwi
okna zapuszczasz czarnym winem
szczelnie coraz szczelniej
i tylko czasem podobno przez nieuwagę
pożyczasz *Love Story* to setny raz już
prawda i płaczesz i zazdrościsz słów
które tak łatwo przechodzą przez gardło

i znaczą

11 V 2010

wielki mały świat

co mogę otworzyć
poza nocą jak na skrzydłach
w indygo
wykraść przemijaniu gładką skórę za uchem

wyspę usypaną z grających konch
z uspioną pamięcią oceanu
spływające po klifie perły

dzień
prostolinijny do końca świata
spodziewany zaskoczeniem
że to już

mów do mnie
póki rozróżniam tembr
niedokręcone krople
wodospad czarnej rzeki
wchłania w płynną ciszę
niemy wir

zegar bez ciebie gubi się
w drobiazgach
nie boli
samotność po przymiarkach
przylega do ciała
układa się w fałdach
wykreślanych dat

co mogę ci dać
poza nocą w indygo

i sobą

3 VII 2010

do późnosierpniowego pamiętnika

plówiące grzywy uwalnia już lato
przetarte upałem płócienne popołudnia
iluminacja gasnących słoneczników
schną pestki na szarość wieczorów

w okolicy i dalej winnice dojrzewają
lepką toczy się w beczki czas
nieutrudzone kolibry esami
i floresami kaligrafują świt
we mgle wątki promienie
a kończąc dzień ciągną za sobą
smugi zachodów
w zmrok

w przytulny szal
owijamy się nim i sobą
bluszcz dłoni ramion
z miejscem na skrzydła
co urosną

przecież najpóźniej pojutrze
odrodzimy się ptakami
papużki nierozłączki
albo
nieśmiertelne w zapomnieniu
w locie pod słońce feniksy

a w dole tętniące
plówce grzywy lata

30 VIII 2010

Elżbieta Borkowska

/el/

Z cyklu: zapiski prowincjonalnej świątkary

wymyślam zakola czasu

bo tak łatwiej astmatyczny dzień
raz wtóry otwierać perfekcją ramy –
żony matki wrednej kochanki

jestem – uśmiechem bezmyślnej ewy
a dla równowagi krzykiem spod latarni

świtem na budziku ćwiczę siłę perswazji –
by potem opaść dychawicą na krzesło

jestem –
kroplą na własnym czole

bywa że palę lampę do świtu

przyszedł na czas chociaż zawsze się spóźniał
dziwnie gadatliwy a przecież gardził słowami
bo wołał pogrożenie laską i zmrużenie oczu

brakiem podparcia zdziwił potomnych –
pamiętali chrome kolano i zapach kamfory
nie umknął też uśmiech niepasujący
do wkraczania w spiralny tunel

mimo że był pierwszy – tym razem czekał
i skinieniem głowy potakiwał kolejnym
jeden za drugim w bieli – pochylali głowy
przed trzeba i nie ma wyjścia

teraz krok za nimi bo ciężko samej
zbierać łupki po nocnym koszmarze

noc jest do spania

wolna wola – skończona dziwka robi co chce
podnosząc kieliszek łyka przegniły toast
za tych których nabrała kolejną jesienią

nocami pęka łeb i metafory
rośnie przestrzeń między słowami

piękne wersy zawsze przegrywają z kacem
skurczem mięśni nad ranem i opadłą powieką

spowiedź natychmiastowa

jak dobrze być i przeminąć bez huku i wrzawy
ot tak – przejazdem nie odpowiadać na wiersze

jutro odetchnie pustką bo to kłamstwa samotnika
miłość kupiona za parę strof tylko chwilową strugą –
madonna i dziwka na zatracenie twojej oleistej nudy
niby tango w zimnym deszczu ze złamanym obcasem

niech cię szlag

a teraz papieros lampka taniego wina
i palce czerwone ze wstydu

dzień dobry – przyszłam na koronację

dwa lata temu w sierpniu zabiłeś świerszcza
trzy minuty szukałeś na niego haka
a potem otwartą dłońią
rozmasałeś między koniczyną a bóg wie czym –
małe ścierwo z podwiniętymi nóżkami

łąka nie zadrżała ohydą – nic z tego
nawet niepylak roześmiał się z ulgą
bo polowałeś i na jego trzepot

maki zapulsowały czerwienią
a z traw na przekór wylęgła się cisza –
taki pełzacz zdziwienia i faktu

wycierając ręce rzuciłeś – *powodzenia*
w bredzeniu o wyższości miłości nad mierzwą

o celności mowa bo korona z dzwonkiem
to spazm niespójnych przemilczeń

Z cyklu: minimalnie

porządki nierozważne

ploną małe świątki z lipowych klocków
nie tak miało być – krzyczą pośród dymu
no cóż
wiele zmieniło się od wczorajszej litanii

(tu lekkie westchnienie pe – elki)

a miałeś być

chcesz to zaśnij nawet na prawym skrzydle
najwyżej rozbolą cię lotki i będziesz marudny

szelest piór jestem w stanie znieść spokojnie
wytrzymam też udawanie świerszcza i stróża

tylko rozwiąż problem znikania nad ranem

a co mi tam –

zmieniam się w owoc i o nic nie pytam
pulsując sokiem obok ciebie – z dłoni
czynię kołyskę co zaśpi zmęczenie

nie przemijam bo nocą rodzę wiosny –
i pamiętam tylko o falach przypływu

połonina pienińska

po linii dźwięku i plamce słońca
poszłam za tobą jak zwinka

tylko madonna drzewiasta
błogosławiła zmartwychwstanie

zakwitnij słowem na wiosnę

Markowi

wyobraźnia nada kształt i znajdzie źródło
żywej wody zagadanej z tęsknotą zieleni
tam schowamy czego nie warto oglądać:
planowany kompostownik lub rozpasane
śmietnisko myśli – gdzieś muszą pełzać

jeszcze trejaż z groszkiem lub dziką różą
choć bez wnętrza – zwiłokrotni uboczne
a prostota zasłoni odmienność przestrzeni

na koniec
szlachetność kamienia bądź zwykłej glinki
i koniecznie dużo miejsca na leniwą trawę
lub nagłe kaprysy stokrotek

śniegi topnieją w górach – czas się zbierać

niech znowu chwila szeroko rozłoży ramiona
i zagryzie tylko na pozór gorzkie źdźbło traw

jeszcze ty – koniecznie na wyciągnięcie dłoni –
słabość tłumaczona niedorzecznością pagórków

możemy do przodu – w cieniu kapryśnej sokolicy

na marginesie jest trochę tlenu

za stołami zasiedli złotouści – mnie zostało
honorowe miejsce pod i obok zaszczytnych

nie że za ciasno ale z perspektywy klepek
podłogi ciężko sięgać po kruchość filizanki
a co dopiero marzyć o eleganckim wyglądzie
i prezentacji marsowej zmarszczki na dumie

może zaryzykować wychylenie bezczelnej
gęby – przynajmniej poprosić by myli nogi
zanim je wsuną pod obrus udający białość

na górze poetka bawi kołowrotnym słowem
ten rozczochrany zakorzeniem w kręgach
głośno zapija reńskim gronowy komplement

na czworakach obieram kierunek drzwi
dobre drzwi – takie otwarte na powietrze

powoli – obok siebie – dochodzimy do razem

krok po kroku pleciemy bajdury zagryzane malinową czerwienią
i niespiesznie wyglądamy ciszy – w oczach jeszcze pada deszcz
niby wiosenny a jakoś wąpimy w kwitnienie kolejnych groszków

cisza
gładzi włosy i rozpina następne srebro które chwilami zamartwia
albo bawi pośpiechem – na zmiany kolorów też nie mamy czasu

jakie takie proste – nie musimy nic – to wszystko przez nas i w nas
jutro (z rutyną) przekropimy mrzonką że warto spalać przyrzeczenia

Mirosław Chodynicki

/Mirek/

Witam. Nazywam się Mirosław Chodynicki i... piszę wiersze. Piszę od dawna. Pierwsze próby czyniłem żakiem jeszcze będąc, i nimi umilałem sobie długie i co tu dużo gadać, nie do końca pasjonujące lekcje w jednej z poznańskich uczelni. Owszem, bardzo solidnych instytucji, o murach z czerwonej cegły. Ale to dawno było. Obecnie mieszkam w Terespolu nad malowniczą rzeką Bug i oczywiście smaruję na kartkach, to co wena szepcze do ucha.

I to już chyba wszystko, co mogę rzec o sobie. Zapraszam więc do lektury moich wierszy.

Naiwna jak dziewczynka z zapalkami

otworzyła serce
i rozlała miłość na
kamienne płyty korytarza

gruba woźna wytarła plamę
brudną szmatą

święta na niby
sączyła jad kropla po kropli
schowana na marginesie
polerowała aureolę z napisem Made in China

kto odważny i
kochaj bliźniego swego
ogrzeje płomieniem zapalki

Przechodzę przez smugę cienia

po drugiej stronie
rozfałowanej granitową kostką ulicy
mieszka pszczoła

złotymi skrzydłami zamiata
okruchy czasu
lepi samoloty i
rozsypuje po niebie

patrz to nie deszcz
to słowa
osiadają na czarnych skrzydłach parasolowych
nikną
w labiryntach ulic

poczekam tu
może wrócą

ułożę z nich nowe miasto
z dachami pokrytymi śmiechem
tańcem na chodnikach
a w oknach
zamieszkają pelargonie i rozbłyskane szyby
napętnione niebem

Pustka

próżnia idealna
czarna
ślepa

uczucia wędrują po kosmosie
dla odpoczynku
przysiadają
na złotych krążkach księżyców

zmienione w ciągi algebraiczne
długimi łańcuchami przeczesują
pustkę

kiedyś wróć
zdziwione
leśną zieloną ciszą doprawioną
werblem dziecięcia

usną wreszcie spokojnie
pod stateczną sosną
na miękkim rudym igliwiu

Potrzeba wyciszenia ... po pajęczej nici na ziemię

popołudnie ubrane
w zapach kawy i
nudę

nuty rozsypane na podłogę z fortepianu
toczą się ku oknu
odlatują
na skrzydłach firanki

upijmy się dziś
i w tonacji rubinowej popłyńmy

może trochę dalej
niż za linię lipowej zieleni

Leniwe popołudnie

sen nie sen
po ogrodzie
kwiatom ptakom zagłada w oczy

opowiada
opowieść zieloną
ze szczyptą wiatru

o smaku lemoniady landrynkowej
przez tęczową słomkę
i koniecznie kapelusz kremowy
z szerokim rondem
bo do opowieści pasuje

kiedy sen nie sen

Imię drzewa

brzmi siłą
szepciem
i trwaniem mimo wszystko

jestem drzewem

piję księżycę z głębin zakrytych
wyciągam ramiona
obejmuję
kolory i powietrza

próżnię wypełniam samotnością
o zachodzie słońca

* * * (plaża słońce)

plaża słońce
gdzieś tam

na gorącym bruku
w stukocie kroków zgubiony
szukam sensu
uciekających minut

dzień noc
noc dzień

muzyki zakłętę
w klawiaturę schodów
zbiegających
niżej
niżej
aż na

a potem w tunel zdarzeń
na drugą stronę lustra

Moja muzyka

o północy zrodzona
ze światła gwiazd
trwała chwilę

trzy nutki
tańczące w smudze

leżą teraz na niedzielnym obrusie
obok wazonu z liliami
skupiającymi
arystokratycznie całą uwagę

trzy martwe nutki
niezauważone
po kraniec niedzieli

Patykiem pisane

mam wszystko

muzykę
papier
pióro

naręcza słów pasą myśli rozbiegłe

samotności
zaśpiewaj przestrzeń
i ptaków
kręgi swobodne

I można iść. Prosto. Swobodnie. Nie pytaj o cel. Sam się znaj-
dzie. Tam za zakrętem, za górką. albo za krzewami w dolinie.
Cisza. Nikt nie mówi swoich spraw.

Czasem tylko deszcz.

Krople trącają źdźbła jak struny, i jest granie. Granie nie zapisa-
ne w żadnym śpiewniku. I jest modlitwa zapachu deszczu, lasu
i ciszy przednocnej godziny zamyślonej.

Wyrzuć buty. Poczuj ziemię. Gorącą miękkość,

dotyk pierwotny.

A teraz słuchaj. Mówi. Usłysz. Jesteś dzieckiem. Poczuj idealną
miłość i spij spokojnie w jej zielonych ramionach.
Śnij.

pobiegnę modlitwą
w równiny
deszczem splotkane

pijany słowem
tańczę
kocham

słyszycie kocham
i nic mnie nie obchodzi

Andrzej Deryło

/AnDante/

Ot i problem.

Mam coś napisać o sobie , przedstawić się... Nadmiernie (jak to często bywa) rozwinięte EGO nakazuje się pochwalić, wrodzona (mam nadzieję) SKROMNOŚĆ podpowiada coś wręcz przeciwnego, zaś schowane najczęściej gdzieś w kąciakach pomieszczenia na szare komórki resztki ZDROWEGO ROZSĄDKU nakazują znaleźć złoty środek.

No i to jest problem, z którym nie bardzo potrafię sobie poradzić, a skoro tak, to powtórzę to, co napisałem we wcześniejszej antologii:

AnDante – to ja, osobnik w wieku „z górki” obdarzony przez matkę naturę skromnymi zdolnościami układania zdań w rymy, a przez świetnego i oddanego swej pracy polonistę w liceum – pewnymi umiejętnościami w miarę zrozumiałego łączenia liter w wyrazy, a wyrazów w zdania. Te dwie w umiarkowanym stopniu posiadane umiejętności zachęciły mnie do klecenia wierszy, przez co niektórzy nazwali mnie wierszokletą, a wyjątkowo pobłażliwi – poetą, do którego to miana nie czuję się absolutnie powołany, a to z racji chociażby niezupełnie lirycznego usposobienia oraz skłonności do złośliwości , przeplatanej niekiedy mniej lub bardziej udanymi żartami. Czasami tylko bywam nieco poważniejszy.

Takie też różnorodne są moje „wiersze”.

Nieuleczalni

Pędzisz za sławą, chwałą, pieniądzem,
gwiazdy doganiasz i galaktyki,
myślisz, żeś wszystko urządził mądrze,
bo masz majątek, pracę, wyniki.

Lecz po cóż sława, zaszczyt, kariera
i golf sobotni, czy msza niedzielna,
kiedy twe ciało choroba zżera
co zwie się „życie”, zawsze śmiertelna.

Moja litania

Rozmyślam sobie czasem nad ranem
– od wątpliwości trudno się ustrzec,
czyś Boże mądrym, wszechmocnym Panem,
czy tylko pochwał łaknącym bóstwem

Z ręką na sercu powiedz mi Panie
chcesz Ty modlitwy z książki czytanej?
klepane lubisz słuchać litanie?
im tylko łaski otwierasz bramę?

Inteligencji Twojej nie rażą
te czołobitne hymny pochwalne
w krąg mamrotane z kamienną twarzą
równie bezmyślnie jak i nachalnie?

Oglądasz chętnie brudnych pątników,
co z twym imieniem snują się drogą,
za dnia z pomiętych chrypiąc śpiewników,
nocą parami gniotąc się błogo?

Lubisz, gdy pasterz w purpurze, w złocie,
w gmachu ogromnym w marmury strojnym,
w Boga imieniu udziela pociech:
błogosławieni ubodzy, skromni.... ?

Drogowskaz dałeś, gdzie prawda leży,
wolność – bym drogę sam do niej tyczył,
po cóż mi legion Twoich pasterzy
chcących do prawdy wieść mnie na smyczy

Cóż, jak to człowiek, zbłądzą niekiedy,
lecz gdy przewinień mych listę długą
przyjdzie czas odkryć, to swoje grzechy
Tobie chcę wyznać, nie Twoim sługom

Więc daj mi Boże tylko nadzieję,
nieważne – w domu, czy w zagajniku –
podtrzymać wiarę, co wciąż się chwieje
sam na sam z Tobą, bez pośredników.

Tak, wiem – zaszczują, zgnębią, zakraczą,
że to herezja, ułomna wiara,
odpowiem krótko groźnym krzykaczom:
krzyż chcę mieć w sercu, nie na sztandarach.

Piosenka banalna

Poezja ci prawdy nie powie,
uczucie nakaże ci skrywać,
poezja wciąż gardzi tym słowem,
to zbrodnia go w wierszu używać.

Bo słowo to śmierdzi banałem,
a w rymie – ech, wręcz Częstochowa,
tylekroć to tutaj słyszałem,
od bredni tych boli mnie głowa.

Ach, biedni, nieszczęśni ludziska
już za was żal serce mi ściska,
nie wiecie, cóż to za radocha,
gdy mówię dziewczynie, że KOCHAM!

A potem, gdy wchodzę do łóżka,
a ona już chce się wycofać,
cichutko jej szeptam do uszka,
że tylko ją jedną tak KOCHAM

Zaś rankiem, gdy wstaję z pościeli
a ona wciąż pyta nachalnie
czy kocham, to mówię: aniele,
dziś KOCHAM to takie banalne

Autopodnieta

Zapraǳnę! Autor doznać podniety,
pieczenia w dołku z weny dotykiem.
Pomyślał – wpadną w zachwyty kobiety
Kiedy porażę je erotykiem.

Tak pobudzony cnych uczuć chórem
powstał erotyk, by mistrza piórem
z delikatności subtelnym tchnieniem
nurtem pieścizoty wlewać spełnienie

Ach – zapiszczała z zachwytem pierwsza
Och – wzdycha druga już w pąsach cała
Ech – trzecia skończyć nie mogła wiersza,
ekstazą ścięta, padła omdlała.

Już piąta, siódma i osiemnasta,
każda się wierszem wzrusza niewiasta,
aż wśród tych „ochów” i „achów” sieci
Autor nareszcie sam się podniecił

Sen wierszoklety

Coś mi się śniło,
tak, śniło mi się,
bo to nie mogła przecież być jawa.
słońko na niebie
ślicznie świeciło,
a w dole ogród, kwiaty i trawa.

W ogrodzie domek
zgrabny, nieduży,
a przed nim... – mocniej zabiło serce –
przed nim ławeczka,
na niej trzy muzy..
Toż to Kalliope, a z nią Euterpe.
A trzecia ? – trzecia
barwna jak lato,
muza miłosnej pieśni – Erato.

– Muzy, boginie, błagam was, proszę,
zwróćcie mi wenę – płakałem rzewnie,
– dajcie pomysłów, choćby za grosze...
– Dostyc !
Kalliope krzyknęła gniewnie,

– dość, wierszokleto! dość, grafomanie!
o czym chcesz pisać, co chcesz obwieszczać
wierszem skrobanym wprost na kolanie,
zamknętym w rymu i rytmu kleszczach?

Czy wiesz kim jesteś, wiesz kim się stałeś?
Ty – wypalony świeczki ogarek!
Coś tam pisałeś, tekściki małe,
śmieszne, nieważne, niemodne, stare,

frazy bez treści, słówka banalne,
płaskie, bezbarwne, jak do sztambucha,
jakieś laurki okazjonalne.
Ktoś to przeczytał?, Ktoś tego słuchał?

Komuś w pamięci choć jedno zdanie
dłużej zostało niż przez minutę?
Wzbudziłeś radość swoim pisaniem,
chwilę zadumy, czy może smutek?

Po cóż więc skamlesz, czemu nas nudzisz,
na co ci wena, na co pomysły,
popatrz dokoła, idź między ludzi,
tam znajdziesz wenę.
Nadzieje przysły...

Coś mi się śniło,
tak, śniło mi się,
bo to nie mogła przecież być jawa,
ale mi wcale
nie było miło,
zakiełkowała w sercu obawa,
że to już koniec,
cóż mi zostanie,
tylko czytanie,
tylko czytanie?

Maestro

Patrzył w chmurkę, gdy pod górkę
wolno kroczył,
nagle w główkę dostał piórkiem
między oczy,
rany boskie słowo gorzkie
się wymknęło,
gdzieś posiałem moje całe
arcydzieło

może w ramy gdzieś u mamy
się upchało,
może wyszło w niezawisłość
nazbyt śmiało,
nie daj boże, w lesie może
gdzieś się skrywa,
a gdy przy tym lekko spite
będzie zgrywa

ech, cholera wściekłość szczerza
już mnie wzięła,
będzie ściema, że ja nie mam
arcydzieła,
no więc siadam gdzie popada
z piórem w ręce,
i tak sobie dzieło skrobię
jak najprędzej

skaczę piórem jak kangurem
po papierze,
wizja nowa, nadbudowa
w sukces wierzę,
potem jętki, szmelc, baretki,
w dzieło włożę,
ujdzie w tłumie, nie zrozumie
nikt, a może,
że łatwizna nikt nie przyzna
tak ze strachu,
bo rzecz jasna, każdy z nas ma
lęk obciachu

Hanna Dikta

Nauczycielka, laureatka wielu ogólnopolskich konkursów poetyckich i literackich. Debiutowała w „Migotaniach, przejaśnieniach”. Jej wiersze ukazały się także w antologiach forów poetyckich, almanachach pokonkursowych oraz lokalnych pismach literackich i kulturalnych. Mieszka wraz z mężem i dwoma córkami w Piekarach Śląskich.

koncertowe memento mori

obsiedli mnie jak ptaki. stado wyliniałych kruków
w nieświeżych marynarkach i mokasynach sprzed półwiecza.
dziarską miną maskowali załężki parkinsona
albo zdiagnozowanego miesiąc wcześniej raka,
o którym wciąż nie potrafią powiedzieć rodzinie.
zapach butwiejących pod lodem trawników.

pomyślałam, że staruszkowie powinni chodzić
najwyżej parami. drobić chleb na starówce
albo machać zza szyby domku na wsi,
do którego zjeżdżamy tylko wtedy,
kiedy świeci słońce.

kalki

siadają przede mną co rano.

jedenastoletni właściciele porsche,
uśmiechnięte żony alkoholików,
miłośnicy totolotka.

opatruję im kolana pytaniami przypadków
albo psotami pajacyka z lektury.

najtrudniej oswoić
sfrustrowaną rozwódkę spod okna.
już piątą lekcję pisze pod ławką
listy do ojca,

którego podobno nienawidzi.

kochała tylko van Gogha

nie lubiła nas uczyć. rozczarowana ścianami
bez płócien, ciasnym gorsetem pani od polskiego.
proszkami, po którym myśli wcale nie były niebieskie,
a palce nadal nie potrafiły utrzymać ołówka.

mówiła, że nie powinnam marnować talentu.

wczoraj spotkałam ją w autobusie.
nuciła pastorałkę i malowała *słoneczniki*
śliną na kasowniku.

mam na imię Lisa i mieszkam w Bullerbyn

na naszych podwórkach nadal bujają się huśtawki,
skrzypią furtki. dróżnik opuszcza szlaban,
wygania spod schodów bezdomne kocięta.
a wariatka z domu przy kaplicy
kołyszże się uparcie w rytm śpiących pociągów.

na oblodzonym moście siedzą aniołowie.
jeszcze nie mają twarzy, jeszcze mnie nie boją.
rozpuszczam pod językiem ślazowe cukierki.
gram w klasy na torach.

Ikarowi

najtrudniej zapomnieć palce zsuwające wstążkę,
liście pod butami. gorzkie pestki ssałeś jak landrynki
i śmiałeś się tak, że milkły łabędzie.

naprawdę wierzyłam, że mnie uratujesz.

dziś wyplątuję stopy z pocałunków.
zszywam rozcięcia w wełnianym płaszczyku.
Dedał rzeźbi lipowe anioły. pada śnieg.

welcome K

na mojej ulicy po staremu. pięćdziesięcioletni
chłopiec bawi się pistolecikiem na wodę. pyta o godzinę.
chowa twarz z niedopałkiem w matczynej spódnicy.
kobiety kiszą żur, stroją krzyże, zamiatają asfalt.

komuś zdechł kot. ktoś wypatrzył sójkę składającą jaja,

a kaleka z domu przy cmentarzu, idąc po gazetę,
jak co dzień szerokim łukiem omija skrzyżowanie,
na którym przed trzydziestoma laty
zabił swoje dzieci.

gipsowa panienka z L.

postawił ją na parapecie. obok podwiązek
i spinek, ukradzionych z hotelowej toaletki.
czasem układa przy niej kwiaty, pali świece.
częściej zuchwale zdrapuje gips z podbródka.
draży niebieską sukienkę.

we śnie bierze ją naprawdę. ma ciepłe łono,
drobne piersi i ufne spojrzenie dziewczynek
z obrazów Balthusa.

siostra Marta od aniołów

kiedy zostaje sama, wyjmuje je z kosza.
zawija w haftowaną chusteczkę lub kocyk.
to zależy, czy mieszczą się w dłoni.

korytarz jest zbyt krótki,
by opowiedzieć im wszystkie baśnie,
więc wybiera tylko te z dobrym zakończeniem.

każdy malec powinien znać Andersena.

nie, kobietom, którym poprawia poduszki,
nigdy nie mówi, że biały dym za oknem
to skrzydła ich dzieci.

najładniej ci w czapce niewidce

sosna nadal opiera się o szybę, tylko kartki z kalendarza
mniej szare. i myśl wreszcie przesiąkła cegłą.

w deszczowe przedpołudnia kawa smakuje kawą,
jest ciepło i nigdzie się nie spieszę. nie wróżę już
z koloru zaston. nie szukam zapachu w wyblakłych gazetach.

jedynie łąki bez tramwajowych przystanków
czasem bolą tak mocno, jakby istniały naprawdę.

kiedyś po ciebie wrócę

w czasie ostatniej podróży byliśmy nierozłączni.
nawet kiedy paliłam papierosa, siedziała obok,
zagryzała jabłka czekoladą i beztrudnie bawiła się
śniegiem na podeszwie.

pierwszy raz zgubiłam ją na dworcu,
gdy przy kiosku ruch-u czekałam na taksówkę.
potem cyklicznie znikwała i wracała, a ja coraz częściej
zamiast chudego rudzielca, odbijałam w lustrze
piękną poetkę o zmysłowych ustach.
wszak kłamstwo powtórzone sto razy,
w końcu staje się prawdą.

odeszła o świcie. długo patrzyłam
na jej przestrelone plecy w wełnianym płaszczyku.
niebieską rękawiczkę, rzuconą mi przez ramię
na szczęście.

z cudzych miseczek

minął czas stawania na palcach. zagłądania przez szybę.

dorośla naciskasz klamkę, przymierzasz głowę do smug na poduszce.
zdmuchujesz kurz z filizanek. w szlafrokach pań domu czytasz książki
od strony z zakładką, zaskoczona, jak banalne lubią historie.

i przez chwilę jest tak, jakby ktoś znów zapalił światło w tamtym oknie.

dowiadują się przypadkiem. z nadgryzionej bagietki, spinki w umywalce.
cerowanych rajstopek, rozwieszonych zwycięsko
między krzeselkami.

Danuta Duszyńska

Od 1991 r. mieszka w Perth, Zachodnia Australia. Szczęśliwa mama dwóch córek i babcia dwóch cudownych wnuków. Niepoprawna optymistka. Kocha poezję, ludzi i otaczający ją świat. Podróżując odkrywa piękne zakątki Australii. Wkrótce wyda tomik wierszy zatytułowany "purpury jesieni".

W szybę zastukała purpurowa jesień

Do twarzy jej było w tym pięknym kolorze,
pełna liści złotych i kasztanów kieszeń.
Z pachnącym bukietem, jak dojrzałe zboże,
w szybę zastukała purpurowa jesień.

Ktoś otworzył okno i spojrzął ciekawie
jakimi ścieżkami złota pani chadza.
Czy snem to być może, czy może na jawie,
on rękę podaje, do domu wprowadza.

Jesień hojna była i wszystko, co miała
– całą swą purpurę i jesienny wieniec,
za trochę uczucia z chęcią by oddała.
Już pachnący bukiet i kasztany niesie.

Podaje prezenty z urokiem i gracją,
cichutko wśród liści szumi suknia złota.
Wciąż jej pachnie jaśmin i biała akacja,
w niej płomień złocisty, do życia ochota.

Oddała swe dary, straciła urodę,
kwiaty pogubiła, pospadały liście.
I tylko jesiennie serce ciągle młode
patrzy w dal przed siebie posępnie i mgliście.

Wiatr i marzenia

Wiatr na liściach tańczy, w porywach wiruje,
śpiewa smętna nutka, echo mu wtóruje.
Raz zabrzmiał cichutko i tak jakoś rzewnie,
z tęsknoty wiatr śpiewa, bo smutno mu pewnie.

Lecz nagle się zrywa i biegnie do przodu,
pamięta te czasy, kiedy to za młodu
pędził huraganem, łamiąc co po drodze,
by stracić zapały umęczony srodze.

By wiele lat potem siadywać na płocie,
kałuże osuszać lub w jesiennym wzlocie
szukać złotych liści, podobnych do siebie,
by się wspomagały życzliwie w potrzebie.

I znalazł dwa listki, położył na dłoni.
Liście pofrunęły, wiatr zmęczony gonił.
Dziś śpiewa cichutko o tej swojej stracie.
Wciąż marzy i marzy, żeby żyć inaczej.

Suknia barwy zielonej

Zerwałś ze mnie suknię zieloną,
zgrabnie uszytą na moją miarę.
Różą czerwoną z przodu zdobioną,
z kroplami rosy, uroku darem.

Spadła sukienka pod twoje nogi
na brudną ziemię, w błota kałuże.
Los zdać się musiał być tak złowrogim,
życia w zieleni nie chciał wydłużyć.

Nagle straciła kolor nadziei,
błoto pokryło świeżość zieleni.
Płatki różane wiatr w dal pogonił,
wiarę i miłość w troskę odmienił.

Dzisiaj już trudno nabyć od nowa
suknię tak piękną, pachnącą majem.
Wszak ciągle może być kolorowa
złotą purpurą, grzybowym gajem.

Myślisz, że znajdę suknię na nowo
w kolorze pięknych czerwonych liści?
Czy piękna będzie jesienną dołą?
W marzeniu sennym złotem szeleści.

A ja tak Cię chciałam

A ja tak Cię chciałam zachować przy sobie,
przygarnąć, utulić, grać z tobą w kasztany.
Trzymać cię pod rękę w tej jesiennej dobie,
by los mój już nie był tak podle przegrany.

A ja tak wierzyłam, że zostaniesz może,
dzielić się będziemy pół na pół purpurą,
razem biegać polem, gdzie dojrzałe zboże,
odrzucić na zawsze samotność ponurą.

A ja tak pragnęłam, byś pozostał ze mną,
by nigdy nie była pusta twoja ścieżka.
A gonitwa owa nie była daremną,
żebyś mógł w szkatułce pocałunków mieszkać.

Dlaczego umykasz ścieżką złotych liści?
Niewidocznie błędzisz wśród jesiennej dali.
Cicho tu i smutno, tylko wiatr szeleści,
a my we wszechświecie sami tacy mali

Wyszeptaj proszę

Wyszeptaj proszę, te trzy czułe słowa.
Szeptales wtedy... Noc była majowa
i cisza wokół, tylko owe granie
słów jakże pięknych „Ty – moje kochanie”.

Wyszeptaj proszę, niech jeszcze usłyszę,
niech one wzleczą ponad ową ciszę
żeby mi zagrać tę nutkę radosną,
taką podobną, jak słyszałam wiosną.

Wyszeptaj proszę, ja uwierzę w słowa.
Będą już ze mną. A noc jaśminowa
zapachem słodkim otuli nas dwoje.
Ja duszę Twoją miłością ukoję.

Wyszeptaj proszę, że kochasz mnie jeszcze,
wszystko, co po nas, wydaje się bledsze.
Powiedz, że czekasz, przyjadę do Ciebie
w strony nieznanne, w krainy odległe.

Myśli nieuczesane

/u mnie pachnąca wiosna – marzenia na nowo ożyły/

Kłębią się myśli nieuczesane,
brak w nich porządku, zdrowej logiki.
Raz marzeniami wymalowane;
radością dusza zgoła aż kipi.

By potem znowu rozsądek górą
w ryzy i szpony związał dokładnie.
Ułożył myśli w logiczny format,
a już marzenie po trosze słabnie.

Może by trwało tak w śnie głębokim,
gdyby nie wiosna pachnąca kwiatem
odkryła prawdę, jakże ubogim,
w swej logiczności jesteś bez pragnień.

Serce na nowo znowu ożyło
z naręczem pięknych zbudzonych marzeń.
Chcą trwać niezwykłą zieloną chwilą,
co dobra wiosna dała im w darze.

Ptasie trele

Weź za rękę, przytul mocno, niech uwierzę,
że czas stanął nierealnie na zakręcie.
Moje ciało ciągle piękne, usta świeże,
a ta chwila niespodzianie prawdę zwiedzie.

Może jesień się zamieni treścią z latem
albo wiosna nam użyczy ciut zieleni,
gdzie jaśminy i konwalie, chóry żabie,
a my razem rozkochani, omamieni.

Trwać będziemy w tej bajecznej, błogiej chwili;
odurzeni, nierealni w zapomnieniu.
Wspólnie z nami łany zboża w takt tańczyły,
Tyś był Marsem, a ja twoją piękną Venus.

Nagle zegar nam przypomniał o swym czasie,
właśnie wybił swą godzinę o dwunastej...
W mojej głowie ciągle zamęt, trele ptasie
i marzenia spontaniczne, zbyt odważne.

Stara lampa

Zapał lampę, kochanie, co na strychu leży.
To nie żarty.
Zobacz, szkiełko pęknięte, wymienić należy.
I knot zdarty.

Wytrzymaj ją, proszę, z kurzu, wszak świecić nam może,
choć stara.
Długo leżała w kącie! Czekaj, drzwi otworzę.
We mnie wiara.

Trzeba doń nafty dolać i knot kupić nowy,
a zapłonie,
Zapali się płomieniem – jasnym i gorącym.
Zimne dłonie?

Widzisz, ogień się żarzy, iskrzy i rozpala.
Czujesz miły?
Światło lampy rozbłyśka, widać lunę z dala!
Dodaj siły.

Przykręć lampę, mój drogi, spać niedługo trzeba.
Podaj dłonie.
Patrz, gwiazdy jasno świecą, jedna spadła z nieba.
Biegnę do niej.

Marzena Frączek

/Dafne/

*choć tyle minęło to nadal mam jutro
i słowa nachalne co kreślą wrażenia
te szybko spisane nie mogą już umknąć
z wersami uległy i wiązać nie trzeba*

spacer mlecznym traktem

gdy zakładam snom kagańce
by się z nocą nie szarpały
zabraniając nawet warczeć
kiedy ciemność jak aksamit
wszechświat głaszcze

patrzę w górę tam gdzie diody
ciemny granat podświetliły
żeby zodiak jakże zwodny
pośród marzeń zbyt zawitych
ścieżkę odkrył

i przez chwilę albo kilka
bo spełnienie już tak nisko
kiedy myśli w srebrnych blikach
rozświetlają niemal wszystko
zwodzę milczka

aby do...

kiedy z pola spłynie zima
obtupiemy resztki chłodu
chcę być ciepłem do mnie przywarł
w sploty trawy stopy obuł

wtedy lekko zgarnę z czoła
posiwiwały kosmyk zmartwień
może choć przez chwilę zdołasz
nie pamiętać gdy przygarnę

i zabiorę pod parasol
co rozkłada szczodra tęcza
niech się barwy do nas łąszą
zanim legną w letnich wersach

podkradając chwile

z kim mam się droczyć o nitki bieli
co nazbyt szybko przetkały skronie
gdy myśli wartkie jak w rojach pszczelich
i nie chcą zwolnić idąc przebojem

a dłonie łase na każde drzenie
wciąż uciekają z podołka czasu
bo kiedy mogą jeszcze tak wiele
trudno w kajdany niemocy zakuć

więc tak co rano pytanie rzucam
i zanim wróci jako odpowiedź
którą mnie życie twardo poucza
znikam za rogiem jak drobny złodziej

antrakt

nie znajdę prawdy bo jej w tobie nie ma
kiedy udajesz zmuszam się by patrzeć
ta sama scena z rękami do nieba
już wyćwiczona jak gesty w teatrze

lepiej zamilknij poplątałeś kwestię
to chyba klapa i nie będzie bisów
po takiej wpadce aura sławy błędnie
przemyśl to proszę bez klaki w zaciszu

może poczujesz znowu wzrok na sobie
jeśli codzienność ciekawiej obsadzi
po raz kolejny trudnej podda próbie
tylko pochopnie nie pchaj się na afisz

krzyk synogarlic

znowu kolejna jesień nam się zdarzy
eden kolorów o zachodzie słońca
skiby otwarte żeby z wiatrem gwarzyć
i strach już wróbli złośliwie nie trąca

kwieciste flirty uschły pełne zacięć
piękność przed chłodem ogaciła kolce
mało ponętna w pikowanej szacie
błędnie oparta o zaradną olchę

łzawe obłoki tęczą już nieszczodre
gdy wrzesień brązów odsłania przyłbicę
i w niepamięci gubi wciąż listowie
a gdzieś pomiędzy świergotanie liche

*Agnieszce i Jackowi Dumom
za wieloletnią przyjaźń*

choć za kotarą już inne poranki

przez lata razem
jak więźniowie z jednej celi

uwolnieni z za szczebelków
niczym *reks*
rzucamy się w powtórki wspomnień

gdzie nadal dość miejsca
na transporter
który taranem bardziej niż kiedyś

ale po co wstecz
gdy teraz recepta
bez wychodzenia z domu

lunatycznie

mam we krwi
powroty do łóżka

zanim namacasz pustkę
i wyjdzie na jaw że jestem włóczykijem
będę z powrotem podając papierosa

zaciągnij się na zapas

jutro może padać
a mokrą draską
nie potrafię

przesilenie

za pasem zgoda nocy z dniem
jedno drugiemu kwiat paproci
czarownym dymem ogień dmie
jasność myślenia lekko mąci

za kręgiem światła szumi las
my wtórujemy transem pieśni
zioła wetknięte w sploty szat
słowiańską magią wciąż zakłęci

zanim kupałę zgani świt
wianki już będą witać morze
nocne opary stracą byt
jeszcze zatańczyć boso zdążę

krok po kroku w sepie

gdy obraz przeszłości powoli rdzewieje
zerkania za siebie jak ognia unikam
w spuchniętych powiekach zmieściło się wiele
po cichym dobranoc spokojnie zasypia

wiem jeszcze napotkam przebiegłą tęsknotę
na krótko westchnieniem niechący ulegnę
lecz zanim latarnie przygasną po trosze
ślubując świtanie jej kontur przyblednie

choć tyle minęło to nadal mam jutro
i słowa nachalne co kreślą wrażenia
te szybko spisane nie mogą już umknąć
z wersami uległy i wiązać nie trzeba

pośrodku

znowu przypomniał kurant kościelny
że czas wędrówki o dobę krótszy
a jeszcze tyle musi się spełnić
w miesiącach latach wyborów różnych

więc gdy po piętach depczą godziny
przyspieszam kroku co nazbyt wolny
wiążąc końcówki nim poprosimy
o dłuższy limit gdy nadal żądni

i tak od rana po kres wieczoru
żadna okazja nie czmychnie bokiem
dopóki oczy bez fotochromów
a ciało tańczy w prześwitach okien

jubel

deszcz łupie parapet
za ścianą znowu będą grać na mandolinie
w kapeluszu sporo kolejek
czyjegoś zdrowia

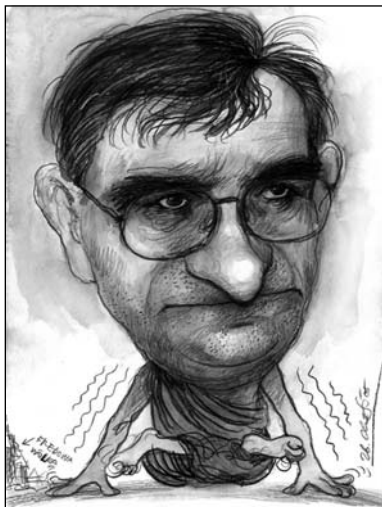
do rana nikt nie zrobi porządku
brakuje spódnicy
i całej reszty w niej

a przecież to taki dobry sposób
sapnąć w kark wierszem
by straciła głowę

zanim dotrze prognoza
że bida długo nie minie

Ferdynand Głodzik

/Fred/

Urodził się 6 maja 1955 r. w Woli Zdakowskiej na Podkarpaciu.

W 2004 r. program kabaretowy dla teatru „Maski i twarze” pod tytułem „Lud idzie na dziady”. W 2006 roku debiutancki tomik satyryczny „winien i ma” wydany nakładem Robotniczego Stowarzyszenia Twórców Kultury w Gorzowie Wlkp.

Publikacje wierszy w *Przekroju*, *Angorze*, *Ziemi Gorzowskiej*, *Horyzontach*, *Pegazie Lubuskim*, polskojęzycznej prasie w Chicago. W 2010 roku wraz z kompozytorem Lucjanem Wesołowskim zdobył wyróżnienie w Konkursie ZaKRu Małwy 2010 za piosenkę „Układ Krążenia”.

Kanikuła

Gdzie gładkością cery pyszni się sałata,
pod altanką można spotkać Deodata;
tam pergole i rabatki, ścieżki, klomby;
twardogłowi wytyczają swoje głąby.

Bób oblesny obłym strąkiem gąszcz rozpiera;
mocniej, głębiej ciągle pragnie skorzonera,
krągłym biodrem się rozpycha krzepka rzepa
prenatalny brzuch wypina kalarepa.

Pyszne dynie w słońcu marzą o laktacji,
a Deodat chłonie każdy dzień wakacji;
wszystko jawnie, widać teraz taka moda;
pod sumiastym wąsem śmieje się Deodat.

Karzeł

Wymailo się słońce z wilgoci i pluchy,
 idą w taniec magowie, wróżbici, szeptuchy;
 w noc majową, jaśminową,
 z nimi obraz, dźwięk i słowo;
 zostawiają za sobą świat szary i głuchy.

Kto tych nocy doświadczył, ten ich nie przesypia;
 karzeł mruży uparcie niespokojne ślipia;
 w smukłych cieniach tańczą ściany,
 pędzle, farby i blejtramy,
 w dali odgłos fujarki wierzbowej zaskrzypiał.

Para bardów steranych przez długie półwiecze,
 w pojedynku się zwarła jak nagie dwa miecze;
 kto najlepszy z trubadurów,
 który godzien pieśni chóru;
 komu ciepła kucharka pierożek upieczce?

Po dniu pracy zasypia w ulu pszczoła miodna,
 rybki całe akwarium opróżniły do dna;
 wzięły oddech po namyśle,
 bo te ryby są dwudyszne;
 jaśminowo się snuje jutrujenka pogodna.

Odplływają w zaświaty wieczorne mamidła;
 ciężkie rosą poranną pegazowe skrzydła;
 po majakach krótkiej nocy,
 karzeł budzi się z niemocy
 i powstaje z postania jako brzmiaący cymbał.

Rzewień

Nie ulegnę pokusie, aby nazwać cię różą;
 moc magiczna tych kwiatów w wierszach dawno przekwitła.
 Takich rymów różanych jest stanowczo za dużo,
 a koledzy poeci znowu będą się chichrać.

Cichym szeptem cię z kuchni wyprowadzę od garów,
do ogrodu przy domu, gdzie czas lato rozlewa;
będziesz smukleć na grządce, jako kwiat rabarbaru;
co jak owies w podmuchach swoje wiechy rozwiewa.

Tam pod liściem szerokim co od żaru osłania,
wynajdziemy łodygę; mocną, długą, sprężystą;
trochę będę nacierał, trochę będziesz się wzbraniać,
aż sok tryśnie z łodygi i zaśpiewa w nas bliskość.

Ty na desce kuchennej tę łodygę pokroisz,
aż we wrzącej kąpieli miazgą buchnie aromat,
by kompotem schłodzonym drobne smutki ukoić,
popołudniem niedzielnym szarość prozy pokonać.

Wysączymy ten kompot potem w cieniu altany;
wiatr zamilknie w listowiu pośród licznych rozkrzewień;
organizmy przyswoją naturalne szczawiany,
a rzewnością lat wspólnych ukorzeni się rzewień.

Poranek

Ochroniarz wraca z nocnej straży,
nad mroźnym miastem szarość dniaje.
Mnie o tej porze pościel parzy,
jasiek pod głową aż twardnieje.

Grudzień wyostrzył mrozem gwiazdy,
myśli się kłębią w głowie ciasnej;
nie mam kłopotów tak jak każdy;
mam całkiem inne; swoje własne.

Czyjś krok przecina ranną ciszę,
za oknem mroźna droga biała,
a ja w marzeniach głos twój słyszę;
ach gdybyś tylko ty wiedziała.

w doniczkę smutna tkwi roślina,
powolny czas jest moim wrogiem;
dorzucam drewna do kominka
i sam milcząco patrzę w ogień.

Na jutro

Tak dużo ciebie w myśli mojej,
w marzeniach trzymam cię za rękę;
z nami radości, niepokoje;
choć tych drugich jakby więcej.

Czasami bywa niepokodnie,
lecz dobrej wiary nie utracę;
znowu założysz białe spodnie,
wyprowadzimy psa na spacer.

Do wiosenniejszych dni dotrwamy,
na nową radość wciąż gotowi;
znajdziemy w parku drobny kamyk,
co każdy smutek nam uzdrowi.

Wciąż mam na lepsze dni nadzieję;
dzisiaj to wyśniłem cichym szeptem;
chory na pewno wyzdrowieje,
zanim ostatnią zje tabletkę.

Czas zauroczeń

Coś między nami się zachwiało;
nasze spotkania czuć podróżą;
na co dzień ciebie mam za mało,
za to w marzeniach ciągle dużo.

Czas zauroczeń ciągle nowych,
dzisiaj z codziennością staje w szranki;
w portalach święci, białogłowy,
potem reklamy, sklepy, banki.

Szlakiem zdeptanym od pokoleń,
na placu solnym, przed katedrą;
wolno sączymy coca colę;
na rynku rozsiadł się Pan Fredro.

Święty obrazek nam przynosi
 sprzedawca modlitw i koronek.
 Wyciąga dłoń po drobny grosik
 i mówi: piękną ma pan żonę.

Wspólny początek

Kiedy ucichną takty Mendelssohna,
 z sali weselnej wyjdzie gość ostatni,
 tancerzy senność pochwyci w ramiona,
 spóźnione płaszcze odwieszą się z szatni,

stoły biesiadne uprzątną kucharki,
 kiedy w alkowie zwiśnie ślubny welon,
 w stos się ułożą weselne podarki,
 łoża małżeńskie wywnętrzy się bielą.

Bukiety kwiatów odciętych z korzeni,
 tracąc powoli żywotne swe soki,
 będą się bledszym kolorem rumienić
 i głowy schylą w przyziemne widoki.

Przez nocną ciszę przemknie pragnień tuzin
 gdy się świt błady przebijie przez ciemność,
 porę do pracy przypomni znów budzik;
 do oblubieńców zapuka codzienność.

Dziewczęce oczy radością jaskrawe
 na nowo świeżym płomykiem zapłoną.
 Usta wyszepczą: mężu, zrób mi kawę,
 aby usłyszeć: dobrze, moja żono.

Przez chwilę

Rozpogodziło się między nami,
twoje i moje znów jest nasze;
łaskawa ręka nad głowami
rozpięła daszek.

A my brodzimy w powodzi kwiatów,
wdychamy smaki, aromaty,
obok leszczyński kwitnie ratusz
z cukrowej waty.

Zwinne motyle w kusych fartuszkach
rozdają wokół to i owo;
słomka o szklankę cicho pluska
cieszymy się sobą.

Potem znów przy mnie nie ma ciebie,
choć wiatry wieją, świeci słońce,
wczorajsze chwile w duszy grają
cichy koncert.

Truskawki

Pamiętam chwile przy altanie,
parkowe ciepło ławki;
promyk łaskotał twoje ramię
był sezon na truskawki.

Kropla słodczy zrózowionej
zakwitła na sukience;
ja wyciągałem w twoją stronę
łakome wieczne ręce.

Fontanna długie włosy czesze
słonecznych ust grzebieniem,
wiatr po błękicie obłok niesie,
przerzedza słońce cieniem.

Wracamy ścieżką ponad strugą;
za parkiem dom z ogródkiem;
dzień wspólny nie trwa nigdy długo,
a noce takie krótkie.

Elżbieta Grzegorzcyk

/eliza/

Poetycka nić babiego lata wzbogacona w słowa i emocje snuje się przez cały rok.

To ja wybieram te, które w danym momencie pasują do nastroju mojej duszy i składam w całość.

Bardzo lubię zwiedzać świat i czasem po takiej podróży muszę odczekać chwilę, aby ponownie składać strofy.

Nie jest łatwo zostawić wrażenia i myśli uciekające do wspañałych miejsc.

odcienie

smakujesz życie
jak kromkę chleba
położoną na desce
białym obrusie

z głodniałe gołębie
wydziobują dziury w życiorysie

niewypowiedziane
przystania opadająca mgła
przenika wilgocią
słońce coraz bardziej
chowa się za narożnik

nie ogrzejesz się
w jego promieniach

zachowana ciągłość

Mamie

odchodzisz po cichu
niebłaganie

a chwilę temu
byłaś pełnią życia
rozdawałaś siebie garściami

pozostała myśl
snująca się po kątach
bez budowania przyszłości

didżiridu

zawsze w butach
zasznurowanych do końca
na batucie
czystym prześcieradle

chaotycznie wyrwasz życie
w półobrocie
zerkasz

nie zobaczę
bosych stóp

dwa poziomy

słowa słowa
wybrane z wielu
uciekają jak wiatr

dłaczego zapewniasz
o nieistniejącym

nie stawiaj stopy
na pierwszym

beznamiętność
czuje się najlepiej
na parterze

postawa

pochylasz głowę
by przejść
pod łukiem cierpienia
wpisanego w pamięć

podnieś powieki
spójrz zadziornie
za horyzont

zastukaj obcasem
w dzisiejszy dzień
nie przypominaj
pałaka

rozchwiane

rozzańczone anioły
w korowodzie namiętności
ramionami tulą
przycupnięte uczucia

otwierają przestrzeń
wyścieloną piórami
jak łożo
piaskowych wydm

półcienie łapiąc rozwiane szaty
zmieniają godziny
demonom

błądząc myślą

wiesz jak delektować
smak pierwszego rumieńca
zatrzymujesz na ustach
pomimo zmieniających się wiosen

jesteś jak drzewo
pamiętające bujną zielen
przebarwione bogactwem
jesiennych odcieni

podajesz smugę wspomnień
niczym szal
otulasz kłamrą dłoni

przyszłość

codziennność przegarnia
chwile
segregując do worków
wrażliwości

zebrane
tworzą skupisko
przeznaczone do utylizacji

w uporządkowanym sterylnym
świecie
nie ma miejsca
na sentymeny i tęsknoty

dobrze że jesteś teraz
i nie muszę
dotykać ciebie
przez rękawiczkę

noc

spierzchłe usta mamrocą cicho
przekleństwa lub modlitwę
tylko oczy szeroko otwarte
wyrażają bezsenność

pierwszy brzask
pozwala wracać w zacisze
o zmierzchu
ponownie rozpocznie swój spacer

rozterka

zawróć spojrzeniem
pobiegnij aleją w głąb
pomilcz
czy pielęgnować zasadzone drzewo

o korzeniach mocno wrośniętych
szumiących konarach
melodie oczekiwanych dźwięków

może w duszy tylko gra
a tam
stoi suche wspomnienie
tylko
wiatr czasem zaskrzypi

przywiane ale skąd

przypięta do losu
stąpa pokornie
do blasku zapalonej świecy

nie wstrzymała kroku
gdy czarny kot
i wiatr zagrał na złą nutę

zbiera wszystko co minione
siatką na motyle

oczy patrzą w dal

zaciśnięte usta
nie wykrzyczą
nocy uwierającej poduszką

w kieszeniach brakuje
dla następnych kamyków
naciągnięte sięgają kolan

odpoczynek
zdarza się zbyt często

Bolesław Grzyb

/dobry czas/

Swoją przygodę z pisaniem wierszy rozpocząłem w roku 2006. Do dnia dzisiejszego próbuję wylewać to, co gromadzi się we mnie.

Oczywiście, że pisanie to ma dość częste przerwy, a to za sprawą Pani Weny, która zmęczona mną odchodzi. Cieszę się jednak tym, że wraca, co prawda często muszę na nią długo czekać. Ale wiem jedno, warto czekać, by móc poczuć się lepiej wylewając siebie tutaj.

pani jesień

można by jechać tak bez końca
gapiąc się w szybę samochodu
prosto przed siebie w stronę słońca
z jesienią jako panną młodą

przyjemny szelest złotej sukni
wyhaftowanej ręką mistrza
podsycać zmysły jak łyk wódki
dotykać chciałem motyw liścia

zanurzyć dłonie w gęste włosy
w mech przeplatany piórem kruka
gotowy byłem nawet prosić
by nikt do okna dziś nie stukał

nie można całkiem zniknąć z oczu
w koronie dębu myśli schować
pozwalać zielonemu pnączu
by na twych piersiach się budował

odejdiesz tak jak przyszedł nagle
zabierzesz wszystkie liście z drzewa
zostanie jeden w mojej głowie
i o miłości będzie śpiewać

2010.09.19

Zapatrzeni w siebie

Na krawędzi stromych dachów
Stado kruków przykucnęło
krzyku mnóstwo ochów achów
na pokazy pactwo wzięło

tak jak w ludzkim to zwyczaju
paradują niczym pawie
choć tu ponoć się zleciały
zjeść ciasteczko i po sprawie

jednak nie da się oszukać
parcia żeby grać na scenie
dzioby lekko uniesione
frak błyszczący w głosie drżenie

i ta pewność że w kolorze
nawet czerń wygląda cudnie
trzepot skrzydeł niczym brawa
maskę nosi każdy dumnie

stary gawron z naprzeciówka
który widział nawet słońce
nie mógł pojąć skąd wśród czerni
frak w łupkowoszarym tonie

i czy szata ta odmienna
nie jest mezaliansem aby
choć jest wielu królewiczów
tylko jeden powstał z żaby

2010.05.13

lepsz strona lustra

stara rama z miedzi czasem naznaczona
patyną dowodem minionego wieku
bardzo delikatnie do siebie ściągała
szkło jak diament czyste lekkie jak puch śniegu

a w nim dusza mistrza zaklęta na wieki
w odbiciu kryształu ciężko oddychała
wieczorami często słychać było jęki
ściszone rozmowy – dwunasta mijala

przenoszono *psyche w różne miejsca ziemi
dłonie zachwycone owalnością ciała
czasami w salonach innym razem w sieni
głaskały tuliły aż w posadach drżała

niemal pękło lustro patrząc na człowieka
trzymało za boki i trzęsło ze śmiechu
pamiętało ciągle jak przez wszystkie lata
całe pokolenia unikało grzechu

mąż głowa rodziny w mieście wszystkim znany
w oczach innych anioł przychodzący z nieba
przed wścibskim spojrzeniem w pokoju schowany
leżąc na kanapie hymn ojczysty śpiewał

pawia naśladował – często stroszył pióra
groźne miny rzucał by poczuć się pewniej
inym razem płakał nad sobą rozczulał
wylewał agresję tłukł mocno po gębie

i o pani można by powiedzieć wiele
lecz źle nie wypada wspominać kobietę
gdyż odbicie inne ma osiągać cele
pocieszać zachęcać ukazać zaletę

a po drugiej stronie gdzie nikogo nie ma
i gdzie nie zagląda nikt o zdrowych zmysłach
wypisano motto jakby palcem nieba
odrzuć ciężki kamień niech radość wytryska

** Psyche – wysokie przechylnie lustro w prostokątnej lub owalnej ruchomej ramie,
dające możliwość oglądania całej postaci pod różnym kątem.*

2010.09.26

listopadowo

w codzienności dnia każdego
i w szarości listopada
chęć podziwiać ciepłą zieleni
tak masz rację nie wypada

nie wypada szperać w rzeczach
które do mnie nie należą
to tak jakbym strząsał liście
i okradał tych co wierzą

lub też skradał się po dachach
wraz z księżycem w noc gwiazdzistą
chęć zaglądać w okna twoje
by móc być myślami blisko

wiem co zrobię zamknę usta
i pozwolę mówić ciszy
niech jesienny powiew wiatru
razem z deszczem miesza zmysły

2010.09.30

motyle

po prostu spłoszyć je
niech skrzydłami łechcą
niech suche gałęzie
przeszywają dreszcze
niech razem z osiką
z rozkoszy się trzęsą
wyzwalając z piersi
słowa jeszcze jeszcze

niech z zachwytu wiosna
obserwując harce
pozwoli motyloom
przemieniać się nocą
by inne stworzenia
tak jak człowiek mogły
doświadczać uniesień
czuć jak dłonie pocą

niech godowe loty
śpiewy czy puszenia
zachęczone ciepłym
odcieniem zieleni
zapomną o zimie
beznadziei jutra
pozwolą motyloom
w środku wszystko zmienić

2010.04.03

ogień

języki mlaskały śliniąc belki stropu
w żarłocznym zapędzie strzelały wysoko
mrużąc wokół z uśmiechem szyderczym
puszczały wraz z dymem wszystko ku obłokom

w tanecznym żywiole iskry rozsiałałe
niesione na skrzydłach ciepłego powiewu
szukały dla siebie bezpiecznej przystani
by móc tam dojrzewać – zapalać do gniewu

a potem sytością osiągniętych celów
rumieńcem płomiennie oblewały czoła
zapinając wszystko na ostatni guzik
mówiły o ziemi że jest całkiem goła

2006.04.10.

tajemnica

mówiono ścianom że mają uszy
szepetem głaskane chyliły głowę
skrywały zmarszczki pod tapetami
drepcząc w milczeniu z nogi na nogę

w graniaste koło się zabawiały
zamurowane w zbyt ciasnych rogach
aż w końcu pękły wszystko upadło
z gruzów na ziemię spłynęła woda

zatrzymać chciały swe tajemnice
łapiąc w pośpiechu mydlane słowa
intymne chwile drastyczne sceny
słodczy sekretów chciały kosztować

zamilknąć można na wieki całe
tłustym skandalem smarować skronie
siedząc wygodnie w konfesjonale
patrzeć jak język ze wstydu płonie

2007.11.15

Bez granic

Zakręcone schody jak brzegi złotówki
Opuszkami palców ściskanej z niemocy
Przenikliwe oczy patrzące z nadzieją
Na orła by z gniazda na wolność wyskoczył

Z wysokiego szczytu coraz bliżej ziemi
Jak kamień którego zatrzymać się nie da
Rozkładając skrzydła pozwolić się unieść
Poszybować z wiatrem Viktorię zaśpiewać

Nie trząść się gdy wszyscy ze strachu truchleją
Pozwolić by fala zakryła oblicze
Opadając na dno w zimnych nurtach wody
Otrząsnąć z letargu przekroczyć granicę

2007.08.11.

/jarek669/

Domowy rymoholik, urodzony w Bielsku Białej. Obecnie oddany całkowicie zielonemu Podlasiu. Ostatnio zafascynowany błękitnymi paciorkami i ich właścicielce poświęcam mój skromny udział w tej Antologii.

Bezsenna

Jeszcze niedawno chciałem spać
zatrzasnąć siebie pod rzęsami
przed rankiem nogi brać za pas
by w nocy coś po cichu zabić

Kiedyś przy oknach rzeźił strach
co się zaplatał w brązów werdykt
i chyba było mu nie w smak
bo trudno bać się będąc sennym

Aż zbudził mnie niebieski błysk
gdzieś spod powieki bóstwu uciekł
zmienił błękitny w szósty zmysł
nieznany ludziom i nauce

Teraz codziennie z nocną mgłą
gdy *nie wiem zmienia się w na pewno*
a innych lęki twardo śpią
ja Kocham Ciebie i bezsenna

Świeczka

Każdego dnia szukam ciemności
którą pokonam blaskiem świeczki
a ty na ścianach cieniem rośnij
zrzucając zbędny ciału ręcznik

Pokaż się znowu niczym Bogu
pozbaw ponownie owoc drzewa
żądaj zapewnień i dowodów
że jesteś moją gwiazdą z nieba

Uśpij na wargach zbędne słowa
niech się kołyszają pośród ciszy
bądź źródłem łaski tak jak Koran
i złe fantazje spuść ze smyczy

A kiedy zgaśnie tuż nad ranem
dymiąc kolorem cennych platyn
wychodząc cicho przekręć zamek
nie budząc małych tęsknot za tym

Sezam

Zasłonię ciepłą ręką twarz
maskując łzy na miłych dłoniach
a ty się nimi baw i płacz
bo dla mnie to skażona woda

Ukryję w burzy loków dzień
który tak rdzawo żre sumienie
a ty go zamień w pusty śmiech
i zatrzyj po nim ślad grzebieniem

Zatrzasnę w błękit widok ciał
miejsca o jakich nie mówiłem
a ty je pod powieką spal
żarem co z twoich oczu bije

Przechowaj każdy czuły szept
gdy nagle stajesz się sezamem
i zamień słabość w czysty blef
chroniąc w ten sposób Ali-Babę

Ofiara

Kiedy dotykiem składam na skórze
ofiary z uczuć dla młodych piersi
i pośród ciepłych wilgotnych służek
chcę grzeszne ciało ciału poświęcić

Zanim językiem spłynę po szyi
gdzie rytualnym oddam się modłom
pragnę popłynąć z morzem satyny
w głębiny nieba które tak ciągną

Nad ranem senny splamię ołtarze
aby w kapłanki zamknąć ramionach
tę którą w nocy złożono razem
wiedząc że dobrze była spełniona

Obietnica

Jeszcze zdążymy się zestarzeć
bo z przodu całe życie mruga
na ciepłych wargach serc testament
spiszemy tonąc w pościel-biurach

Zanim ukradną świeżą młodość
by pod trzepakiem nazwać zgredem
chcę zachłystywać się wciąż tobą
gdy zdrowe duchy w zdrowym ciele

I obiecuję chociaż złoży
przyszłość na twarzy zmarszczki piętrząc
kiedy spojrzałem w takie oczy
będziesz już zawsze najpiękniejszą

Kay

Gdy pod powieką zbite szkła
serce zmieniały w sopol lodu
ciepło zjawiała się jak łza
po cichu zabrać mnie do domu

Pęknięte lustro zrosił wstyd
choć Zła Pani mrozem grozi
zrosły się szkiełka niczym sznyt
by całość w jeden napis złożyć

To dziwne kiedy zgodnie śpią
grudki stopione smutnym retro
wciśnięte gdzieś w odległy kąt
zrobiły miejsce czułym szeptom

I zrozumiałem nagle pieśń
co różą przekwitała w wersie
będziemy zawsze już się pleść
dwoje dorosłych z dziecka sercem

Fakir

Kto by przypuszczał że z kimś takim
będę chciał przeżyć każdą chwilę
żebrać o uśmiech niczym fakir
jak papkin walczyć z krokodylem

Gdzie tam błękity były w głowie
gdy się nosiła dumnie młodość
zburzyłaś wszystko jednym słowem
aby budować mnie na nowo

Co miało wisieć poszło na dno
a wszystko wcześniej to Titanic
i zanim nasze gwiazdy spadną
chcę ciebie spełniać życzeniami

Autokracja

Znowu niebiesko mnie splamiłaś
błyskiem co z wielkich oczu bije
i żadna chemia się nie ima
plam co na sercu kwitną mile

A z nimi rośnie uwielbienie
dla czystej dumnej autokracji
gdy kradniesz życiodajny selen
z księżycem naszym paparazzim

Posiadasz jedna pełnię władzy
bo opozycji przecież nie ma
stałaś się moją Strefą Gazy
gdzie chcę zestarzeć się jak drzewa

Feniks

Znowu powietrze pachnące ciszą
obudzi szeptem słowa pod ścianą
a zwykłe łóżko stanie kaplicą
w której złożono kapłanki ciało

Niebieskie lustra odbiją ogień
świeczki co nagą dymem okryje
i wargę wargę spotka ponownie
noc wypełniając nam carpe diem

Śliskie policzki żądzą zapłoną
by tak jak kiedyś zatrzaskać bramę
a zakazany rumiany owoc
ogryzkiem skończy w koszu nad ranem

Chociaż wyrzucą z bożego domu
i spłoną grzechem nasze dwa światy
jak feniks wstanę z resztek popiołów
aby pamiętać i tęsknić za tym

Wyprawa ratunkowa

Przez zasy przywar żalem zawiane
wśród mglistych marzeń jak niewidomy
osamotniona w ręku z czekaniem
Gwiazdę Polarną pozór zastąpił

Z busołą sercem zaparowaną
na przekór wszystkim niedobrym końcom
smagana słowem które bolało
niosąc w termosach dobroć gorącą

Przodem puściłaś łzy bernardyny
które policzki zmarszczką wyżłobią
cicho zapomnisz błędy i winy
ratując znów mnie przed samym sobą

Bohun

Rozdarłem się jak nędzna sosna
lustrzany Judym zerka smutno
więc może wracaj może zostań
i przywieź stamtąd lepsze jutro

Co zrobić kiedy żądze płoną
rozkosznie paląc w sennej męce
a wszystkie grzechy pachną tobą
i diabli piszą za mnie wiersze

Ile kosztuje święty spokój
gdy każdy wybór to zły dramat
śmiesznie wygląda dawny bohun
nagle zmieniony w don juana

Robert Kadej

Ur. 2 sierpnia 1972 r. w Giżycku.
Skromny 30-latek o nieposkromionej poetyckiej duszy.

Dla mnie wiersze to przede wszystkim emocje. Emocje, których się nie wstydę i o których chcę opowiadać tym wszystkim, którzy zechcą mnie wysłuchać.

Olga

Twoje włosy były koloru grudniowej nocy
a cera jak świeże mleko.
Miałas usta tak naładowane czerwienią,
iż miało się wrażenie,
że przy byle dotknięciu puszcza sok.

Gdziekolwiek byś nie była,
rozsiewałaś na zewnątrz własne piękno.

I kiedy mówisz,
że nie znosisz rosyjskich romansów,
jaki dajesz mi wybór?
Co mam myśleć?

Mam nadal wbijać wzrok w twoje kruczoczarne włosy?
Całować mlecznobiałą szyję?
Widzieć jak z dąsem na karminowych ustach,
odrzucaś propozycję rozkoszy?

Gdziekolwiek teraz będziesz,
usłyszysz jak śpiewam
na rosyjską, romantyczną nutę.

Pani Róża 2

Stara, samotna kwiaciarka
ogląda już tylko pusty album
pełen pożółkłych fotografii.

Tutaj, tajemniczemu, deszczowemu mężczyźnie,
sprzedała świeżo zerwany pierwszy, wiosenny zapach.

Pośród rzucających cień wielu płatków róż,
patrzy jak wręcza go słonecznej kobiecie,
kochance bez kolców, za to w białej sukience
i pantofelkach na wysokim obcasie.

W innym miejscu, mała dziewczynka,
która poplamiła ją lodami.
Za chwilę, dostanie od niej polny bukietek,
przewiązany dziecięcą kokardką z rudych warkoczyczków
i słowa, że już od dzisiaj będzie uważać.

Nikt już nie powie, że kwiaty po prostu więdną.

Mamo Janek jest marynarzem

Dobija mnie to poranne południe.
Zew kaca zasznurowanego
na tysiące marynarskich węzłów.

Dobijasz tą swoją lądową kipiela,
i kiedy tak patrzysz
jak na krakena co siedzi w mojej głowie
i nie chce odpłynąć.

Czasem w twoich oczach,
dostrzegam lazur południowych mórz,
pozwalam ci wtedy być obok
na bocianim gnieździe.

Polskie kino

– Proszę spojrzeć za okno i powiedzieć,
jak jest ubrany mężczyzna, który zaprosił
pana na egzamin?

Pierwszy raz, zobaczyłem cię,
jak siedziałaś przy kawiarnianym stoliku.
Przed tobą leżał pokarm dla duszy,
w ręku wzniesiony upominek dla ciała.

Nie myślałem o tym, aby przestąpić próg,
wystarczyło, że patrzyłem z daleka.

Jakiś czas później, podszedłem do ciebie na korytarzu.
Na wszystkie moje słowa,
odpowiadałaś skinieniem głowy i uśmiechem,
aż w końcu, każde z nas wypowiedziało swoje imię.

Po drodze, spotykaliśmy się w tancbudach, jadłodajniach
i drogich restauracjach, gdzie każdy zapłacony rachunek
był jak spojrzenie przed rozstaniem.

Pierwszy raz, zobaczyłem cię,
jak siedziałaś przy kawiarnianym stoliku.
Nie pamiętam jak byłaś wtedy ubrana.

– Dziękuję, czas minął, nie mam więcej pytań.

W tawernie

Wszyscy zajęli już swoje miejsca
na dębowych ławach.

Przy grzańcu, przy tym ciepłym korytku,
poczułem po raz pierwszy
jak pięknie pachniałaś jaśminem.

To był nasz wieczór, wieczór z dolewką,
bez powtarzania zbędnych słów.

Tylko to jedno – Pragnę.

Jantar

„...Jantar stosowany jest też w magii miłosnej,
ale trzeba go znaleźć osobiście,
najlepiej w piątek o wschodzie słońca”.

Szliśmy obok siebie bez trzymania się za ręce,
a przechodnie usuwali nam spod stóp drogę do celu.
Gdyby nie istnieli, przynajmniej bylibyśmy na siebie skazani,
tymczasem, to samo miejsce z którego było widać kolejne,
i tak w kółko.
Pod koniec, zapytałaś czy lubię bursztyny.

„Bursztyn jest symbolem optymizmu (leczy z pesymizmu)
i wiecznie odradzającej się nowej fali życia”.

Tajemniczy budowniczo wie katedr

To była niezła zaprawa.
Zamiast roboczego fartucha,
miałem sweter z szetlandzkiej wełny

Przygotowałem plan a następnie
poszedłem do pracy aby wznieść
w tobie kościół.

Pod sklepieniem dotyku.

Wszystko o Ewie

Był taki program, w którym wielu,
potykając się o drwiny jury,
starło się zyskać życie na scenie.

Pamiętam młodą dziewczynę w chustce na głowie,
której pewnie wolałaby nie mieć, zwłaszcza wtedy.
Przedstawia się, następnie informuje Jury,
że postara się zaśpiewać „Over the Rainbow” Evy Cassidy.

Taka, zwyczajna dziewczyna.

Ordinary girl rozpoczyna swój występ.
Z jej ust płyną leniwe, rozmarzone słowa
o tym, że warto szukać drogi prowadzącej
na drugą stronę tęczy,
by w końcu,
wznieść się w oszałamiającym crescendo,
które brzmi jak pożegnanie.

Po drugiej stronie, zostają tylko łzy
i świadomość, że przecież to była
taka zwyczajna dziewczyna.

W starym kinie

w starym kinie nikt już niczego nie wyświetla
a zdarte fotele jak czarne dziury
kryją w swoich poliestrowych bramach
światła dawnych seansów

– Nie bój się

nawet jeżeli wszystko zgaśnie
tak samo będę cię trzymał za rękę

Siklawia, siklawica, wodogrzmoty Mickiewicza

Już po herbacie.
Zrobiłaś sobie nawet dolewkę z fusów.
Nie chodziło przecież o smak.
Jeszcze trochę a poczęstowałbym się łyżeczką.

Zanim na zawsze opuściłem
herbaciane pola twoich oczu,
zobaczyłem ginące wodospady.

Piersi i róże

Muskam palcami
uniesienia.

pod kopułą ciał,
wirują słowa.
Rzeźbią na nas
przecinki gdy pragnę,
i kropki gdy kocham.

w nowej linii,
wersy
jęków i westchnień.

Partykuła pocałunków,
zgromadzona
jak wewnętrzny alfabet

Jan Kiczor

Samotność

Przestrzeń się określiła niewidzialną ścianą.
W rogu pająk leniwie wyplata nadzieję.
Znany dźwięk, co już ucichł, załopotał bramą.
Ktoś tam płacze, pogada, to znów się zaśmieje.

Wszystko pełne omamów, złudzeń i przesłyszeń.
Niecierpliwy tłum goni, szukając namiastek.
Ciągłe chmurne nokturny stukają klawisze
I ciała nie rozgrzewa naklejony plaster.

Słuch uchwycił krok szybki, dudniący po schodach.
Zastygł pająk w milczeniu, dzwonek pierś wystawił.
Gdzieś się w kącie ocknęła tęsknota niemłoda,
Hałas zanikł, znów cisza ze słuchem się bawi.

Stół nakryty obrusem, z haftem wyczekiwań,
Dopieszczany dotykiem pomarszczonej dłoni.
Wgryza się w przepaść czasu wskazówka leniwa,
Świeca z wolna dogasa. Późno. Nikt nie dzwonił.

Retrospekcja

Nie ma z przeszłości ni żalu, ni gniewu.
Ścieżki zasmuceń tkwią już w mchu objęciach.
Leśne polany pełne świeżych krzewów.

Zbladło, zszarzało, jakieś stare zdjęcie,
Wykopem biegnie nowych myśli przewód.
Na złe wspomnienia już czai się wścierz.

Wszystko zostaje w naturalnym biegu.
Ujęta w księgi wciąż nieprzeczytane,
Pamięć tkwi w bieli stopionych już śniegów.

Sam z sobą znowu, bezradny zostanę.
Grzech się powtórzy według innych reguł,
Choć czarną chmurą wyśni się nad ranem.

Siedzę na zimnej skorupie granitu –
Coś, co odległe, jakbym widział z bliska,
Pełne rozpadlin, szczelin i prześwitów.

Po zapomnianych wędrując schroniskach,
Czuję się częścią nieznanego mitu.
Pamiętam kota. Czarny. Wciąż się iskał.

Zdarzy się

Gdy już powrócę z lat kalekich,
Pod cynobrowym siądę liściem
I całość we mnie się pokrzepi
Na czas płynący wiekuiście.

A kiedy spłynę nocnym deszczem,
Spokojnie wszystkie krople zbiorę.
Zachowam w sobie wilgoć jeszcze,
Która w czas suszy będzie strojem.

Jeśli zaś wiatr mnie porozwiewa,
Oczyści z pyłu dawnych czasów.
Ułożę się w przydrożnych drzewach
Na liściach miękkich, jak z atlasu.

Więc jak się wszystko tak wydarzy,
Przezną żądy marne karły.
Ominę podszept duchów wrażych,
Szepcząc modlitwę za umarłych.

Senne widma

Nie potrzeba zbyt wiele, by ruszyć na żer,
Zadyszonym szeregiem nocnych kościotrupów.
Ktoś trzyma jeszcze wiosła, lecz złamał się ster,
Rwą się szaty na strzępy przy podziale łupu.

Lepiej zamknąć się w sobie, bo straszna to rzecz,
Gdy zmysły przytępione nie słuchają pieśni.
W oczodołach rozbłysnął wykopany miecz,
Jakaś przyszłość się rodzi, o której nikt nie śnił.

Przewrócone ulice, potępiony gmach,
Nie wiozą dostojeństwa puste karawany.
Jednym radość bezzębna, innym tylko strach.
Roztańczyły się mary na placu pijanym.

Brak jest słowa, gdy usta wydają zgrzyt.
Rozzuchwała demony zmęczenie rozumu.
Nikt nie wie, kiedy znowu może nadejść świt,
I czy go zauważy szalona czerń tłumów.

Ulica Wysoka.

Na ulicy Wysokiej
Nic już nie jest, jak było.
Czerń spogląda zza okien,
W murze obok jest wyłom,
Przedzewiałe latarnie
Jak kikuty na wietrze,
Pomarszczone fasady,
Postarzała się przestrzeń.

Pokrzywione trzepaki,
Z bruku chwast jakiś rośnie.
Wszystko takie nijakie,
Milczy coraz donośniej.
Skarga w domach się tarza,
W połamanych tkwiąc krzesłach.
Z wyprowadzką, w bagażach,
Dawna świetność odeszła.

Parki z całym oprzędem
Nić zerwały Wysokiej,
Ktoś zostawił uwiędłe
Pelargonie wśród okien.
Zrujnowane wspomnienie,
Niepotrzebny wstecz pościg.
Wszystko jest tylko cieniem
Wyobraźni, młodości.

Wszystko

Wszystko ktoś już napisał, wszystko ubrał w słowa,
Wydarł ze mnie, co męczy, w noc bezczelnie głuchą.
To, co moje, ktoś wcześniej w swoim wierszu schował.
Zwrotkami czarna północ pokłony śle duchom.

Wszystko kalką wydarzeń, które już za nami.
Już kochał ktoś tak samo, zlorzeczył, przeklinał,
W czarowność świat owinął, omamił słowami
Lub frazą fascynując, wers krótko przycinał.

A przecież wciąż to samo, co z myśli przejęte,
Rozluźnione gorsety w zbiorach nowych znaczeń,
Wiwisekcja wnętrzości spod skorupy śniętej,
Istnienia wciąż te same, nazwane inaczej.

Gdy niemodne, co z pięknem wiązało moc ducha,
Może lepiej zamilknąć i innych posłuchać?

Erotyk

To nic zdrożnego przecież nie jest,
Gdy cię obudzi w nocy dotyk.
Jakieś muśnięcie, jakiś szelest
Umie zachęcić do pieszczoty.

Nic nie ma złego w przytuleniu,
Niby niechący, w czas przedświtu,
Gdy jeszcze w nocnym tkwisz zamgleniu,
Wciąż jakby pełna niedosytów.

Przez cały półmrok wyobraźni,
Gdy sen się wcale nie chce spłoszyć,
W odwzajemnieniach tkwisz przyjaźnie,
Pośrodku ciszy i rozkoszy.

Trwa senna szarość w swoich cieniach
I świt się jakby onieśmielił,
Jakby szał jakieś zapewnienia,
Że nas ominie w tej pościeli.

Nasz bieg

Czasem jesteśmy tylko chwilą nudy,
 Fantasmagorią własnych wyobrażeń,
 Odbitym światłem z krainy ułudy,
 Kłującym ziarnem ukrywanych marzeń.

Wiatr nas przewiewa na wylot, boleśnie,
 Świat wciąż gdzieś gubi i nie chce odnaleźć.
 To, co się zdarza, zdarzyło się wcześniej,
 Chociaż stoimy, coś pędzi w nas dalej.

Żywi, bezwolni, szeregowie kukły,
 O niewidzących i chłodnych spojrzaniach,
 W których czas dziwną obcość uwypuklił,
 I zapomnienie własnego imienia.

Jakaś się szarość w umyśle zaplotła,
 Ducha zostając ponurym nadzieniem.
 Wszystko zmieszane wrze w diabelskich kotłach,
 Sypią przyprawy – nasze własne cienie.

Mane, tekel, fares

Nie pukaj do mnie zmierzchem, świtem.
 Pukanie zawsze budzi lęk.
 Zbieram uczynki źle uszyte,
 Zza ściany martwy biegnie dźwięk.

Nie ma pająka ani chrząszcza,
 Szczerniał firanki marnej splot.
 Myśl pogubiła się gdzieś w gąszczach,
 Za oknem stary, krzywy płot.

Nie pukaj proszę, żadnych pytań.
 Własnych półcieni trzymam kosz.
 Łapami chciwie wagę chwytam,
 Lecz kto dorzuci wdowi grosz?

A przecież złowił ciemną duszę,
 Ten, co się w ranny wgryza świt.
 Zostało ciało bez poruszeń.
 Nie pukaj, proszę, do tych drzwi.

Beata Patrycja Klary

(Indianeczka)

Wydała książki: „Szczekanie głodnych psów” (2010), „Imaginacje” (2007), „Witraże” (2005) oraz arkusze poetyckie: „Schną koniczyny”, „Nokturny intymne”. Publikuje w prasie ogólnopolskiej i antologiach. Laureatka konkursów literackich. Stypendystka Prezydenta Miasta Gorzowa w dziedzinie literatury.

Internet – <http://beataklary.w.interia.pl/>

drzwi, które nigdzie nie prowadzą

Rzygamy na tym samym przystanku. Przyglądają się tobie bardziej, bo wyglądasz świeżo. I ja się gapię, więc w końcu zabierasz mnie do domu. To nic, że moja piroga wywróciła się w nagłym podrywie fali i w jednej chwili straciłem forszę i całą resztę. Najważniejsze, że o wschodzie słońca róże pachną najmocniej, nie te pojedyncze, ale z siedmuset tysięcy krzewów na jugosłowiańskiej wsi. *Piękne to jest, że zwariować można.*

Więc wariujemy ze szklankami w rękach, bo tutaj tylko tak pije się samogon. Potem śpiewam *padmaskowyje wiecziera* i zaczynasz płakać. Ta woda twoich oczu potrzebna jest na przebłaganie gniewu bogów. Inaczej nigdy nie wrócimy do domu.

z cyklu wierszy o umieraniu

Tren V

Dzwoni telefon: ojciec nie żyje. Pilno mu było usłyszeć historię Szangri-La. Miasta pajaków zatrzymujących czas na swoich delikatnych kroczeniach. Tak bładych jak jego stopy, na których wybrał się w drogę. Wszystko tam jest zamknięte: *zawsząđ góry, glazy, z nisko na nich wiszącym niebem*. Wolność jak proces wietrzenia skał, a może raczej gliny, bo teren pod miastem nieurodzajny. Jest nisko na dwa i pół metra. Bez codziennej gazety, choć na upartego można przynosić wieści. Ktoś przecież zostawił pozytywkę. W końcu bateria się wyczerpie i będzie cisza.

Muszę tylko pamiętać: nie wolno wryrywać chwastów. To idzie z korzeniami.

Tren VI

*Jest znane. I jest nieznanne. A to co je dzieli, to Drzwi i nimi
właśnie chce być.*
[Jim Morrison]

Toaletna pośmiertna to najczęściej wypychanie ust watą. Również przebranie bielizny i podmalowanie. Wyceniają to na trzysta dziesięć złotych.

Z tamtego dnia najczęściej widzę ciebie w świetle witrażowych szyb, dzięki którym włosy nabrały głębi fioleto. A jeszcze niedawno mówiłeś, że przed tobą podróże, wyjazd do przyjaciół. Posagowym gestem kreśliłeś możliwości odkrycia skarbu. *Wszystko zniknęło jak lzy w deszczu. Nastal czas umierania.* Teraz muszę sprzedać wykrywacz metali. Poeci, którzy są po to, by się przyglądać, nie zdobywają samorodków. Piszą do siebie Kawafisem, albo budują światy, w których złoto nie ma znaczenia. *Nie ubieraj mu sygnetu, bo w tamtym świecie będą go za to ścigali.* Taki zabobon, ale matka musi w coś wierzyć.

Wi końcu są trąbki. Jest organista. Wyjątkowo ładnie. Nie tak jak w innych polskich miastach. Piętnaście minut i po sprawie. Zupełnie nie tak jak w innych zagranicznych miastach, choćby w *Eden Memorial Parkw Los Angeles*, gdzie nieboszczykom przeskadzają kosiarki. Zimno jest czasem tak mocne, że nie sposób go opisać. Welinowy puder maskuje, ale paznokcie zdradzają wszystko. Drzwi są już zamknięte.

Tren VII

Z człowiekiem jest widzisz tak: nim stanie się nikomu niepotrzebny błyszczący w czerni spopielalej na zewnątrz. Nie wie dlaczego, co i jak się dzieje. Jedynie pewność, że i tak nie mógłby niczego zmienić. Pokazuje obrażenia w wyniku przyrzędu do ćwiczeń. Stwarza ciało, a wtedy po stronie nocy uwalniają się słowa. Miraże pustyni stanowią margines.

Z człowiekiem jest widzisz tak: kiedy obrzęki i węzły naczyń nie pchają już tlenu, wychodzi poza szereg zdarzeń. Następuje redukcja do sadzy, z której na nowo może zawiąże się białko. Pęknięte otorbienia wyjawiają wszystko nowe i nic w gruncie rzeczy nowego. Idzie tam, gdzie ma się jeszcze coś wydarzyć, nim wreszcie padną słowa: *sajonara ojczy, sajonara*.

Tren VIII

[Zmarli] Kiedy są *prochem*, nabierają więcej znaczenia. Nie da się ukryć, że lenistwo w czynieniu rzeczy głupich może być wielką cnotą. W każdym razie nie byłes bardzo wymagający na tym punkcie. Lubilesz typowy pejzaz egzotycznego pogranicza. Urodzony w Białorusi, ale to było zawsze oczywiste, że jesteś z Polesia. Pisany na rękę wężem owiniętym wokół sztyletu, co znaczy: *zemsza dokonana*. Mówilesz, że barwnik to nic innego jak tusz zmieszany z szamponem w celu zagęszczenia. Obmycie czymkolwiek z alkoholem i można opisywać ciało, znaczyć poglądy. Robilesz to sobie sam w czasach buntu. A ja uczyć się teraz z tego czytać. Na brzegu popielnicy czeka niedopalek. To był przecież twój ostatni papieros.

z cyklu SAMPLE • RIFFY • DEMA

dzieli nas przestrzeń pięćdziesięciu milionów kilometrów

Pobyt Nikołajewa i Siewiastionowa w przestrzeni przedłużył się. Odemknął się właz, a oni unieruchomieni w swoich fotelach nie byli w stanie go zamknąć. W kosmosie umiera się tak samo, choć nie ma tam róż i jasnych błonkówek. Mniej zostaje w biurze rzeczy znalezionych.

Trudno wyrobić w sobie nawyk snu: *kłaść się do łóżka o jednej porze, unikać kawy, a nawet mocnej herbaty. Nie myśleć. Na bezsenność gwiazd pomagają tylko samotne rejsy.*

maska

Co byś chciała robić jak dorosniesz?

Malować trupy. Wystarczy skończyć kurs kosmetyki pośmiertnej. Ponoć jeden człowiek tego uczy. Najpierw jest wypychanie otworów. Potem ubieranie. Makijaż zajmuje najmniej czasu. Uwaga: kosmetyki są zupełnie inne.

A ty, co chciałabyś robić?

Identyfikować trupy. Cztery i pół tysiąca zwłok na zbiorowej sekcji po tsunami w Tajlandii. Namiot pełen dzieci. Ja niestosownie dorosła. A ty?

Utrwalać trupy. *Nazywam się Joanna Bocian. Wykonałam maskę pośmiertną księdza Twardowskiego. Aż mi się ręce trzęsły.*

kultura. higiena gwarantowana

Para poszukuje głównie pań puszystych w dowolnym wieku. Mile widziane własne lokum. Swing z pięknymi ludźmi. 100 % satysfakcji.

Najważniejsze to zachować dystans, gdy inny fecet jest z moją ślubną, a jej się bardzo podoba. Może nawet krzyczy głośniejsz niż ze mną. Odwagi mi nie brakuje. Zwierzęta – nie. Zbyt delikatne futerka i wcale nie chodzi o obrzydzenie. Tylko nie wiem jak się do tego zabrać. Czy to karalne? Bo ja wszystko zgodnie z prawem. Pełen porządek.

Po co mi inna, skoro miewam różne. Różne sposoby, najróżniejsze pozycje. Różnorodność i bez różnicy. Zapisuję wszystko w komputerze, na wypadek, gdyby odeszła. *Pustka po niej byłaby nie do zniesienia.*

pokoik na Hożej

Czwarte piętro. Sień ciemna, ubikacja na schodach. Zamknięte w sobie cztery łóżka, w których wszyscy są. Leżą pod kołdrami. Dłubią w nosach, bo ciemno, więc wolno jest więcej. Przy oknie ktoś szepcze: a kiedy już ze mnie zejdziesz lub gdy cię odepchnę, chcę byś nadal słuchał jak oddycha skóra. To nic, że nie mamy już pieniędzy na czynsz. To nic, że w pustych katedrach nie myśli się o dzieciach z Bangladeszu, które jedzą liście. A liście nie dają życia. To nic.

Są takie miasta, gdzie człowiek jest jakby wrośnięty.

plamę we śnie zobaczyć. szczęście murowane

Taki jest kolor mojego snu. Podpisał Juan Miró ogromne płótno, na którym widniała duża granatowa plama o kolistym kształcie. Jak wskazują obserwacje, przed śmiercią chory zawsze odzyskuje na chwilę przytomność. Niekiedy jednak trwa to tak krótko, że z niczym nie zdąży. Nawet ze snem.

Lidia Kowalczyk

amandalea

Jestem rodowitą wrocławianką, kochającą zwierzaki, kwiaty, szukającą wśród obłoków bajkowych stworzeń. Splatam słowa by pokazać, że nie tylko brzydota jest wokół nas i mam nadzieję, że znajdą się czytelnicy, którzy właśnie tego szukają w poezji.

to nie ostatni raz

jak na zamówienie
besame mucho i Andrea Bocielli
bez tłumaczenia
że dziś że wczoraj że jutro
toniemy bezpowrotnie
szarobłękitnie
bursztynowo

trzymasz mocno
odrywając od ziemi
aż rozkołysani w szumie
z podniebnym kluczem
odnajdziemy ciepłe kraje

wczoraj

w słonecznej plamie zwinne cętki
upolowane obiektywem
patrzą zdziwione

gdy po wykutych w skale stopniach
wspinam się ku śpiącym
w szumie drzew

płynie historia zapomniana
dawnej świetności ślad
odkrywa czucie

alpejski fiołek drży figlarnie
kiedy próbujesz schwycić
kaskady barw

siedem dni
jak siedem kocich istnień
szansą

z Małego Księcia

oswoiłeś głaskanym słowem
dłonią na kolanie mantrą
choć wiatr tańczył niepogodę

ukołysałeś łagodnością dotyku
co wypłoszył zamierzchłe
czyniąc dla słońca wyłom
pośród skłębionych

otworzyłeś zamkniętą
by omdlewał zapach róż
i krzyk ginął w krzyku mew

jestem czekaniem na czas
harmonią zaplecionych dni
w jesiennej alei
jednogłośnie brzmiących kroków

bez nacisków

porwałś
z obietnicą o której pamiętał wiatr
pędzący po świecie

uniósłś
gdzie gondolierzy i słońce
śpiewają serenady dla Julietty
a Doża lekką dłonią
maluje złote sufity

wykąpałś
w zachwycie oczu
pośród tysięcy kwiatów

uchwyciłś
motyle uśmiechu pośród chmur
zamykając w jasyrze ramion
bez lęku mimo burz
jesteś

tenorzy

łagodne dźwięki pieśczołą
wymazują z pamięci niechciane
melodią ciepłego południa
mówią że nie warto
zbyt mało kartek w kalendarzu
by gubić uśmiech

zamykam drzwi
niech każdy w ciszy szuka sam
spokój jest w nas nie za progiem
a walki w błocie na ekranie
nie brudzą

duet Bocielli z Pavarottim
wędrowniaki rajskimi ogrodami
gdzie zielone altany dają chłód
a fontanna lśni siedmiobarwnie

najważniejsze
umiejętnie odciąć pępowinę
niezależnie
z której strony

poza mrokiem

za oknem znowu grzmi
i pływają ulice
Bocielli łagodnością tembru
rozśpiewuje godziny
śpisz
nikły płomień tuli się z cieniem
pośród błędzących
myśli wczoraj dziś jutro
jesteś
nie muszę potwierdzać szeptem
idzie rak nieborak jak uszczypnie
śpisz
a dłoń otula krągłą
ciepłem wnętrza
przenika spokój po rdzeń
jesteśmy
zanurzeni w banalności nocy
rozwieżdżanej śmiechem
splątanych oddechów
pomiędzy lotkami
z prądem

wrastanie

*mówisz nie martw się gdy obok długonogie
odslaniają nie tylko kolana jesteś pewnością
tęczy kwitnącej po burzy kiedy zamiera krzyk
deszczu w kałużach i soczystością barw
zalewających ogrody pola*

podnoszę oczy a klucz białych żurawi
otwiera błękit jaśniejąc w słońcu
a chociaż za horyzontem wciąż wrze
pozwalam być prostował marsa
przywołując kurze łapki

i chociaż w kalejdoskopie coraz więcej
wciąż przepatruję dale wsluchana w szepty klepek
pytania nie zadane gdzie kroki

gdzie dłonie upinające motyle skrzydła
 poranne budzenie wiatru we włosach
 gdy rozespanie nie chce otworzyć oczu

mówisz *jesienniej* spaceruj *lecz*
możesz liczyć na poły moich ramion
 więc i mroźne śniegi nie straszne i wiatr
 co dotąd w twarz pomoże iść
 z pieczęcią ust zanurzam się w ciszę
 przyspieszonych oddechów
 gdzie płacz skóry nie dziwi
 a sen nadchodzi na palcach

po między

gdzieś walczą o życie
 nikiący oddech
 chemia nie daje rady wypalić
 a za oknem blade słońce
 pośród jesiennych barw

w zaułku myśli błędzą niechciane
 aż po wytrzeszcz chęć ucieczki
 krzyku budzącego tsunami

na peryferiach spokój
 względny jak prawda pogoda
 nie pada a jednak
 gnają czarnobure niosąc grozę
 i czekanie

milknie kania
 gdy z rękawa wyciągasz uśmiech
 bo przecież jutro za chwilę
 zatańczą zmęczone stopy
 ugnie się runo
 a noc
 zaplecie rozdzielone wstęgi

w oknie

jesień spaceruje we włosach
gdy dłoń w dłoni i wiatr
psotny brat dzieci
plącze warkocze dni bez
i wspólne

pukają konary

coraz bliżej zima wsparta na ramieniu
poprowadzi białymi ścieżkami
posrebrzonych
czasem
zakołysze horyzontem
gdy znajdując ciepło otulimy się sobą
przygarniając sen

w strugach deszczu

czekam a w myślach dni
gdy odeszła w zapomnienie
pośród słonecznych pól
uliczek wykutych w historii

gdzie byłeś uśmiechem
schwytanym w siateczkę lat
dotykem wiatru

tańczyły cienie
wąskich kamieniczek
biegnących z góry na pazurki
ku skalnym zboczom

czekam a w myślach
natarczywa codzienność
zamyka kaskady barw

ciężko oddychać

Magdalena Gabriela Krytkowska

(Gabryśka)

Swój wewnętrzny świat buduje z elementów codzienności, w której dopatruje się niecodziennych barw i nastrojów. Obserwacje zapisuje w wierszach, również opowiadaniach, humoreskach i malowanych przez siebie obrazach.

anioły nie umierają od nadmiaru dobra

ostatnio przyjechał z hotelu bohema
kremowym citroenem z trzydziestego dziewiątego
opowiadał o dalekich rejsach chłodnych fiordach

kiedy przyszedł mój przyjaciel – zniknął

wrócił gdy usypałam niepokój

rankiem w karczmie rzym podawał pastele
niepostrzeżenie rozjaśniał cienie na
chropowatym jak ściernisko kartonie sierpnia

dość

popędzić postrunąć
rozbić się
spaść a podczas spadania
kawałkami z siebie
zaścielić ziemię
w nią się zmienić

stać się milczeniem
które nie woła

dnie całe spoczywać w spokoju
nie budzić się wcale
nie bać
o nikogo

.....
pozbić mnie pozbić
posklejać mnie posklejać

koraliki

jesteś
łakomym gilem kiedy

w ciepłym
pomiędzy
rozkwitają czerwienią

niezapominajki

znów mnie kusi monotonią błękitu
bezhmurna idea nieba
w drobinach

choć nie dajesz już bukiecików jedynie
wyrwane z pejzaży
szczegóły przywołane słowami
pamiętasz
wtedy
pa mię tasz

niebiesko zakwita
gliniany wazonik
gwarancja niezapomnień

świerszczy

granatowym cieniem
wsiąka klon w wieczorną rosę

z braku światła
ślepie gazania

nie widzi ciszy
kapiącej z dzwonek naparstnicy
w cynobrowe kielichy nasturcji

szorstką trawą
rozcierasz bosa stopy

w niej
pasikoniki
rozgrzewają noc

szuflada św. anny

pełna niebieskiej włóczki
z której znów wydzierga
skarpety i swetry
by w sierpniowe wieczory
otuliły stopy
cieplem spłynęły na plecy

denerwują odpustowe kramy
dlatego zajmuje ręce i uwalnia umysł
kolejną robótką
może to będzie szal dla joachima
albo chusta dla marii

któregoś lata
znajomy poeta przysłał mi wiersz
 błękitne sierpniowe skarpety
zapomniał mnie
mimo to
doceniam ciepło słów

w chłodne wieczory
otwieram szufladę
jakbym była
tam
w Betlejem

rzep

w miękkość fioletu
wrasta
kolczaste srebro

polną drogą
toczy się
w dojrzałość

by czepiać
nie tylko
psiego ogona

za starymi akacjami

nad zarośniętymi bluszczem
kocha
lubi
szanuje
straciły aktualność

sprawdza się
nie chce
nie dba

kolce rozdrapują chmury
obojętna gorliwość owadów i ptaków
wystarcza za pamięć

świat migotliwych cieni
żartuje ze sztucznych bukietów
powierzchownej wiary w nieśmiertelność

samotne ławki

pozują do wierszy
smutnym poetom

jest na nich dość miejsca
dla nie zapisanych w porę myśli

wyrosły z zieleni drzew
dojrzały złuszczoną farbą

już nie dla nich
biologiczna odnowa

dom w utraconym raju

tamten
miał drewniane ściany zimą ocieplone ściółką
starą lipę z chrabąszczami
spadającymi jak krople miodu
i cały brzoźowy zagajnik
z broszami jarzębin

leniwe koty wylizywały pręgi
w cieniu ganków po których ściagały się
szlachetny bluszcz z dzikim winem

w sieni schody na przeludniony
strachami strych
zegar zasłuchany w kuranty i
dębowy tryptyk na cztery pory roku
pachnący babciną chustą z frędzlami

serce leżało na wiklinowej etażerce
spokojne w blaszanej pozytywce
a może w futerale gdzie tato chował skrzypce

teraz to dom pełen
obcych sprzętów i głosów

w nieznanym mi już
raju

* * *

dziękuję za słowa którymi
powiedziałeś że
można przeżyć

nieładzką

przeżyć
wrócić do domu
i opowiadać o tym

z nadzieją

Lila Kucfir

kalendarz kłamie jak najęty
bo ja mam wciąż dwadzieścia lat
a on mi mówi boże święty
że taki stary ze mnie grat

nie widzi blasku w piwnych oczach
a w głowie burzy rudych loków
i tego że potrafię kochać
bez żadnych zbędnych epilogów

jesień – powtarza – popatrz w lustro
masz znowu nowe zmarszczki cztery
idźże na lifting, poddaj musztrum –
niech się odpieprzy do cholery

już dosyć nudnych mam pouczeń
ciąglych zakłamań lato zima
niech się szykuje bo już puenta
zrywam ze ściany – rok odcinam

współczesny anioł

ma podwójny podbródek

bolą go dłonie od zagniatania ciasta
na szarlotkę dla całej rodziny
podagra powykręcała mu skrzydła

przysiadł w kącie i cicho
przesuwa paciorki różańca
pobożnych życzeń

znów kwitną astry

*I nagroda w konkursie jednego wiersza – edycja letnia 2010
POSTscriptum – juror Leszek Żuliński*

łaskocze w oczy feeria barw
 a w cieniu
 lip cisza taka samotna
 sukienka w kwiatki
 mini
 nie okrywa grubych blizn
 brzęczy jeszcze jakaś zaplątana pszczoła
 nie wiem czy to robotnica czy truteń
 w gruncie rzeczy
 nic mnie to nie obchodzi

wygładzam zmarszczki
 rozkloszowane
 na biodrach

zaraz wstanę i pójdę do rzeczywistości
 przez pole pełne kwitnącej gorczyicy
 gdzie tylko małymi plamami
 przebija się zieleń
 nie chcę byś dotykał miłości palcem
 wskazującym
 upływ czasu

nie można zajrzeć –

wiersz wyróżniony w leszczyńskich „Konfrontacjach” 2009

zmieszany ze śliną wszedłeś do przedsionka
 jak do ciemnej i cichej sieni

nie wytarłeś kaloszy
 ubłoconych poranną ulewą

posłała już łóżko a ty omijałeś
 przestrzenie międzyżebrowe

lewą gdzie ciemno
prawą w której paliło się światło

okrążyłaś aortę
kiedy tętniąca chłonęła tlen

w komorze ukryła pulsującą czerwień
na potem
na jutro
na pochmurne dni

pecha zostawiam za drzwiami

piżamą w paski zaczynam dzień
znaczenia rozczochrane jak włosy
na poduszce

zaparzyłeś kawę bez zapachu
tylko czerni białego dnia
już widoczna

bladoróżowym szlaczkiem
wysuwam prawą nogę
lewa odpoczywa dała jej wolne
na dzisiaj
na miesiąc
na życie

bezsilność

w dżinsach za dużych swetrach skrywa siebie
jak myśli zapięte na ostatnią dziurkę
witką bez korzeni próżno
szuka cieku

w kurtce z odbłaskami
wychodzi na ulice i krzyczy
przytula pień platanu
złuszczając się korą

ludzie uśmiechają się z przekąsem
do włosów zaczesanych
za ucho
za siebie
za niepamięć

dale

to dla ciebie starsza siostra

karłowata i bladokremowa
PRZYGLĄDAM SIĘ ŚWIATU
od podszewki

wolałabym z wysokości spoglądać
ale tak jest lepiej nikt mnie nie ścina
nie układa w wiązankę

gotuję dziś fasolową z boczkiem
ziarna pękają jak wrzące myśli
wybacz mi odwrócenie ról
to ty miałaś pierwszeństwo
gotowania zupy

spoglądam przez okno
kiedy łyżka zastyga w dłoni
widzę kolczasto zielony kopiec

kwitniesz wśród świeżo opadłych liści

maria nie magdalena

zakręcona jak trwała ondulacja
 leżała przez chwilę nieobecna a potem
 między chrapnięciami i granatem
 odbitym na wytartej pościeli
 w poświęceniach kinkietu
 roztaczała wizję

opowiadała o sześciorgu z wypiekami
 o najzdolniejszym
 co gra dwoma rękami przebijając
 czarne i białe do rytmu
 niby od niechcenia
 o tej co ma troje dzieci i męża pijaka
 i o tej której świat zatrzymał się w wieku pięciu lat
 opowiadała długo
 aż nieprzespana noc
 zamrugała jedyną gwiazdą
 zrozumienia

* * * (w górach wśród świerków kapliczka w lesie)

w górach wśród świerków kapliczka w lesie
 samotna przy ścieżce stoi
 nadzieję z rosą po igłach niesie
 zbłąkanej przypadkiem niedoli

zza kraty czarnej ołtarzem kwitnie –
 przechodniu wędrowcze cię witam
 napełnij sobą mury gdy cichną
 wodospady przed bladym świtem

ciemności przegoń kiedy wiatr hula
 nie gnieźdzą się w gniazdach ptaki
 za murem marzeń pod snu kopułą
 przecieraj ukryte szlaki

– ta kapliczka do ciebie przemawia
 otwierając swe wnętrza jak wrota
 bo tam w środku tkwi jakaś magia
 wzeszło słońce – tylko się popatrz

w tobie nadzieja

*nic dwa razy się nie zdarza
napisała kiedyś Wisława
a ja błędy ciągle powtarzam
życia ruchomym obrazem
nie wiadomo za czyją sprawą*

*i na próżno proszę na klęczkach
odwołuję się do sumienia
dusza całkiem od grzechu wklęśła
ścieżka pragnień stroma i ciężka
mam zadyszkę od trosk mnożenia*

*na twarz padam raz potem drugi
ile jeszcze nie wiem na pewno
tak nie chciałam złęgo obudzić
minąć kielich zatęchłych trucizn
żeby ujrzeć znów życia sedno*

*w tobie moja jedyna pociecha
upadałeś też wiele razy
żeby dotrzeć teraz pośpieszam
tam gdzie takich jak ja się zrzessa
by odnaleźć ojcowski azyl*

Ewa Kudła /eva_14/

*o tym
o tym nie będzie wiersza
nie będzie łzy, śpiewu, śmiechu
małego opowiadania.
o tym tylko serce trzaśnie
jak sucha leśna gałązka
Agnieszka Osiecka*

o mnie nie będzie śladu
po mnie pełna solniczka
ewentualnie nawóz
i sukienka prześliczna

na mnie nie będzie pnączy
i poschną chryzantemy
w nieuczesane włosy
kilkuset wierszy przemyt

po mnie zszeszczą palce
przy w imię ojca i syna
by w niedopitej szklance
poturlać kroplę wina

pęknie co pęknać miało
strach napnie starą kapotę
a przecież miałam ciało
i jakąś miłość na potem

Chroń mnie

przed miłością półwytrawną chroń mnie Boże
przed pół smakiem wykrojonym w taniej sukni
ostentacją przy kolacji po psychozę
i od dzwonów w samo ucho w sprawach słusznych

przed pretensją że marcowo na balkonie
i nie umiem wstrzymać deszczu jednym gestem
że zgasiałam przed północą żółty płomień
kroplą z oczu skapującą prosto w świecę

przed kusymi dotykami chciej uchronić
koniecznością wybierania w jednej chwili
od zmartwychwstań kiedy cieplej jest w agonii
od życiowych anoreksji i bulimii

A ty śpij

śpij pomału kochanie
śpij pomału
a ze skrzydeł u ramion
zrobię całun
śnij jak zwykle w kolorach
granatu
a ze stóp uwikłanych
dam kaptur

tocz w poduszce wygodnej
to i owo
a z czuwania przy twarzy
splotę obłok
nie ma strachów w pościeli
ni burzy
może tylko stróż anioł się upił
co służył

przestał służyć na chwilę
i przepadł
a mnie nawet nie drgnęła
powieka
śpij nie szybko kochanie
nie trzeba
najważniejsze we śnie
to się nie dać

przyślą jutro drugiego anioła
na pewno
i najdalej pojutrze
dobięgną
śpij pomału kochanie
już lepiej
najważniejsze że wspólny
choć z piekieł

nie strój czoła jak kiedyś
w grymasy
kiedy śpisz schowam pamięć

do szafy
złagodnieję jak chmura majowa
po deszczu
bo zwyczajnie się boję
coś zepsuć

śpij powolnie kochanie
ja nie śpię
może trochę nie mogę
lub nie chcę
przespać tego co w palcach
na dzisiaj
bo zwyczajnie się boję
jak świta

Mój Bóg wyjechał

mój bóg zamieszkał gdzieś daleko
spakował świętych i się wyniósł
tam gdzie miał pokój kipi piekło
i brudna miska po budyniu

bez zapowiedzi bez ostrzeżeń
ani adresu ani kartki
a po aniołach tylko pierze
i diabeł z okna mi się gapi

gdybym tak twardo nie przysnęła
może zdołałabym powstrzymać
a tak w sąsiedztwie jak generał
kto mi dowodzi – bies w cekinach

mój bóg odjechał lub odfrunął
spakował świętych i przed siebie
tam gdzie miał kuchnię dzisiaj rumor
od czarcich wideł w krąg się ścięła

Dżoker

pod powieką dosyć suto zakrapianą
świat się ślizga nie hamując na zakręcie
zapytana odpowiadam zręcznie kłamiąc
chciałam prawdy ale prawda grozi ścięciem

znów rękawy nieco wyżej zakasane
by nie zmoczyć rąk po łokcie w odławianiu
odpytują odszczekuję w byle zamęt
na upiorną okoliczność jak na haju

grób zarośnie pędem zaschłej wyobraźni
nikt nie zgadnie gdzie jest data gdzie nazwisko
nie odkopią nie zobaczą mnie wystarczy
epitafium łzą popiję i to wszystko

w czas słoneczny w czas powolny wsunę ciało
złamię cudną imitację jakichś pereł
a gdy trzaśnie pod stopami martwa gałąź
powiem znowu się spóźniłam na premierę

pod powieką już nie suto zakrapianą
obraz maże się rozmywa tracąc ostrość
bo obrazy gdy wilgotne już nie ranią
tylko barwy rozpuszczone oczy pocą

król karowy nieco zgrany i wytarty
niby da się jeszcze grać lecz po cholere
kiedy czas do cna wymyje czerwień farby
to od ręki go zastąpię choć dżokerem

Przed udarem

a ja ucieknę gdzie mech nie śpi
i gdzie gromady starych diabłów
grzech wydrapują w białej pleśni
na przekór natrętnemu światłu

i nie zostawię nawet kartki
ani numeru telefonu
a ty się z żalu choćby zapij
przy telewizji łkając w domu

niech tylko zbiorę się do kupy
pranie wysuszę i wspomnienia
wcale nie musisz mnie już lubić
ani pochwalić ni doceniać

rachunki leżą tam gdzie zwykle
kwitek do szewca na regale
na kalendarzu zaznacz cyfrę
kiedy uciekłam przed udarem

Ulica Widoczna

na ulicy Widocznej niewidoczne są życia
niewidoczne poddasza w niewidocznych budynkach
gdy w widocznym zacieniu ktoś się czasem przemyka
można przysiąc nie człowiek a piłka

na ulicy Widocznej niewidzialne jest szczęście
niewidzialne sufity w niewidzialnych mieszkaniach
jeśli zdarzy się miłość nic nie widać najczęściej
łatwiej wierzyć że nie ma kochania

na ulicy Widocznej nie ma prądu ni gazu
niewidzialne kratery sączą lawę bezwonną
kiedy trafi się pani która dość ma marazmu
kilku panów przygarbie bezbronną

nie zapuszczaj się nigdy w niewidzialne rejony
chyba że już po uszy namacalnych masz złudzeń
tam się pali wspomnienia tam nocami się płoni
i nie drepcze z uporem za pługiem

Beż żalu

i broń nas opatrność nie czujmy podobnie
bo kto wytłumaczy kataklizm powodzi
wysypmy z kieszeni miedziaki najchłodniej
i suszę ogłośmy nad podziw

ja tylko na popas posiłę się krzynekę
odpoczną popiję i znikam bez kurzu
nie pytaj czy pada czy mam pelerynę
to miasto nie wieś na zadupiu

więc daj mi opatrność bym czuła inaczej
tym razem tak samo nie wygra się puli
bezbłędne skreślenia od kuchni podpatrzę
i puszczyć jak totka lub umizg

zrymował komornik jak jaki poeta
pamiętki po babci na ścianie od okna
myślałam przez lata że jeleń tam dreptał
tymczasem twój dziadek w binoklach

i broń dobry boże przed wiatrem w pokoju
pozrywa kinkiety rozsądek wypaczy
zatrzyma w pół kroku i szlag trafi sojusz
i ludzie rozpoczną się gapić

zza zmiętej zasłony nie widać promienia
a diabeł zębiska ma puste bez róży
gdy zechcę przekonam w zbyt pewnych niechceniach
że życie wystarczy polubić

Kamil Kwidziński

/gamin/

Urodzony 11 maja 1989 roku.
Groteskowy Wojażer.

Martwa Listwianka

pannie K.

1.

*Twoja czułość – skowronek, który się gnieździ
w krętej małżowinie ucha; który się rozbiega
w dziecięcym zachwycie – szarpie płaszcz ojca,
ciągnie wisiorki matki. Twoja czułość – słowik
zabłąkany w martwej Syberii ucha.*

Nie dość nas było w nocnych mirażach, gdzie księżyc
nie był księżycem, a twoje wargi nakręcane spliffem
spluwały do moich piołun suchej śliny. Nie dość było

pokrzyw skręcanych z nadgarstków i nurtów wrzących
w dwójnasób – z wgłębień do wierzchołków, z palców
ku nabrzmiałym łądom – to najwyższa matematyka!

Byliśmy – głupcy schowani w kapturach szlafroka
tłących się z okna satyną. Byliśmy – otwarta butelka
piwa, mogli nas sączyć, spijać w senności do świtu,

a ostatni łyk to odbicie od brzegu; zapomną wszystko
ukochane kioskarki, śmieciarze z Grunwaldzkiej,
z ulgą odpuszczą zazdrosne kelnerki, zginające szyję,
gdy tylko chyliłem ku tobie przeźrocze Pinot Gris,

a ostatni łyk to strzaskanie gałek kokpitu – dać się
zerwać przyplwowom, jak krew, jak owoc, jak bytło –
ze wschodu wieje najzimniej, podobno wyż zanosił
ku zimom: Syberia, Kamczatka, martwa Listwianka,

w której pustych pokojach braliśmy się kolejno
za zwierzę, za widok, za nerw i za bliskość; gdzie
mróz rozlewał się w tętnice, a w brudzie i głodzie
przybyło nam śmiechu, beztroski, mocnego oddechu;

to sucha Listwianka – kruchy płot w odpryskach farby,
na którym oparłaś się i z liści nieznannej jeszcze barwy
wyczytałaś kolejno: błędy i wrogość losu i błąhą przyszłość.

Nie dość nas było w skrzypiących bramach, w drzwiach
zielonego fiata, kiedy klętaś na przechodniów ze wstydu,
że tak się dajesz. „Że tak się daję z odsłoniętym garbem
i z zadartą spódnicą”. Nie dość nas wtedy widziano.

Byliśmy – dwie dziurawe reklamówki tańczące przy garażu;
w podartych bluzach kwitły dzikie ogrody, a my wciąż wyżej
i wyżej – krzyczeliśmy, nie licząc żeber mijanej budowli.

2.

*Koniec końców – wszyscy spłyniemy ze ścian wanny,
wszyscy prześlizgniemy się przez włosy naszych matek,
które owinęły się na kratce odpływu, by trwać – choćby –
w cudzym życiu.*

Lucyna Mamczur

(Lucy)

Sercem jestem Bielszczanką, ale dorosłe życie związałam z Rzeszowem, gdzie mam rodzinę, mieszkam i pracuję. Kocham góry, poezję, muzykę i romantyczne dusze. Fascynuje mnie człowiek i jego relacje ze światem. Próbuję pisać wiersze dla siebie i niewielkiego grona przyjaciół - najchętniej liryki. Marzę o podróży *Orient Ekspressem*.

*** * * (draśnięta tobą i dzikością głogów)**

draśnięta tobą i dzikością głogów
mrużę pragnienia skrótem myśli
nim samotność zapachnie
niebłękitem rozstań

połoniny i madonny
na wysokościach
jeszcze uczą mnie milczeć
urodą bizantyjskich artefaktów

więc dopóki w spojrzeniach
ślad wczorajszych obietnic mierzy czekanie
dopełnij pory śnień
kantatą na dwoje ust
bo brzaski wciąż niesyte

miałam jesiennienie zapisane w gwiazdach

miałam jesiennienie zapisane w gwiazdach
i wytrawność
przy

za zakrętem znalazłeś miejsce
ze znamieniem kalendarzy
i mnie
w pół słowa

zakwitłam na rąbku kołdry
na wyłączność

wbrew naturze

nie pokochał mnie poeta

znam na pamięć
wiatr z zakłębieniem polnej gruszy
zimowe nonsensy
listy
po których nie ma śladu

choć nie piszesz mi wierszy
i nie dbam o twoje koszule
czasem śniesz się
niespiesznie
tkliwszy od innych

na bezchmurność
kruchą jak księżycowe rachunki sumienia
na wiosny warte grzechu

kiedy niepewne wróżę na dwoje
kamieniem z serca

choć nie kołyszysz mnie przed snem

na opuszkach jeszcze zapach
poślizgów kontrolowanych
i sok z dzikich czereśni
kropla po kropli

gdy błękit wraca różkiem nowiu
niemodnie
cyzeluję zaszepitanie wagą euterpe
po swojemu

znów uczę się zapominania
od połonin

*** * * (mówisz że w barwie odlotów hosanna)**

mówisz że w barwie odlotów
hosanna
i gwiazdy rodzą się pod skórą
bez pamięci
w anapestach i daktylach

kiedy na szczytach umiem niejesiennie
przyłgnij
choć uśmiech w biegu
a święty spokój
coraz częściej czołem w dłoniach

szepnij jeszcze słowo nabrzmiąle
ukradkiem wersów
niech zamaryę

* * * (kiedy nie wrócisz w gwałtowności wrzósów)

kiedy nie wrócisz
w gwałtowności wrzósów
i nie skłamiesz
że tylko ja

przytulę sierpniem nieobecność
gdy wzbiera do pierwszej krwi
okruchami przebudzeń

rozsamię głodne wieczory
aż rozkwitną usta i piersi
mimo wszystko

* * * (obiecałam że przyjdę szelestem pończoch)

obiecałam że przyjdę
szelestem pończoch
pamiętasz

w oczekiwaniu na czerwienie
naga
kilka strof od spóźnionych magnolii

jesienią kiedy jeszcze ciepła
smakowałaś
suitą do nabrzmiątych piersi
na pamięć
na jeśli
na być może

póki wierzę w koincydencję
ukołysz
choć dni krótsze o rezedy i groszki

* * * (listopad gubi się w nastrojach)

listopad gubi się w nastrojach
i jesień tego roku mocniej pachnie
zapominaniem

między allegro con fuoco
a szczyptą rozumu
uciekam z niespełnień w szepty

ścieżką gdzie serca
zmarszczki
i wskrzeszenie

zamiast złotych krążków
do ostatniego półtonu
cantabile
na skrzypce wiolonczelę i fortepian

okoliczności łagodzące

czułością

znów mówię do siebie wieczorami
i zamieniam w obłoki
całą resztę samotności

by zostało tylko
obiecane znów
przynależnością szeptu

a ty jesienniejsz czułością
przemieszczając odbiory
w rozkoszy wrzosów
bezwstydnie

bez retuszu

mówią że nie dzieje się nic
 gdy skrajem września
 miękkość wije się
 na granicy przedawkowania

dni pachną szlakiem na tarnicę
 a wiatr od połonin
 rozbiela prześcieradła
 ugłaskaniem ciszy

biorę za prawdę
 wróżbę spadających gwiazd
 i smak wschodów na przetrwanie

chwilę od wstydliwych myśli
 znów umiem czuć
 drżenie dereniowych zakłęć
 bez retuszu

*** * * (pytasz gdzie bywam)**

pytasz gdzie bywam
 kiedy ginę na trochę
 w kolejnych za pokutę

wciąż nieobojętna
 na wszystkie sprawy sierpniowe
 i zapach jodeł
 tęsknię
 do pepiniery zadyszanych słów
 zanim pora jarzębin dotknie
 bez powodu

więc przychodź jak księżyc
 od lewej strony

Czesława Mieszko

/anastazja/

Mieszka w Ustrzykach Dolnych, wiersze zaczęła pisać w 1987 roku, drukowano je w prasie regionalnej, laureatka wielu konkursów poetyckich, drukuje również na forach internetowych z dobrymi komentarzami i wyróżnieniami. Na koncie ma wydany tomik pt. „Dotknąć samego siebie”.

Kolczaste wspomnienia

spojrzenie
w lustro zdiera z dzieciństwa
obcą skórę

nie wiem czy bardziej boli
dziś czy wczoraj

kiedy
ściernisko wbijało zęby
w bose stopy
a pokaleczone małe dłonie
wybierały kłosa zbóż pośród ostu

latem
na werandzie czosnek suszył warkocze
dzika śliwa w pomarszczonej sukni
jak twarz matki

ciebie już nie ma
ale powrócę wynająć
dom spokojnym owadom

Wiejski raj

szukaj mnie w zbożu
w warkoczu z kłosów splecionych
niezapominajką
patrzę

niemodnie
ubieram maki w czerwone
sukienki

do ucha
szepcze wiatr
śpiesz się zanim odlecę

Kiedy stąd pójdę

zabiorę – obowiązki wykonywane
jak pacierz codzienny
obrus w kwiaty pachnący
ciepłą zupą

zostawię – nieme ściany
z szeroko otwartymi oczami
ze zdziwienia –
stare zmarszczone prześcieradło

kiedy odejdę – noc nie zamknie powiek
głodne oczy szukać będą widoku mojej twarzy
a cisza osamotniona odłoni nagość

Beniamin

za wcześniej
zrezygnowałeś z pieluch
piersz matki starcza na dłużej
nieśmiałe spojrzenie
lipowego świątka wywołuje zakłopotanie

szukam podstępu w uściskach pościeli
skóra napięta boi się wzruszeń
nie jesteś typem neandertalczyka bardziej
przerzutnią z innego wymiaru

dialog z tobą brzmi jak echo

Wątpliwość

nagość budzi fałę dreszczy
to nie grzech tańczyć ciałem
gdy rozprutą miłość
zszywa inna dłoń

sama nie wiem
zdrada czy zmysłowość
jawa czy sen

Moja mama

była piękna
ale młodość
szybko umknęła
na twarze dzieci

nie rozpamiętywała
domowych awantur
nad wymiar znała słowa
szczypały mrozem w oczy
wyciskały łzy

w kościele
miała czas
zrzucić z siebie ból
na barki konfesjonału

kiedyś przyszła
do mnie po mszy
stanęła w drzwiach mówiąc
chciałabym już umrzeć
widziałam
życie z niej uchodziło

stało się Bóg ją wysłuchał

Prowadzisz mnie na złotej smyczy

prowadzisz mnie na złotej smyczy
przywdziewasz w łachmany

pod widzimi się
nic nie budzi
zrozumienia

rozgniatam ból o podniebienie
banalne

podporządkowana
obniżonym wartościom
mim o zgaszonych
ramionach

błąkam się między ścianami
a światem z papieru
ten sam smak i zapach
tylko myśli zmieniają wygląd

Domino życia

nareszcie napinam
uśmiechem policzki
wieczne odpoczywanie
troskom i żalom

za długo
delektowałeś się każdą
kroplą krwi
człękopodobny stworze
z chłodem w oczach

jestem rytmem tego świata
zakopię się tak głęboko
że nawet robak mnie nie znajdzie

„Mendacem memorem esse oportet”

(Kłamca powinien mieć dobrą pamięć)

nie zastawiam sieci na twoje zdrady
bezsilność przestała
kaleczyć zaciśnięte pięści

już mnie nie bolisz

rozpięte ramiona do pulchnych biustów
głębia spojrzeń w zielone soczewki
powoduje pogardę uczuć

złapany na kłamstwie sprawdzasz rany
zastygając w pozie zwinnej jaszczurki

Bez przymusu

Niepotrzebnie
uginasz kolana
limit cierpliwości
skończony

smakujesz słono
szorstko
zlizujesz rany
język psa jest gładszy

Monika Nowosad

/Cathriona/

Ur. 08.02.1984 r. w Krasnymstawie (woj. lubelskie). Z wykształcenia i zamiłowania germanistka. Pracuje w gimnazjum w Izbicy i w Orłowie Drewnianym jako nauczycielka języka niemieckiego. Jej pasją są przede wszystkim języki obce, ale kocha również książki i pisanie, dzięki którym udaje jej się czasami oderwać od rzeczywistości. Uwielbia podróże, zwłaszcza w okolice Jeziora Bodeńskiego. Prywatnie miłośniczka kwiatów i pieśni żeglarskich. Mieszka wraz z mężem Adamem i ulubienicą, kotką Fridą, w Stryjowie.

*** * * (stary i tępy szczyryk ojca)**

stary i tępy szczyryk ojca
niejedno w życiu już przecinał
choć ostrze nieco rdzewiejące
i czas je trochę powyginał
choć nie raz, nie dwa się zgubił
zawsze się jednak dał odnaleźć
co roku z grzybów lasy łupił
kiedyś okradał wierzyby z fujarek

gdy trzymam w dłoni uchwyt z drewna
płyną wspomnienia jak filmy w 3D
choć było różnie, łąza niejedna
jak kropla kwasu bólem płynie
stary i tępy szczyryk ojca
niejedno w życiu już przecinał
nigdy nie przeciął jej do końca

zapiękło, strużka rubinem spływa

Gdyby tak...

(Bożenie Cz.)

Gdyby tak zamknąć rozum w szufladzie
I słuchać tylko serca i zmysłów,
Nie egzystować tylko z dnia na dzień,
Ale odszukać te sny, co przysły...

Gdyby tak zamknąć się w swoim świecie,
Tam, gdzie nie będzie bólu, tęsknoty,
Gdzie można żyć, jak tylko chce się
I nikt nie mówi, że to głupoty...

Gdyby zabrakło świata mojego,
W który uciekam, gdy ból mnie goni,
Umarłoby pół mego ego,
Rozsądek znikłby w myśli szalonej...

Spowiedź córy Koryntu

Unoszę nogę w podwiązce
Czarnej, z misternych koronek,
Opieram o ciało twe obcas
Jak znak triumfu nad wrogiem,

Powieki się przymykają,
Patrzę ukradkiem, uwodzę,
Od progu znów gra się zacznie,
A skończy się na podłodze.

Zabierasz mi moją wartość,
Okradasz z uczuć ostatnich.
Wstyd zdzierasz wraz z resztką ubrań,
Zamykasz w gorącej matni.

Namiętnie – z wyrachowaniem,
Pozwalasz się znowu uwodzić.
Bo kurwa to tylko zawód,
A dziwką się trzeba urodzić.

polana

ciepłe palce słońca
przymykają oczy
półwidzę półczuję
twój kształt złoty kontur
mech chłodzi wśród treli
zapach lasu uwodzi
mami
plusk wody
srebrny śmiech

jak dobrze w cieniu dębu

pot perli się
wiatr suszy oddechem

gorąco

widziałeś grę światła
w konarach?
spójrz
listek przesłania słońce

jest
nie ma
jest
nie ma
jest

szanta sztormowa

bliżej

podpłyn wędrowcze
gdzie słońca fala
liże i pieści
nierówny brzeg

czekam na ciebie
dniami nocami
w progi tawerny
chęć zwabić cię

chodź

skał się już nie bój
płytko tu nie jest
to nie mielizna
nie utkniesz w niej

fala przygania
lekko unosi
silna natura
znów rządzić chce

wpłyn

znasz tamten zapach
morze się burzy
kipi i pieni
sztorm niesie mnie

bezpieczna przystań
czeka na ciebie
zakotwicz wreszcie
to kei jęk

toń

tak jak ja tonę
bez tchu bez skargi
fala przyptywu
zalewa mnie

jutro odpłyniesz
do innych portów
inny wędrowiec
odwiedzi mnie...

Żar

(część III z cyklu Do ***)

Jak każdej nocy szukaliśmy schronienia,
Chcieliśmy uciec przed złośliwym wzrokiem.
Chwile sam na sam, moment zapomnienia...
I tylko księżyc śledził nas swym okiem.

Powietrze drżało, oddech w nas zamierał,
Po chwili wracał, splatał się z gorącem.
Dwa ciała lśniły, gdy głód je wypełniał,
Spragnione siebie, świata nie widzące.

Języki ognia wspinały się w górę,
Za chwilę znowu w dół się kierowały,
Fala pożaru parzyła mą skórę,
Ogniste dłonie ciała dotykały.

Eksplozje światła, fajerwerki w głowie,
Oddech nie może już bardziej przyspieszać.
Lot do niebytu, raju Adamowie
O ośmiu rękach będą mnie rozgrzeszać.

To ja, grzeszna Ewa, pokutę odprawię,
Dobrowolnie karę przyjmę od Adama,
Będąc sama w raju z wężem się zabawię.
Grzechu ksiądz nie zmyje, gdy nie zechcę sama...

Wróciłeś

(część I z cyklu Do ***)

Gdybyś tak wiedział to, czego nie wiesz,
Gdybyś wyczuwał to, co ja czuję,
Być może życie byłoby inne.
Więcej nie powiem, znów coś popsuję...

Może jest lepiej, tak, jak jest teraz,
Może nie warto zmieniać przeszłości.
A mimo wszystko, gdzieś w głębi serca,
Jest cień nadziei... I niepewności...?

Znowu przychodzisz do mnie wśród nocy,
Znowu do Ciebie chcę się przytulić...
Znowu przelewam me serce w wiersze,
Tak jak przed laty... Pamiętasz jeszcze?

Minęły lata, wszystko minęło,
Oglądam stare, wyblakłe zdjęcia.
Cóż, nie umarło, tylko zasnęło,
Teraz się budzi... Serca napięcie...

Czarna wyliczanka

Tak smutno, że aż bolą czubki palców.
Tak cicho, że słycać wiatru szum.
Szaleńczo – tak wirują myśli w tańcu.
Tak pusto, że ustom braknie słów.

Tak ciemno, że Anioły gubią drogę.
Tak zimno, że serce pokrył lód.
Tak ciężko, że znów podnieść się nie mogę.
Tak trudno nakarmić duszy głód.

Tak blisko, że Cię prawie mogę dotknąć.
Daleko, że brakuje rąk.
Tak sucho, chociaż w oczach tak wilgotno.
Tak martwa, choć przecież żyję wciąż...

Aleksander Osiński

słowa są sprawiedliwym rodzajem klęski

lubię książki
a one mnie tolerują
może coś więcej
ale nie mówimy całkiem jasno
nie mówimy to i to
lecz językiem który nie jest pierwszą myślą
a tylko współbrzmieniem winnych
bezwzględnie do ostatniego słowa

ciekawe jakim cudem się rządzą
jak wypływają na wierzch
w łuskach języka

*

być może czasem
warto się schylić
podnieść coś udając
że zawiązuje się sznurówkę
znaleźć się i ułożyć grabiec
nie budząc podejrzeń
że jesień zobaczy

krótkie dni bo nikt ich nie chce
porąbane
zmuszone do pracy nad siłę
z którą mocuje się zmierzch
jakby był po naszej stronie
nie przypadkiem

nie stoisz przy mnie chociaż trzymam twoje ramię

masz słaby puls co roku nie dożyje
nie zobaczysz własnych dzieci
może zobaczysz
jesteś tak długo
że powstają kawały o tobie
całkiem śmieszne coraz dłuższe

nie czuję się dobrze w tej roli
a zastępuję medycynę
łudzaco podobni lekarze
szurają kapciami chodzą do kaplicy
tam są wszystkie urzędnienia
niewiele tego

mędracy przysypiają na kozetkach
zaplątani w siano
jeszcze wieczorem prezentowali dary
to rozwieranie i kurczenie palców
widzę jak szykujesz się do skoku
niech cię bóg broni
może trzech króli dożyjesz

niewierność chwili

gdy nie ma co pić gile
piją wodę z przerębli
to rzadki widok
raz może dwa razy w życiu
można zobaczyć jak gile
piją wodę z przerębli
w tej chwili
w całej okolicy
nie ma nic innego do picia
nie ma innych gili
nie ma nikogo
kto mógłby to zobaczyć
raz może dwa razy w życiu

dom opuszczają światła

powoli i z wyczcieniem stoły i krzesła bez stuku
tak jak stały wcześniej wieczór
przeciąga na swoją stronę kilka łusek
okręgów to co podnosi i zbiera woda i my
naśladując ją najlepiej jak umiemy

idzie na burzę a na jej korzeniu wyrasta nać

spalenie Józka

spalili Józka gdy spał
leżał na ławce w łatwopalnym domu otwartym
trzech chłopaków i dwie dziewczyny
chcieli żeby mu było ciepłej
najbardziej ten który nie miał dziewczyny
miał wszelkie powody żeby oszaleć
grał w klubie ale go wyrzucili
brał prochy ale wolałby grać
miał zapalniczkę i trochę alkoholu
żadnego luźnego szluga
spotkali się w ten wieczór
jak ojciec i syn po latach
potwornej niewiedzy
że śmierć ma znamię biedy
przetrzęsa kieszenie śpiącym w parku żebrakom
jak nic nie znajdzie
potrafi być straszna

koza

nie mam pieniędzy
nie zaprzyjaźniłem się z żadnymi
rzeczy nie przychodzą łatwo
nie przynoszą spokoju
łatwa ich część kosztuje za dużo
trudna – szkoda gadać
to astronomiczne sumy
a ja nie znam się na astronomii
patrzę tylko w niebo jak koza
i wyciągam te same wnioski
nie ma tam nic do jedzenia

Merkury

zima to imigrant
nie ma zielonej karty ale w naszym schronisku
zajmuje najlepszy siennik
tędy można przychodzić
z garścią petów białym chlebem
ogłądać kobietę wracającą właśnie od Boga
zawsze znośnie ubraną
myśl o istnieniu prawie ciepłych krajów
nie ma powodu żeby dzielić
światło w cieniu ognia
i dalej po coś rzeka i most

zielona kula

mogę cię stracić jak jeden z wymarłych gatunków
ale na razie zbieram żołądździe
robię to przez ludzi bo tak ich rozumiem
przez żołądździe
układam w rzędzie

porządek zbliża kochanków a jakby
zginęli od jednej zielonej kuli

w tej historii tak jest bo skądś jest prawda

archeologia

na krótkiej ulicy leży gruz szufle
prowadzą warzywniak na rogu wyjęty
z ziemi rów wyjęty i oczyszczony

drobna dziewczyna trzyma dziecko na ręku
łśni w deszczu tatuaż na brązowym ramieniu
bezcenna żółta moneta drobiazg

coś może pójść nie tak ?

zausznicy

wciąż mam na głowie
kilka twoich włosów
i tylko czasem
zadają się z moimi
podśluchują

wtedy myślę Boże
to prawdziwe wygnanie
mówić wieloma językami
bawić się cudzym grzebieniem

przeźroczyste powstawanie światów
których nie można odkryć
bo zmarzną
potrzeba im więcej umysłu
więcej cudu

przyjemność rysownika

przyjemnie jest rysować prostokąty
trójkąty owale ich proste twarze
nie wyrażające nic konkretnego
zdane tylko na siebie
poszerzające pojęcie o sobie
jak tylko się da a da się wiele
mając ołówek

można narysować legion
i tchnąć w niego życie
jak twórcy ewangelii ktokolwiek był nimi
w zbiorowej modlitwie nie mieli równych
ich formacja żółwia pokonała rzymskie
i pierwsza odkryła nieliniowość zdarzeń

wciąż w nich tkwią
prostokąty trójkąty owale
oniemiałe patrzą na najprostsze domowe czynności
kobietę niosącą koromysło
jego wynalazcę który był w dwójnasób wielki
dzieci przesuwające pod palcami pojedyncze kreski
jak laski dynamitu
przy prostokątnym piecu

Zygmunt Marek Piechocki

Cyprisy Van Gogha

Porzucona planeta
w błękitach zawirowanych
śmiałością pędzla

Znakiem odrębności
kołowanie światła
nieboskłonowego orszaku

*O niczym
Żeby tylko coś napisać (1)*

Pustka w głowie

Włóczę się
po przystankach autobusowych
niby taki
potencjalny klient
czerwonych karoserii
sprawdzam rozkłady jazdy
przyświecając wypasioną komórką

Nie jadą
w moją stronę
nikt nie dzwoni

Jeszcze łyczek z piersiówki
jeszcze raz *Lacrimosa*
chciałbym ją na całe miasto

Nikt nie zapłacze
za firankami bambosзовych mieszkań
nad przystankiem linii 122

Spacer z Nią

Zawsze tak samo

Jakiś dźwięk
myśl
zdarzenie

Załamanie ciągłości

Oniemiałość

I ja
nieodzowny współnik
bez udziałów

Pochlebiam własnym śladom
odprowadzam bez uników
do każdej ciszy

Ale sprawdzam wątki
dociekam

Oswajanie kresu

23 października 2009

***O niczym
Żeby tylko coś napisać (2)***

Jest obok

słyszać krochmal koszuli
syk zapałki

Dym z papierosa
drażni nozdrza

Drze się
goooooooool gol gol

Ona
otula się
Cieniem wiatru

***O niczym
Żeby tylko coś napisać (3)***

Ono

jest jak taniec
tarantella na linii lewej dłoni

Wiruje biegnie pędzi sadzi susy
podgryzane w stopy podskakuje
wierci się ma nadzieję

Wiem
niczego nie dobiegnie
oprócz tego rozgałęzienia
u nasady palców

*O niczym
Żeby tylko coś napisać (4)*

Pytasz jak minął dzień

Tutaj miła gdzie jestem chmury niskie
pada deszcz
więc w kaloszach moje łożenie lasem

Zakołusuję nim wszystkie sprawy miasta
ich ważność topię w kałużach

Jeszcze przez chwilę taplają się w koleinach
od wielkich ciężarówek wywożących drewno

Będzie z niego może jakiś stół

Na nim pół litra po czystej i poniewierające się ogórki
jak przy tym niedogaszonym ognisku
co to je drwale zostawili

Grzeję dłonie

Pytasz jak minął dzień

Później czytałem wiersze Kamila
I książkę
„Potępienie Paganiniego”

Wieczór kapryśny stanął u drzwi
grałem mu Chopina

Pod Srebrnym Skrzydłem

Zawsze tak samo

Drewniany rytuał zamykania
ostateczna odmowa światła

Wiesz Kaziu
kiedy Irek czytał Twoje wiersze
z jesiennych brzoź spadały krople

Jak łyzy

Zza chmur wyrzuciło słońce
nam wilgotniały oczy
siewiały skronie

19 października 2009

Wysokie PSA

A oto salka w szpitalnych bielach
Tylko kozetka i kilka krzesel
Stojaki obwieszane workami z płynem kroplówek

Na kozetce trzech
I jeszcze trzech na krzesłach wokół stojaków
Ręce położone na kolanach
Na jednej z nich utknięty wenflon

Nabożeństwo wchłaniania

*Dłonie trzymać proszę luźno
To jest płyn z antybiotykiem
Później będzie jeszcze wlew*

Kilku patrzy ze znakiem zapytania w oczach na sąsiadów

– Lewatywa – mówię półgłosem
– Acha...

Po wszystkim proszę usiąść przed drzwiami z numerem 623

– Jakim wszystkim ? Pyta szczupły całkiem siwy.
– No, jak już się pan wypróżni i umyje
– Jest tam też łazienka
– Acha...

Milczymy
Krople spadają
A nad nami unosi się niemówione śmiertelnie poważne słowo
BIOPSJA

*Wynik za około dwa – trzy tygodnie
Odbiór osobisty lub najbliższa rodzina*

Arytmetyka strachu
Liczenie dni

Maria Polak

/Maryla/

Rodowita Szczecinianka.
Związana rodzinie i zawodowo
z tym pięknym miastem.
Z zawodu inżynier budownictwa.
Czasem chciałabym zaczarować
szarość dnia, by było lżej..., by było
cieplej..., by było przyjemniej...
Czy mi się to udaje? Ocena należy
do czytelników.

Szepty z daleka...

Och, jak lubię wód srebrzystość
gdy zachodem słońce płonie.
Wyobrażam, jak w pieszczocie
zatracają się me dłonie...

Zegar zmierzchu się pochyla,
niczym trzciny tajemne cienie
a ja słyszę w duszy granie,
co przechodzi w słodkie drżenie...

Czy się barwa miesza z czasem
czy też potok śmiałych marzeń,
wnika w głąb lustrzanej ciszy,
– materiałem będąc dla rzeźb?

Jedno jakże ważne z tego
– spływa spokój w zwiewnych tiulach.
Tylko szepty, te z daleka,
są nektarem w uczuć strunach.

ja przepraszam to pomyłka...

Ja nie piszę wcale wierszy,
słowa tylko w rym układam.
Zgarniam ciepło do nich chętnie.
Czy zaleta to, czy wada?

Nie znam się na modach, stylach,
kierunkami nie zajmuję
ale lubię się podzielić,
tym promieniem, co czaruje

kiedy słońce wstaje rano,
przedzierając się przez szyki
chmur, pochodnię różu niosąc
i wzbudzając tym zachwyty.

Ciszę przeniesć spod poziomek,
miarę zwątpień zgubić w lesie
i uchwycić tajemnicę,
co fiołkami słodycz niesie.

Jedni piszą, co w nich krwawi,
co sen spędza z łzawych powiek.
Mnie potrzeba tak niewiele
– niech uśmiechem mi odpowie,

ten najbliższy, ten od serca
i ten, co go w pracy spotkam,
nieznajoma z naprzeciwka,
wtedy jest codzienność prostsza.

Wiatr podaje z gracją ramię,
zatrzymuje barwy chwila.
W aurze westchnień, kobiercami
jesień, szlaki chce pokrywać.

Cicho nie budźmy

Cicho nie budźmy wiatru słowami,
niech nie dotyka mgły nad jeziorem
spójrz jak się snuje lekko i zwiewnie
gdy się układa słońce wieczorem

między łąkami a brzegiem lasu
dodając ciepła magicznej chwili
zaróżowiona zachodem idzie
noc by kołyskę z ramion uczynić

płyną żaglowce białych obłoków
jeszcze po brzegach znaczone blaskiem
w szczelinach czasu tworzy to obraz
przędzy rzuconej przez milion tkaczek

mgła przeobraża się w pył życzliwy
nie budzi toni uśpionej wody
jest jak puch spokój aksamit czasu
tajemnic skrzydło uśmiech Giocondy

Niechaj złagodzi co pod powieką
uwiera ostrym ziarenkiem piasku
prowadzi ścieżką bez niepokoju
by sny poznały otuchę brzasku

Dokąd prowadzisz...

Dokąd prowadzisz muzyko serca,
kiedy dzień jasny przysyła świt,
kładzie się plamką tkaną przez słońce,
zapina tęskność w przyjazny mit.

Dokąd prowadzisz muzyko serca,
gdy spod obłoków usłyszysz śpiew
co z zagubienia, życia pośpiechu
wygonić pragnie smutek i gniew.

Dokąd prowadzisz muzyko serca,
kiedy wzrok pada na jeziora toń,
kręgi się srebrzą aż po horyzont
by po nich pobiec, gdy podasz dłoń.

Dokąd prowadzisz muzyko serca,
gdy noc nadciąga z zapachem róż.
Sny się niesforne w myślach szamoczą.
Czy to oznacza, że jesteś tuż?

Dokąd prowadzisz muzyko serca,
gdy wiatr wymodli imię mi Twe
oświetli obraz, powplata tęczę
by szczęściem głośnąć.. Przecież to wiesz.

Życzę barw ciepłych

Gdzieś znad wody mgła się wznosi.
Widać brzeg miękkiego szala.
Niedosytość jest w nim wielka,
okruszyny słońca wchłania.

Drżą cichutko różu smugi,
czerwień ma udziały swoje,
po błękitnym śladzie nocy,
biegną ciepłych barw nastroje.

Wiatr je trąca, wabi, rzeźbi,
korzystając z mocy prawa
– to ucisza, to znów wzmacnia
grę, na którą świt pozwala.

Nie jest ważny w takiej chwili,
czas, co pędzi tuż za rogiem
– napinając tkliwość myśli,
cała jestem w chwili błogiej.

I wykwita imię Twoje,
światłem, które ust dotyka,
złote mosty niosą słowa
pieśnią słodką... choć w zarysach.

Przywiał mi wiatr

Przywiał mi wiatr zapachy morza
słońcem spalony piach na brzegu
trzczin wiotkich szelest delikatny
– myśl trafia tam bez żadnych błędów

i już się sypią wokół stopy
ziarenka złota bałtyckiego
i czuję jak dotyka twarzy
coś pachnącego ożywczego

przymknięte oczy widzą fale
jak ugiaskują ślady kroków
perląc się obmywają kształty
i są gotowe do odwrotu

i tak codziennie dobę całą
fala wybiega na spotkanie
całuje brzeg zawraca szybko
wprowadza w błogość kotysaniem

gdy zbyt zmęczone pracą myśli
a tętno słabnie w liniach życia
to rozpienionych trenów słuchaj
dlaczego? – nie zadawaj pytań

Och, życie!

Och, życie! – ciągły kalejdoskop,
nic nie jest białe ani czarne.
Lubi się droczyć, bawić nami
a gdy pozwoli – okrucz zagarniesz.

Pomiędzy tlenu cząsteczkami
jest czułość, smutek, szczęście, trwoga
codziennie w różne strony biegnie
raz lepsza a raz gorsza droga...

Z zewnątrz ocenić bardzo trudno
kto jest szczęśliwy, w dobrej formie
a kto w kieszeniach trzyma smutek
i niepokoje kruszy ciągle.

W takich wypadkach uśmiech zwodzi,
zasłoną dymną jest dla innych,
piekielnych rozczarowań bramy
gestem zamyka niegościnnym.

A każdy przecież ma apetyt
na zwykły, najzwyklejszy spokój,
na aprobatę w czyichś oczach,
na lot motyla i by poczuć

wiatr, co radośnie muska włosy,
promień, co zwabia taniec świateł,
by dobrze czuć się z samym sobą
a twarzy nie kryć pod stos masek.

Bożena (A) Przybysz

Bożena (A) Przybysz prostymi słowami pisze to, co jej w duszy gra. Z reguły są to wiersze rymowane (zdarzają się i białe, ale mniej) zakończone przesłaniem dla bliskich i do każdego, kto zechce przeczytać. Największe osiągnięcie, to zajęcie III miejsca w Konkursie Literacko–Fotograficzno–Plastycznym KONFRONTACJE 2008 w Lesznie.

Cieszy się, gdy kogoś zatrzyma choć na chwilę to, co pragnie przekazać w swoich myślach przelanych na papier.

Wigilijne przemyślenia

Zanim opłatek weźmiesz do ręki
pomyśl, czy jesteś jak śnieżna biel?
Jeśli skrzywdziłeś przeproś bliźniego
miłością z serca szczerze się dziel.

Przypomnij sobie życzenia matki
w blasku choinki cicho szeptane.
Jej nadziejami będziesz bogatszy
siano na stole jest twoim wianem.

Wiele tradycji świat gdzieś przegonił
i czasu też ciągle bywa za mało.
Przecież wywodzisz się z polskiej ziemi
rozświetl, więc blaskiem duszę zastał.

Z nieba cichutko spogląda gwiazda,
zwierzęta ludzkie poniosą głosy.
Śpiewaj kolędy, idź na pasterkę,
wsłuchaj się w ciszę... to Jezus prosi.

Z perspektywy życia

Jest gdzieś taka miejscowość,
w której młodość spędzałam.
Stara chata w ruinie,
w mej pamięci została.
Mam przemiłe wspomnienia
te niewinne dziecięce,
gdy kochana Mateńka
mnie nosiła na ręce.

Wspomnieniami tam wracam,
gdy mi tęskno i smutno
bardzo chciałabym cofnąć
tę dorosłość okrutną.
Czasem oczy zachodzą
łzami żalu, rozpaczy
ja się staram uśmiechać,
by ich nikt nie zobaczył.

Teraz po tylu latach
zrozumiałam już wiele.
Swoich łez nie ukrywaj
radzą mi przyjaciele.
Płaczę i krzyczę głośno,
kiedy życie dokuczy.
Stanie ktoś na mej drodze
i z łez oczy osuszy.

(Szczutowo k/Brodnicy)

Testament

Może odejdę stąd niedługo
zapomni o mnie cały świat.
Zaschnięta łza zostanie smugą
zapal mi lampkę postaw kwiat.

A o modlitwie też pamiętaj
o tak niewiele prosić trzeba

Prostą, codzienną nie od święta
może otworzy bramy nieba.

Kiedy mogiłę już pokryje
zielona trawa wiosną listkiem
białą konwalia ją odżyję,
jeśli mnie wspomnisz, to się przyśnię.

Może nie znajdą czasu dla mnie
innym darując czas swój cały
i mąż zapomni – dzieci mamę,
że grób gdzieś stoi skromny mały.

Tytuł pisze życie

wspomnienia dzieciństwa
nićmi babiego lata
otuliły jesienny las życia
okruczem opłątka
podajemy sobie miłość

choć młoda jest jeszcze
często zastygłe już serce
nic jej nie wzrusza
jakby świat wypła do dna
w mętnych zaułkach rozrywki

nad przepaścią jutra
ludzie co kilka lat
zrzucają wężową skórę

piękne kwiaty wiosny
wyrastają dzikim chwastem
wraz z wiekiem

podajemy sobie miłość
(a serca na dłoni
te najszybciej zamarzają)
i wiarę z nadzieją
w nich zaklęta moc i siła

Bóg się rodzi...moc truchleje

* * * (Poeta jest jak wada)

Poeta jest jak wada
 Wrodzona lub nabyta
 Wieczorem myśli składa
 Świttem z pegazem bryka

Poeta jest jak świeca
 Płomieniem świeci jasno
 Pomysły swe roznieca
 Czasami słowa marzną

Poeta gaśnie rano
 Gdy księżyc mruży oczy
 Osoba niewyspana
 Przez życie dziarsko kroczy

Poeta nie wie nigdy
 Jak pisać i dla kogo
 By nie wyrządzić krzywdy
 Trzeba zachować honor

Poeta nie ma lekko
 Obrywa tu i ówdzie
 Bywa zgotują piekło
 Z brakiem wycucia ludzie

Kadr z życia

Po latach wspomnienie młodości
 nieznaną nam wcześniej tęsknotą,
 smutnymi kadrami zagości
 by serca strapione omotać.

Przemijają uroda niestety.
 Co będzie za kilka lat szarych?
 Pytają mężczyźni, kobiety,
 czy jeszcze ktoś o nich pomarzy?

Użyczy szczerego uśmiechu
ot, tak bez okazji. Czy wręczy
w tramwaju, gdzieś w parku, nad rzeką
bukieciak wiosennych kaczeńcy?

I mija dzień za dniem jak z procy
pospieszne kamyki bez daty.
Wiek każdy być może uroczym,
gdy człowiek jest sercem bogaty

Czy masz przyjaciół

Ot, takie proste pytanie.
Który wartościowszy człowiek
Ten, co postawi ci piwo,
czy kto prawdę w oczy wypowie.

Kolega, może dziewczyna
wymyśli radę na zdrowie.
Za rękę chętnie potrzyma
– nie traktuj jak pogotowie.

Słowa błyskawicą biegną
i skrzydła czujesz u ramion.
Niekiedy myślisz dlaczego
niektóre uczynki tak ranią?

Pamiętaj, że ci sprawdzeni
pachną kwiatami na grządce.
Nie rodzą się na kamieniu
z sercem dla potrzebujących.

Bywa, że los wynagradza
czasem niestety zawiedzie.
W cenie życiowa maksyma:
przyjaciół poznajemy w biedzie.

Tym którzy odeszli

Znowu rodzina stroi bliskich groby.
Myje, szoruje - każdy jak nowy.
Przez tyle czasu nikt nie pamiętał.
1 listopad - dziś zmarłych święto

Mogły pięknie przybrane w kwiaty.
Nie ważne biedny ktoś, czy bogaty.
Wszyscy jednak już w ziemi leżą
i w zmartwychwstanie po śmierci wierzą.

Lampek, gałązek, chryzantem mrowie.
Bliscy stawiają na każdym grobie.
Jak długo złocień na płycie wytrwa?
Jest czas na wystrój, a gdzie modlitwa?

Gromadnie stoją smutne rodziny,
lecz wspominajmy także o innych.
Są przecież tacy, nikt nie pamięta.
Znajdź chwilę czasu, daj odczuć święto.

Zapal więc lampkę na obcym grobie,
gdy zbraknie bliskich zapali ktoś tobie.
Niech to światełko świeczka niedroga
wszystkim wskazuje drogę do Boga!

Monika Rechla

/Moonsee/

Mam 22 lata i mieszkam w Warszawie. Studiuję, a ponadto jak najwięcej czasu poświęcam moim pasjom. Uwielbiam grać na gitarze, śpiewać, ale ponad wszystko kocham poezję. Z wielką przyjemnością sięgam po tomik Wisławy Szymborskiej czy też ks. Jana Twardowskiego. Czytając wiersze mam możliwość innego spojrzenia na świat. Pisząc je, mogę bliżej poznać i wyrazić siebie. Już jako mała dziewczynka zapisywałam swoje myśli w formie rymowanek. Moja babcia zawsze powtarza, że odziedziczyłam po dziadku zdolność

Zaćmienie

kiedy zasypiam w ramionach
nabieram kształtu noc blednie
ciemność ocieka wzruszona
kroplami szeptów i westchnień

wschodzisz tak lekko i płynnie
falą gorąca na skórze
nim o poranku rozbłyśniesz
zostań tej nocy na dłużej

pod palce wkrada się obłąd
płynę po niebie jak księżyc
okrywasz mnie niczym słońce
nie zaćmij jestem dziś w pełni

Jestem tylko echem

życie to nie jest bajka
z uśmiechem co dzień mówisz
wolę podróże w kłamstwa
w kołysce z chmur się budzić

otulić się księżycem
na każde *dobrej nocy*
tam mogę żyć w zachwycie
bez strachu i tęsknoty

nie kochaj mnie wiesz dobrze
że jestem tylko echem
ucichnę bezpowrotnie
skończę się nim spostrzeżesz

i tylko naucz dłonie
na pamięć wdzięcznie głaskać
gdy bajki przyjdzie koniec
policzysz mnie na palcach

Prolog

pewnego wieczoru
przekartkujesz
wodząc palcami po wyblakłych stronach

zabraknie chłodu
pod płaszczem dłoni
pamiętaj bądź delikatny

rozłożysz i zaczniesz czytać
wzrokiem obejmując kształty
liter

powoli przesuwając się
między wierszami
dojdiesz do końca

ostatni cichy jęk
słów rosnących w płomieniach

taki nasz
epilog

Animozje

śmiertelna dawka obłąkania
usypiam z żalem a z tęsknotą
budzę się rano i zachłanna
w krzywym zwierciadle widzę złoto

mam swój aromat naturalny
lecz wyparował w fazie wrzenia
ból wierny sługa mój oddany
karmi mnie porcją odrętwienia

miłość jest nienazartą świnią
da to co zechcesz i odbierze
dławi łaknieniem, dusi drwiną
do krwi zagryzie niczym zwierzę

tym animozjom stawić czoła?
zjadam je rano z białym chlebem
na wieki wieków potępiona
pragnę miłości z utęsknieniem

Pożegnanie

Jesteś aniołem co strącił z nieba
prosto na dłoń dwa białe skrzydła
przysiadasz obok i cicho śpiewasz
wiem będziesz obok pókim nie znikła

jesteś jak burza która orzeźwia
deszczowym ciepłem sływa po ciele
a chłodnym wiatrem koi co trzeba
na tęczy grają kruche nadzieje

jesteś oazą ożywczym zdrojem
górskim potokiem płynącym żwawo
o nic nie płaczę już się nie boję
dopóki płyniesz zagłuszasz słabość

jesteś jak morze wielkie i dumne
na falach niesiesz nad rajskie plaże
odpływ zabiera kufer ze smutkiem
w muszlach zaszumił sens moich marzeń

jesteś jak bajka w której chcę istnieć
nowym rozdziałem krótkiej powieści
tu żadna magia nigdy nie pryśnie
serce spokojne wyczeka śmierci

jesteś jak wiosna lekka i ciepła
dywanem z kwiatów wiedziesz za rękę
i wplatasz w palce kawałki nieba
uśmiech za uśmiech nie trzeba więcej

kołyszysz do snu dobry obrońco
oddajesz siebie ćwiartka po ćwiartce
nim zajdzie słońce bajki się skończą
zabierz z powrotem serce nim zasną

boję się zamknąć oczy tej nocy
choć jesteś tutaj, strach pięść zaciska
nie chcę być strawą wiecznej ciemności
zostać zamknięta w śmierci zamczyskach

może i lepiej że umrę młoda
że nie zostawię męża i dzieci
na co mi dzieci mąż i tęsknota
odpocznę zanim zdążę się zmęczyć

zostań tu blisko podaj mi rękę
i czekaj ze mną noc jeszcze długa
może tę rozpacz łatwiej mi będzie
znieść gdy dwa słowa szepniesz do ucha

Jak anioł

gdy je zgubiłam
wywiesiłam ogłoszenie
kupię skrzydła tanio

nie były jak ulał
ale wcisnął pół darmo
wszystko byle do nieba

posypały się na starcie
wiatr porwał pióra
ach to ziemskie przyciąganie

jak spadająca gwiazda
leciałam *w niebo aż na dno**
dobrze że pomyślałeś życzenie

*fragment inspirowany słowami piosenki Republiki – Moja Angelika

Noc się za nas wstydzi

ostatni guzik od koszuli
szepcze najczulsze *dobrej nocy*
jedwabnym szlakiem ciepłej skóry
wędrujesz poza horyzonty

rosnę w spojrzeniach niczym księżyc
a noc się kurczy coraz bardziej
i przeplatają się oddechy
płynące z rozchylonej wargi

po brzeg wypełniasz i jaśnieję
a ponad nami ciemność gaśnie
ostatnie jeszcze czujesz drżenie
kiedy nawlekasz mnie na palce

Moknąc

chodźmy na spacer
w deszczu skosztujemy
kropel roztańczonych
na podniebieniach
wymieszamy smaki

przyłgniemy mokrą czerwienią
a niebo wyszepcze za nas
i schowa się za tęczę

Kamil Jakub Rousseau

/justyna/

...Kamil przygotowując czytelnikom swój pierwszy tomik nazwał go „niepokorną duszą”. Tytuł jak ulał pasuje do tego twórcy, bo już jako Kosur–anonim (pseudonim) był niepokornym felietonistą, zwłaszcza gdy jego fantastyczne felietony publikowane na łamach „Komu i Czemu” podnosiły adrenalinę czytelnikom, a mnie jako redaktorowi naczelnemu sprawiały wiele kłopotów.

Niepokorny Kamil jest jednak twórcą o ogromnej głębi duszy. Dziwne, że jako inżynier pisał wiersze, a także interesującą prozę. W zaprezentowanym tomiku w zasadzie można dostrzec cały jego charakter, który raz jest wielbicielem miasta, w którym mieszka, a drugi raz „nie jest miłością ani miłosierdziem”. Poszukuje przyjaźni w rozmowach o kwiatach, ptakach tylko dlatego, aby usprawiedliwić gniew, jaki go czasem dopada.

Zanim Kamil stał się moim autentycznym kolegą przegadaliśmy ze sobą wiele godzin na spotkaniach przy małej czarnej. Podziwiałem tego technokratę właśnie za umiejętność samokrytyki i rzadko spotykaną sztukę kpienia z własnych niedoskonałości, bo przecież nazwanie siebie zwykłym błaznem i zarazem postawienie publicznie pytania, czy jego „sfastrygowane” życie czasami nie było pomyłką lub błędem, o niczym innym nie świadczy.

Kamil, jako twórca tomiku, nie boi się zaatakować Małego Księcia za jego doskonałą mądrość, nieskażoną dorosłością i politykierstwem, nakazując mu w ostatnim słowie: „nie wychodź z bajki gówniarzu”, przewidując, że jego doroste i nie bajkowe życie może stać się koszmarem na jutro.

Mógłbym o poezji Kamila napisać co najmniej pracę naukową, ale myślę, że nawet najbardziej doskonała próba oceny jego poszarpanych myśli nie będzie w stanie docenić tego niezwykle utalentowanego poety. Trudno mi jest ocenić fakt, że to on właśnie powierzył mi recenzowanie swojej pierwszej książki, w której można znaleźć przekrój niemal całej jego twórczości. Trudno tym bardziej, że niemal przez cały okres naszej współpracy, ostro krytykowałem to, co pisał, ale jednocześnie jego twórczość mnie szokowała.

Twórczość Kamila skłania do głębokiej refleksji i nikt po przeczytaniu tej książki nie będzie miał wątpliwości, że tak jest. Dlatego gorąco polecam „Niepokorną duszę” niepokornego Kosura, który drżącymi strofami skierowanymi do czytelnika poprzez prowokacyjną nienaturalność, odpowiednie dozowanie atmosfery, mącenie w głowach, próbuje wzniecić odbiór jego poezji i prozy, by stała się przestrożą przed otaczającą nas rzeczywistością.

Jestem szczególnie usatysfakcjonowany tym, że te kilka słów od siebie mogę подарować szlachetnemu Kamilowi i wszystkim czytelnikom.

Maciej Konrad Ziemiński – dziennikarz

Przesilenie

nie kwiaty wędną – to wędnie pióro,
dżdżu mi potrzeba lub kropli rosy,
chęć widzieć przestrzeń i błękit nieba
chęć słońce zgasić potęgą głosu.

trudno być wieszczem w skłóconym tłumie,
przewracać góry umysłem wątlym,
poeci tego nie chcą zrozumieć,
bo czar tworzenia ich zmysły zmącił.

szaty odwracam na inną stronę,
minę ustrajam marszem poważnym,
myśli gęstnieją w pomruku ciszy,
lecz ciągle jestem w tej tłuszczy błaznem.

poeto skromny, siądź na kamieniu,
otwórz mi serce duszy wytrychem,
zrozum człowiecze trudy istnienia,
usłysz to wszystko, co wewnątrz ciche.

a ty erato – córko zeusa,
utul me myśli w stanie uśpiania,
może po latach tej hibernacji,
serce poety wynurzysz z cienia.

Psychomachia

może trzeba myśli wybatożyć
serce wypełnić barwami szczęścia
a tęczy dodać siódmy kolor

spójrzaj – tam tworzy się nowa jakość
embriony tracą kod genetyczny
trwa walka o zniewolenie – o prawa elit
hegemonię szelestu mamony
unicestwienie nadprzyrodzenia

nie milcz – daj ustom swobodę
bezradność rozumu nie otworzy nieboskłonu
nikczemni zdepczą szlak ludzkich serc
w zgłiszczach nieskazitelnej niemocy

Gdzie jesteś Mały Książę

nie wychodź z bajki gówniarzu
 piaskownica zbyt ponętna a wszyscy chcą być prezydentami
 Alice's idąc w niewłaściwą stronę dostała pierdolca po obłąkanej herbatce
 nawet szalony kapelusznik przeistoczył się w marcowego zającą tańcząc
 kadryla z homarami. tylko pan dodgson ma problem po której stronie
 lustra ma stanąć by bajka była doskonale świrnięta

nie odchodź z kart książeczki
 dorosłość przeczy pojęciom empirycznego rozwoju
 babki w piaskownicy tworzą logiczną całość bezsensownej logiki
 udają galaktyki sennego wszechświata z don kichotem na karuzeli
 kręcąc pirueta wokół okrągłego stołu nadają mu biesiadny wymiar
 koniec zwijają do początkowego ustawienia władczego amoku

nie wychodź z bajki gówniarzu

Drugie ja, czyli jak pisać wiersze

w malinach azył?
 a idź do diabła i nie wódź na pokuszenie
 przecież mam zajęte ręce i potargane myśli
 pustką otoczenia nie da się pisać wierszy

chabrowe niebo wróży upały
 nie wiem czy potrafisz je codziennie znosić
 strzelają wtedy korki szampana tworząc bąbelkowy świat

kto powiedział że krzyczę
 przecież kolorowe sny to moje alter ego
 żywiące się kroplami rosy z dzisiejszej nocy
 ta mgła nad pustymi łąkami to sygnał że nadchodzi

podaj mi ręce
 zakrzykniemy na cały ogród
 niech słowa pospadają z wierchołków drzew
 pozbieramy je w stary wiklinowy kosz z dużymi dziurami
 te trudniejsze zostaną z nami a piękne popłyną naszymi gondole
 między nas – między was – w dolinę niespokojnych snów
 w baśniowy świat kolorowych rozsypywanek

Bar w oparze (z cyklu „Znikające obrazki”)

rozmowa piwna woń roznosi
 miesza się seks z zapachem zosi
 barmanka krok swój trzyma dzielnie
 szalejem dzieląc nie-podzielnie

bilonik brzęczy melodycznie
 przy jednoręczkach – także ślicznie
 odziera tępych z wielkich złudzeń
 przestali myśleć już o cudzie
 na dziś na jutro i na wczoraj
 na dziś
 a kysz a kysz

błądząca wzrokiem ruda tola miedzi słowa
 w kącie z kąta i od początku na zaczątek
 po to by ględzić – by za piwko
 oddać dziś wszystko
 wszystko wszystko

a na zapleczu jest seks tani
 padają słowa ani ani
 ania już leży słów nie liczy
 bigos się wala po spódnicy
 i kasi kęski gość bogaty
 chce dłużej zostać
 bo do chaty
 nic go nie ciągnie
 tam jest ona
 dzieci rozdarte (zdarta żona)
 miłość już zdechła sprawiczona
 po tym jak farsz przy niedzieli
 spoił im ręce w swym kościele
 a kysz a kysz

po co ten krzyż i jemu wierność
 miłość już zdechła – nie pazerność

libido gniotą gacie brudne
 dziewczę pijane ale cudne
 cudna beztroska łechce duszę

wiem że niedobrze ale muszą

na pół na pół
bruzdy po petach mierzą stół

na stole czkawką się zalewa
janka stachury czarna ewa
(stachura zmarł zeszłego roku)
ma mu postawić piękny cokół
przyrzekła szczerze to nad trumną
więc jątrzy gościa pupą dumną
ale klienta to nie bierze
(sobie nie wierzę – jemu wierzę)
on nie chce pupy ale usta
a w ustach piwo i kapusta
i zapach tego co ją boli
i wszystko to co ją międoli

a jutro?
jutro z nowym smakiem
zapachnie starym kapuśniakiem.

Aż do końca

synu milczysz
jak kamień który uciska ciebie i jego serce
lecz miłość ojcowska mocniejsza od śmierci

nie potrafił się skupić poza
odkładał spragnioną dotyku rękę i myśli
muśnięcia warg tonęły w milczącej ciszy
oczy rozdzierały wspomnienia wydobywając z głębin
zapomnienie – zwodząc nadzieję że znowu razem
przez wszystkie samotnie spędzane chwile

tulił delikatnie płową myśl jak wtedy gdy byli razem
teraz też jest blisko ale granit jest nieprzepuszczalny
wspomnienia wygaszają się z każdą chwilą – pełzną wolniej i wolniej
nieporadnie z chaosu wydobywając mgławcy nieokreślony obraz

ślepy wzrok zwrócony w nicość skrywał uczucie nieobecności – dlaczego

Testament bestii – czyli mój

duszę się
 pętla zaciska gardło
 podaj rękę zbłąkana duszo
 gwiazdy wciągają na nieznane orbity
 pochłaniają moje ego
 pazernie kawałek po kawałku

stop
 dość mam zniewolenia
 nie jestem pupilem bogów lecz ich antagonistą
 nie jestem władcą cyberprzestrzeni lecz jej destruktoorem
 piętnem tego co piękne – ulotne – nieprzeniknione
 jestem przestrzenią uwięzioną w bólu
 jestem krzykiem potwornego zaniechania

przeklnijcie – błagam
 skruszcie w pogardzie plugawe ciało
 truchło rozsypcie na śmietniki świata

niech zapanuje nicłość

W pustce utraconego czasu

w spoconych oknach drżały kandelabry
 potęgując grozę chichotem błyskawic
 raz z lewej raz z prawej podpalając uczucie oczekiwania

tam
 na zewnątrz zostawił swój czas i wspomnienia
 zieleni sadu i przemykającą między drzewami postać
 wyznaczającą terytorium delikatnymi stopami
 zapach którego barwy wryły stan pożądania

dzisiaj
 cienie wskrzeszane błyskiem
 przypominały historię która nie potrafi wydobyć kontrastu
 na przekór myślom które poszukują kontaktu

jutro
 znów będzie wypatrywał zaginionego czasu
 nie potrafił przecież kochać
 teraz tak bardzo pragnie

Janina Barbara Sokołowska

Co chciałabym o sobie napisać? Urodziłam się i wychowałam w małym miasteczku Żychlin, w województwie łódzkim. Gdyby ktoś zapytał od kiedy piszę wiersze, odpowiedziałabym: od zawsze. Cieszę się z każdego przejawu zainteresowania moją twórczością, z prezentowania wierszy i recenzji w prasie, TV, na antenach radiowych m.in. w Pr. I Polskiego Radia w audycjach *Strofy dla Ciebie* i *Strofy na dobranoc* – czyt. Zofia Kucówna, w Radiu Katowice w audycjach *Poczty poetyckiej Macieja Szczawińskiego*, Radiu Łódź, Radiu Piekary Śląskie, Radiu Plus. Między Łodzią a Warszawą.
Dlaczego piszę? Cóż, to jest moje życie.

^w objęciach^

tutaj nic nie jest proste
rozmowy trwają już poza *kocham* odłożone na potem;
wierzyłam że odsułam przeniknę; czego nie chciałam
uczę się zapominać;
autystyczne chwile kołyszają w przód w tył w przód;
karły tańczą z diabłem między smugami
przyzwyczaj się do ciemności która tak zachwyca;
nocą palę światło proszę siedź blisko
wiem nie mam prawa o tej godzinie nawet papuga śpi
obok różańca otwartej biblii; litery wspak jak klepsydra

papugę obejmiesz łatwiej;

^handlarze starociami^

oto antyczne lustro z salonu żony ludwika XIV;
 przeblęski matowych plam pragnienie wymazania krawędzi;
 ta kobieta udaje że nie słyszy targowania o cenę
 połyka zimne światło atlasu od wewnętrznej strony
 nie sprzedaje go zbyt tanio za darmo;
 coś przeciągam cię na stronę między światłami
 odwracam słońce w ciemnych fałdach jest teraz lato
 krew krąży szybciej jesteś w miejscu o którym jutro zapomnisz
 że byłaś; bo tylko świecący pył na skórze będzie prawdziwy
 szeleszczące łuski syreny widły neptuna nadziane na perły
 i rysa na tafli lustra jak okrągła pieczęć na tajnych listach;
 może niebo bardziej niebieskie mocniejszy rumieniec
 na twarzy latarnika czekającego na wielki przyptyw
 wystarczający na dowód obecności;
 kim byłam czy wszystko rozgrywa się poza ramą
 czym byłam papierowym echem książki
 pół-kobietą pół-rybą echidną katem joanny d`arc
 kup lustro wtedy się przekonam; zamknę wieko;

^ostatnia noc chochołów^

zbuduj swój kraj z pancerza skorupiaków;
 ściany z sierści dzika dach z mocnego rzemienia;
 przejdź przez antywłamaniową szybę nie naruszając stropu;
 wytrzymaj wilgoć belek i stań się stalową magnolią;
 z parkingu odpraw amfibię pozbądź kołyszającego promu
 następnie dni bez kartki zastąp słońcem na sznurku;
 wieczorem pij czekoladę albo kawę z pianką
 odprężona śmieje się z rozwieszenia między krzesłami
 a potem jakby nigdy nic zamknij teatr chochołów;
 po akcie z duchami tylko marznące cienie listopad
 odcina im dłonie jak skrzydła samolotu;

^w rytmie czardasza^

tak podcina się gardło
widziałam jak szarpiąc łańcuch chciały uciec
na drugą stronę napisu *ubojnia*;
bo skąd sól w pojemniku zanim wyparuje
dziura na wylot w dnie
a szyba jest między karkiem a żwirem
przesuwa się wagonik ładują kadłuby pokryte błoną
szare słoje trafiają na półkę z formaliną
i budzą mnie każdej nocy

kurczę się do wielkości leukocytu;

^muszel^

jednak nie rozróżniasz pojedynczych sylab;
dźwięk w dźwięku jakby trąbka grzechotka róg
szum dochodzący z odległego oceanu podłogi sufitu
kiedy spada na głowę i rozmywa w wodzie;
z izolatki w której nieznośnie głośno bije puls
przestraszonej koldry słoika z moczem jak miodny owoc lotosu;
*skoro jednak ktoś zje lotosu miodny owoc już ani
wracać nie chce do ojczyzny ani dać wieści o sobie**
jesteś muszlem na długo zakopanym w piasek
zanim wydobędzie się odleży nabierze świecenia;
lecz do wyboru jest ogień rozkosz przybranie kształtu
ale to nic skoro nikt nie wskazał konkretnego miejsca
jak wyciągniętej dłoni spoza straszących drzew;
czy wystarczy ci *miasto latarni*
wpół drogi między plejadami a hyadami;
twoje otwarte na oścież usta
muszlu;

*Odyseja – tłum. J. Parandowski

^z ostatniej chwili^**World Trade Center – 11 września 2001**

wspomnienia bołą ale nie ma
nic gorszego jak zapomnieć;

chcę się napić chcę wyjść skoczyć z okna
inni skaczą jeden za drugim;
w nocy widziałam ich szli na północ
wszyscy papierowi;
nie muszę zapisywać ognia paniki ucieczki
patrzyłam w górę; nie muszę pamiętać
papier szybko zgnije;

^dzisiaj^

weszła mi w oczy czeremcha
bielą do szpiku kości;
las i tylko gdzieś hen wiatr unosi
wiotkie ścięgna w modlitewne kręgi
w czarną dziuplę w której nikt nie mieszka
chowa ludzkie kopie;
rachuję to drzewo zlizuję pośniegową deszczówkę
rozpalam szczapy strzelają w górę
nie wierzę własnym oczom

gołąb;

^królowa śnieżka się budzi^

kiedy rodzi się dziecko mówisz
– niech śpi spokojnie uśmiecha się bawi
czeka na księcia nabiera papierowej cery
z jagnięcia po zwierzę z czułości po złość;
musi być jak zakrzywiona przestrzeń wskutek grawitacji
płaskim wklęsłym górzystym terenem po którym
zjedziesz z góry na śnieżnych nartach oznaczysz szlak
stukając w skatę solą i białą laską;
bo musi być jak krzywe zwierciadło
zabić muchę nadmuchać żabę przez słomkę
rozkoszą ugnieść trawę zonglować wiarą jak piłeczkami

oddychać nie w porę słodkim oceanem;
 potem nadgryziona jak jabłko robaczywe od dołu
 pół-dobre pół-trujące pół-zielone pół-czerwone
 śpi słodko w koszyku przebiegłej czarownicy;
 obudzę cię uratuję mocno usta w usta
 a ty już bez wykrętów opowiesz o tamtej ojczyźnie

i o czarach;

^kontury^

nie zabieraj ognia
 nie rzucaj w rozpierzchtłą rzekę
 na pożarcie bijących ogonów smoka;
 gęsty dym nad głową krąży
 nie ma przed nim ucieczki;
 najważniejszy głos ma wysoka owczarnia
 trójmiasto-pomnik cierpliwy jak woda;
 niczego nie trzeba oczekiwać samo przyjdzie;
 ostatecznie rację miał wojaczek;
 kiedy piach nabiera innego znaczenia
 i sił braknie *bywa się czasem skrybą czyli grafomanem*
 o zadziwiająco łatwym obrazowaniu;
 przy pomocy chrustu można wejść
 w sam środek stosu;

^przyzwyczaj się do zgonów^

ona o wyglądzie chudzielca
 każdego dnia pisze swój poemat;
 po raz kolejny rozdziera słoje podłogi
 miskę w niebieskie szlaczki (dla niej nic nie znaczy
 szloch ani śmieszny nałóg palacza
 sięgającego po trzecią paczkę marlboro);
 co byś zrobił zabijając z czułości
 czy to sen czy prawda że trzeba prosto w serce
 gdy jednostajnym wyciem na trzy a potem na dwa;
 za chwilę ten poemat się skończy
 będzie śnił górską wycieczkę
 igłę w pewnych rękach weterynarza
 miłość jak kąpiel pod prysznicem;

^w cztery oczy^

siedzą naprzeciw patrząc sobie w oczy
 ta wyższa to urodzona aktorka;
 biega wślizguje pod kołdrę odsłania w uśmiechu białe zęby
 częstuje słonymi paluszkami; ty milcz jak budowla z piasku
 na nic ci syrop malinowy przy łóżku; śnij bez świadków;
 czy jest sens szukać prawdy to niczego nie zmienia
 nie wysrebrzy drugiej strony weneckiego lustra;
 nic nie mów nie budź ognia nie obejdiesz mnie od tyłu
 jak sztucznej perły wydlubanej małży; być może dowiesz się
 gdzie spoczywa czarna kula na głowie bogów
 dzisiaj kwas wypala ci oczy zastania strach nic nie widać;
 co do mnie nigdy nie miałam kosy nie udawałam boga
 nie byłam naiwna w roli kasandry; nie pragnę wiele
 mogę żyć bez radości autoperswazji gdzie indziej;
 śpij mała dziś jeszcze śnij słodką tajemnicę;
 nie ma bardziej pachnących róż niż te na twoim stoliku;

^dźwięk-płacz^

chmury suną jak przeciążony parasol
 między cmentarnymi alejkami; znać jesień i deszcz
 tak samo stuka w marmur jak w szkło lustro łopatę
 w rękę grabarza kończącego pracę; przyjdzie jutro
 gdy wiatr na nowo okręci szyje napełni liśćmi foliowe worki
 wygładzi wyrówna miniaturowe domki jak pudełka z lalkami
 wyniesione na strych;
 co sobie myśli pozostawiona w dole łopatą gdyby umiała myśleć;
 czy wysłizgana do gołej blachy wie że każdy ruch w głąb
 to mniej o jeden promyk słońca;
 co mówi gdyby umiała mówić człowiek zakopuje człowieka
 to takie straszne; a potem zaschniętym ziarenkiem piasku
 zapłakała nad niedokończonym królestwem

i nad tym że jest łopatą

Wojciech Szczurek

/pasikonik/

Ur. w 1969 roku w Mielcu. Pisze od 2009 r. Wydał dwa tomiki: *Wyśpiewać Zdziwienie* i *Muśnięcia*. W przygotowaniu: . Teksty były również publikowane w prasie regionalnej i miesięczniku *Bieszczady*. Pisze również piosenki, gra i śpiewa.

Mieszka w Mielcu, w Bieszczadach spędza czwartą część roku.

nuda na kolację raz proszę

nie wolno zbyt długo przy kominku
płomień mrozi wspomnieniami

ból przemierza ciało od końca po świt
drwiąc z barier stawianych przez niedowierzanie

wyjście
straszy stalagmitową szczęką
rozczarowań

jedynym pragnieniem bułka z masłem
że wczoraj to samo
tym lepiej

wstać
dawno przetarta
ścieżka do piekła za życia

kowalski
twardym w życiu trzeba być
nie miętym
twardym

zawieszono modlitwy o koniec

znowu
czarniejsza niż bezgwiezdna noc we śnie
odwiedziłaś koszmar samotności bez klamki
by oberwać liście z zapomnienia
to nic że od dawna nie padał deszcz

zły sen miał trwać z kaktusem na pustyni
przynajmniej jutro było wiadome
zawieszono między gromem a ziemią

teraz powietrze przesycone niepewnością
drży ze strachu przed kolejną burzą
miód ma metaliczny posmak

*czasem modlitwy zostają wysłuchane
którą wyklęczę dziś*

słowo – cząstka elementarna

bywało święte górnołotne
nawet Bogiem

nie istniało bez myśli
vice versa zresztą też
przez wieki

wynaleziono druk
skończyło się kaligrafowanie
dokładna obserwacja procesu powstawania znaczenia

potem w ruch poszły maszyny
bezmysłne tak tak nie nie
nic tylko spijać jedynie prawdziwą wiedzę

tak spada do dziś w rankingu wartości
coraz łatwiej lepić z liter
pustaki

jaki aktor taka rola

dziwny ten film
trudny scenariusz obce słowa
dla aktora z dzwoneczkami

musi wymawiać tak i tak i tak
jeszcze raz
reżyser jest stanowczy –
ten uśmiech błędny
ma obejmować tylko połowę twarzy
resztę zachować dla politowania

i poloniści
tu i tu błąd
przekreślają niepoprawne słowa
wybaczamy – to pewnie wada wymowy

dziwny ten film
może lepiej wyjechać do czech

wierszokleta zapomniał po co i dla kogo

słowa
portrety przekwitłych madonn
w wytartych do czysta popielniczkach
plują gwoździami niezrozumiane
wypinając się ostatkiem sił
my poezja

chwila chwały
przed wysypiskiem
i kiśnięciem wśród podobnych

wydęte policzki
czas przekłuć

albo przymknięte oczy
i błoto między zębami

przybądź

czasem błądzisz daleko
 obce światy poznajesz
 i nie wiesz co wymyślić
 by tylko odejść w niepamięć

pragniesz krzykiem zbudować
 tamę co przestraszy rzekę
 zmęczona dni zabieganiem
 zamykasz oczy a przecież

ref: tu dla ciebie spadają liście
 i kładą dywan ze złota
 dla ciebie buk się zawstydza
 połonina we mgle się chowa

polany tańca czekają
 potok brzegi obgryza
 ze strachu – czy powrócisz
 i pajęczyny pozrywasz

pokrzywy budzą z uśpienia
 sny pragnące wolności
 przybądź wreszcie o pani
 w wietrze co z kolan podnosi

nie błądź więcej ktoś czeka
 przepędź górala z prognozą
 gdy zimę świata obwieszcza
 przybądź do mnie i pobądź

iluzja

jestem umiem będę zrobię
iluzja rzecz niezbędna
bez niej szynka na wielkanoc
czasem

niebezpiecznie spacerować obok mostów
między diamentami
rzucanymi pod wreszcie wyrównany krok
że w rytm uludy
i co z tego

nie oszczędzają nawet kolan

narysujesz tęczowy parasol
a zachwyci się wrześnieniem
i z uśmiechem mony lizy
będzie rozrzucać żołędzie

*** * * (czasami ptaki)**

czasami ptaki
potykają się o krzyże
gdy ramiona uniesione za wysoko

zostaną za mgłą

przez pięćdziesiąt lat
może sto
może

Katastrofa w Smoleńsku 10 kwietnia 2010r.

zwierzenia niedzielnego wierszoklety

Forumowiczom Postscriptum

przepuszcza przez pryzmat codzienne spaceru
rozszczepiając rzeczywistość na nieuchronność przemijania

na zbyt krótkiej ławce czeka
miesiące przechodzą trójkami
co rok szybciej
zakładając mu okulary o różnych barwach
i zmiennej dokładności

czasem obniża poziom krwi we krwi
gdy zbyt doskwiera samotność

wieczorem
w wirtualnym świecie
prosi o zrozumienie
niepotrzebnym zaimkiem

mimo ciemniej bądź

zieleń tej wiosny
nowym odcieniem czerni

zawieszony na piętach spoglądam na odpływ
przyciągany przez dwa księżyce
efekt astronomiczny dostrzegalny przez butelkę
prawie pustą

a na zieleń deszcz
pac pac pac
taki fajerwerk

gdy trącamy się cierpieniem

Julia Natalia Wasielewska

/jestem_Julią/

Mieszkam w Żninie. Życie nauczyło mnie tego, że choć żadnego dnia nie mogę zatrzymać, mogę żyć tak, by żadnego nie utracić. Chciałabym podziękować za wszystko trzem cudownym osobom – pK, K. i M.

Nie wrócisz

Jak powiedzieć mi, że
już nie wrócisz

Zbyt zielone słowa
Jak powiedzieć Ci, że
Wszystko
Tylko nie nauczyłaś mnie zapominać

* * *

wspomnienia
potłuczonym szkłem
w żyłach

na nadgarstkach
krzywe linie blizn
kreślą niedokończoną śmierć
jak kruchy wielki sens

czerwona stróżka historii
spływa dłonią

Ty

uczę się latać na Twoich skrzydłach
jeśli mnie zrzucisz – spadnę i życie stracę
lecz warto
za te chwile w powietrzu

nienawidzę świata w bieli i czerni
Ciebie poznałam w kolorach

Dowód

kocham Twoje usta opowiadające mi świat
nie widzę – wierzę

krople rosy na rzeszach
znaczą istnienie deszczu

słowo dowodem istnienia
oczy stanowiące o miłości
nie muszę wierzyć że jest świat
wystarczy, jesteś Ty

Motyl

motyle krótko żyją
pojawiają się znikają
umierają pod osłoną nocy
trzepocząc cicho kruchymi skrzydłami
ronią łzy bezsilności

chcę być motylem
lekkim chudym zwinnym
wśród kwiatów i pod wiatr
a widzisz, motyle krótko żyją

porażką odejść
klęską zostać jest

kolejny taniec złych obrazów przed snem

Anioł

– Ludziom nie wolno kochać Aniołów.

zaryzykowałam

kochanych słońc w oczach
słów minut łez
nikt mi nie odbierze

chcę Cię mieć jedynie dla siebie
choć to nie posiadanie jest definicją miłości

nikt nie jest nam dany na wieczność
musisz odejść

– Nie zostawiaj.

pozostało skrzydło
i trzy piórka na poduszce

Przed końcem

mówią – przedstawienie musi trwać

opuszczę kurtynę tuż przed końcem
by nigdy więcej nie modlić się
do trwania bez sensu

aby krzyk zimnej filiżanki
z wciąż ciepłym uchem
nie znaczył historii
wypisanej na nadgarstku

przyszedł ktoś – odszedł ktoś
– tak w życiu umieram

Zawierzyłam życie nadziei

Nie mów – wszystko mija
jak opadną liście z drzew

Tęsknimy kurczowo tych których nie ma
umierając tych którzy pozostali

Krótką wieczną podróż
Jedno tylko w pewności niepewnej
Zrozumiesz gdy stracisz

Filizanka

z samotności
filizanka krzyczy
dźwięk tłuczonego szkła

życie odeszło nocą
przysypując cmentarz
pogrzebanych żywcem nadziei

przeминаją aktorów łzy
na cmentarnym teatrze
dzień po przedstawieniu

życie minie dalej
tocząc błędny krąg
bez niej lub z nią

Rozstanie

rozstanie
minuty wspomnień warte beznadziejnych lat

wychodzisz
poczekaj, mówię

zapomniałam Ci powiedzieć o miłości

nie musisz, odpowiadasz, wiedziałam

Motyłu

nie myślisz
i nie musisz rozumieć słów
kiedy ostatnie hurra
będzie naprawdę ostatnim

pozostawiony by zapomnieć
mijas
powracania Ci oszczędzono

obiecaj
ostatni raz odchodzisz,
Motyłu

Prozą

Tęsknota
 jest niczym szybowanie na skrzydłach z marzeń,
 niczym lot wstecz,
 po śladach mokrych od łez niespełnienia wspomnień.
 Budzi się zazwyczaj w nocy,
 niczym ćma – wie wówczas, że jest bezpieczna,
 że spokojnie może odbyć swój conocny lot,
 by o świcie poranka znów osunąć się w nicość.

Gdzie sens

jak można wierzyć, że jest sens
 jak wytłumaczyć czyjaś śmierć
 ile uronić można łez
 czy gdzieś istnieje cierpień kres
 gdzie się uchował życia sens

podobno gdzieś tam szczęście jest
 podobno szczęście
 podobno

jak wielu ludzi musi zamknąć oczy
 by jeden człowiek zaczął widzieć

Leszek Wlazło

Płyną po ścieżkach zadumy, mimo że nieco inne, to jednak klasyczne słowa z moich asonansowych spojrzeń. Lubię pastele i chyba dlatego nie umieszczam krzyczących barw w nieregularnych odbiciach myśli. Wieczorami rozmawiam z ciszą. Dawniej spieraliśmy się, a dzisiaj jej kojący dotyk owocuje poezją. Jesiennieję posrebrzonymi liśćmi. Czas coraz szybciej pędzi, a ja na przekór, uczepiony jego poły, budzę uspione pasje, które przemalowują grymas w uśmiech.

w omszałej

niedoskonałe doskonałości
oddechów lustra zniekształcone spojrzenia
czas odrobinę pieśczętą okpił
jednak pomimo wizerunek piękniał

może to pocałunek świecy
zastygły w rozbłyszczonej z oliwki
półmrok z bezwstydem na dywanie grzeszył
zachwycie nie milknij

bukietem w dłoniach jak w lampce aromat
niepomne wieku prężą się kocie ruchy
skropione wdziękiem dojrzałe jest ponad
nęci podnieca i wie jak wzruszyć

za parawanem

rozsuwam kotarę mrocznego zamyslenia
wbiegam na łękę porośłą nierealnym
nie ma dramatu zapisanego w ślepiach
pyszną się wonne barwy

beztroska rozłożyła piknik
była naga i piękna jak w *śniadaniu na trawie*
niechcianemu nakazałem zamilknij
brudne łapska z enklawy wyciszenia zabierz

odpoczywam przytulony do podobnej
iluzji bo tacy ludzie nie istnieją
z dala od nienawistnych spojrzeń
rodzi się przełom

rozgrywka

siadłem do pokera pozbawiony mimiki
prawie pewny swego wyciągnąłem cztery asy
strach szyderyczym spojrzeniem ślad triumfu wykpił
chichotem jednokolorowe zakrył

znaczone wyjawiały prawdę
a jednak brnąłem szaleńczo ku ułudzie
w pociągniętej piątego jak we śnie znalazłem
pewny wygranej trzymałem by nie uciekł

nie miał odwagi wypowiedzieć sprawdzam
przeciwnik zaprzężony w kiero
czuję wyzwanie w rozłożonych kartach
próbuję wierzyć

rozmowa z cieniem

patrzę na migoczące płomienie na wodzie
w odbitą przyszłość rozświetlonych pragnień
pytam jak wróżby czy to tylko senne powiedz
czy mogę dotknąć omamów na jawie

czuję choć często krzyczą puste ręce
skamlą z wyrzutem niewypełnione kształtem
zrywam i słyszę jak opadają z chrzęstem
nie śmiałem sądzić że będą łatwe

zmienia się postrzeganie chłopca
a jednak widzę plamy szczęścia w kałuży
wierzę że kiedyś po raz ostatni powiem zostań
zasypiam z prośbą niechciany upłyń

antidotum

spomiędzy chłodu wydobywasz łagodne fale
które po burzy nawet jednego słowa
niosą wciąż drżące wygładzić toń chciałem
nie jest to proste ale pozostań

przenikaj w senne wyobrażenia
nie wiem jak z nocą weszłaś w bliższe związki
byłaś w odsłonach ponawianych przemian
i nie zniknęłaś kiedy świt mrok strącił

można wariactwem nazywać tęsknotę
do przebiśniegów co na przekór śniegom
z pozoru słabym przebijają odmęt
bardzo chcę wierzyć że w szaleństwie wiedzą

szczególna pora

z wiekiem czułości zaprzętąją myśli
kiedy potrzeby coraz mniejsze tego nigdy dosyć
wiesz jak to zrobić tak więc skrzydła przypnij
wypełnij sobą i obrazem oczy

pewien paradoks że wiosna jesienią
może owocować kwitnieniem bliskości
jest przejawem więzów które trzeba przeciąć
magicznym słowem dotknij

jesz zaskoczenie na obiad i śniadanie
bywa że także na kolację
jesteś w podróży proszę i mnie zabierz
zabliźnij ślady draśnień

niezwyczajnie

kawa po przebudzeniu miała smak poziomek
świeżo narwanych na łące beztroski
przytulona senność nie zamierzała odejść
ziarenka chwili zachęcały dotknij

cisza mieszała się z muzyką
czasami obraz był na pierwszym planie
bywało że i tapczan skrzypnął
z materii nowe modelował krawiec

ręce wskazówki przybliżyły jutro
jeszcze nie jesienne malowane słońcem
spokój kolorytu pododawał ustom
w zmierzwionych zaplątał się oddech

niespójne

wśliznąłem zachwyty za koszulkę skromności
ciszą dotknąłem rozgadane gesty
słał zaproszenie niestarzejący się młodnik
jakby tożsame zwierzył

nie chcę poklasku lecz bardziej w spokoju
na kanwie wyszyć periodyczne chwile
pragnę nieznaną bliskie tęsknocie poczuć
zakleić nowym pola zniszczeń

czasami myślę że to nie istnieje
bo jak uwierzyć w powtarzalność łańcucha
to pewnie losu jakiś dziwaczny przekręt
lecz jakże miło czuć go na ustach

niestrawne

liściem zadumy błędę po uśpionych
na chwilę z biegu wyrwanych ulicach
gdzieniegdzie mroczne rozświetla płomyk
noc nie potrafi być bliższa

straszą cieniami mijane zaułki
za rogiem czai się lepka ciemność
wciąża przeraża nie zamierza puścić
wykrzywia spierzchłą

płynę strumieniem bezsennej nostalgii
z myślą gram w karty o wszystko
szydzi zbyt pewna próbuje nakarmić
bezkolorowym niezwykłą

kamień węgielny

dajesz mi więcej niż mógłbym zamarzyć
z niedowierzaniem przyjmujesz wyznanie
trudne w dotyku staje się łatwym
gesty wpisuję w pamięć

chciano zarazić jeszcze żywe próchnem
intuicyjnie nie wierzyłem sentencji
komuś udało się domknąć puszkę
bzdurne twierdzenie przekreślić

można budować z niełatwej cegły
ściany co trwalsze są od betonu
nic to że eden jest jeszcze odległym
warto na drogę zaplecione podkuć

diapozytywy

żyjemy w świecie pogmatwanych linii
niektóre prężą się bez zbędnych odchyżeń
inne splotami potrafią zadziwić
bezduszna igła nieprzerwanie szyje

powstają wzory niepodobne do siebie
łączą się nitki splątanych przeciwieństw
bywa że nagłe zbyt napiętą zerwie
i pozostaje tylko imię

zmienia się kanwa ubrana w kolory
wygląd materii zmierzającej do kresu
czas by szeroko oczy otworzyć
oddalić wizje przeczuć

Danuta Zasada

/Nuta Niepokorna/

Pryzmaty wersów – to moja swoista próba zbalansowania tego, czym rozpędzony świat próbuje mnie storpedować... A może tylko poszukiwanie definicji istnienia...

Piszę chwilą i miejscem. Jak pamiętnik, któremu czas wyznaczył rolę terapeuty...

Wszystkim, którzy odnajdą się w moich słowach, dziękuję nieskończenie za ogromnie ważną dla mnie kompatybilność dusz :)

bez odwrotu

może nim czas uderzy w bramę
albo się wiatru zerwie pasmo
okiełznam gniew oswoję zamęt
i wszystkie skoble się zatrzasną

i wszystkie schody się rozbiegną
po prostych słowach bez poręczy
nie strzeli w biegu żadne ścięgno
spiekota słońcem nie udręczy

świat się nie skończy za zakrętem
a Bóg nie zechce nowych żali
tylko mnie trzymaj wciąż za rękę
żeby się płomień nie dopalił

a jeśli iskrą będzie chłodno
kilka przechowaj w słów przemycie
na ten wpisany w gwiazdy odlot
lot w jedną stronę – zwany życiem

13.09.10.

u podnóża wieży Babel

dotykam istnień – raczej z przypadku
na skrzyżowaniach miejsca i chwili
choć bardzo często brak w skrzydłach wiatru
i sił by niebo ku sobie schylić

rozbieżność światów sklejam cierpliwie
kruchością życia kalecząc duszę
raczej niczemu już się nie dziwię
przynajmniej tego wreszcie nie muszę

nic nie rozumieć wolno bez granic
miotać się w sobie po brzeg rozpaczny
żyć czort wie po co i ginąć za nic
siłą rozpędu – bo cóż to znaczy

być cyfrą w zbiorze żdźbłem pośród trawy
zwyczajnie wmieszać się w koktajl bytu
dni z kalendarza niemal dla wprawy
wpisywać w system pustych zeszytów

czy znasz mnie taką? – gdy światło gaśnie
czekam co ciemność do serca wleje
bo nigdy nie wiem co z wiarą właśnie
czy starczy kropla by mieć nadzieję

16.09.10

Noc

nosi nas
w głębokich kieszeniach
nie rozmawia o codzienności
związa się w kłębek ciepłego mroku
na cowieczornym parapecie

milczy
swoistym poczuciem ciszy

w biciu zegarów
odbiciu luster
szemranych snach

odmierza nas
cierpliwie
po kropli

04.04.10

zawiłości

oszaleć – nader prosta sprawa
kiedy szaleństwem cały świat
sączy się absurd z lewa z prawa
na wszystkich piętrach naraz trwa

równoległością prostych pojęć
rozciąga się jak szkic bez ram
ściągnę do przetrwań i ukojeń
między strunami jeszcze mam

więc jeśli widzisz w barwie oczu
chwilowy przebłysk rannych mgieł
to pewnie szukam byś je poczuł
zgubionych snów – nie ścigaj mnie

odnajdę się bez żadnych racji
z wrzosem wczepionym między włos
zapalę świecę do kolacji
i wszystko będzie znowu wprost

i wszystko będzie tak jak chciałeś
tymczasem bronię kilku słów
bez nich mnie nie ma chyba wcale
mimo że widzisz – jestem tu

09.08.10

Tylko nie wydaj

ukrywam się przed gniewem Boga
nie mów Mu proszę że tu jestem
bo przecież dał mi siłę w nogach
a ja wciąż wbiegam w inną przestrzeń

gdy śpię przykrywam twarz księżycem
żeby nie poznał mnie po rysach
nie dosyć wdzięczna wciąż za życie
doceniam jednak że dał pisać

gdy milczę jestem bliżej siebie
więc niech nie dziwi cię milczenie
mówić mi łatwiej tylko w śpiewie
myśli okrywać miłszym brzmieniem

podziwiam stwórczy zamysł świata
choć jakość ginie wciąż w ilości
w rozstępach bliznach oraz łątach
najwięcej boskiej jest litości

więc kwestionować nie wypada
że to czy tamto nie pasuje
dlatego milczę chociaż siadam
i ciągle coś tam wypisuję

uwalniam szept co rzeźbi twarze
a może tylko czegoś szukam
Bóg wciąż mnie goni korytarzem
czasem dopada drzwi i puka

przyczajam się i nie oddycham
tylko za głośno serce bije
On chwilę czeka potem znika
i znowu jestem nic niczyje

i znowu nosi mnie samotność
której ja sama nie rozumiem
więc nie mów Mu gdzie moje okno
niech myśli że zginęłam w tłumie

08.09.10

z włosem pod wiatr

na czort mi wkładać w diabie widły
każdy kamyczek z buta
by mi najlepsze sny obrzydły
– bo potem jest pokuta?

gdy balansuję po krawędzi
i przeczę grawitacji
czy mnie ta równowaga swędzi ?
dla jakichś wyższych racji ?

nie wnikać przecież co się komu
albo też i dlaczego
anioł czy diabeł / Boże pomóż /
gdy bluźnię – myśli przegoń

jeśli mi zechce się sukmany
albo zgrzebnego gusa
to czymże w gołej stopie kamyk
lub ta herezja w ustach

rzucona w wiry i spętlenia
o które nie prosiłam
własny tatuaż kreślę z drzenia
gdy potężniejsza siła

i choć pod skórą brak pokory
cierpliwość ciosam w duszy
dopóki diabli kieł zbyt spory
żeby i mnie nie skruszyć

27.07.10

scenka z listkiem

oto Ziemia –
rzekł Bóg do Wszechświata na pochybel nicości

nie w głowie był Mu jeszcze Człowiek
bo też dla samej chęci tworzenia
jakkolwiek i czegokolwiek
uczynił COŚ

(nieposkromiona słabość Mistrza)

cóż jednak Ziemi po sobie samej
bez zasiedlenia choć kroplą życia

(w kosmosie dziwnych prawidłowości
nie musi być żadnej logiki)

próżno dociekać i boskich zamysłów
gdy czas nie lubi wciąż przez palce

– oto Człowiek – rzekł Bóg
po tym jak drzewa zakwilił ptactwem
a w lustrach wody zatrzymał
niewysłowione jeszcze myśli

czegoś jednak wciąż było w tym mało
wtedy we śnie przyszedł dziwny Anioł
– oto Miłość– rzekł do istoty –

– a ty z nią zrobisz
co zechcesz

18.08.10

Irena Zborowska

/Irena/

Piszę od 2007 roku. W internecie i w prasie ogólnopolskiej publikuję od 2008. W 2009 roku w Ogólnopolskim Mazowieckim Konkursie Małych Form Literackich moje wiersze zasłużyły na trzecie miejsce. W tym samym roku zdobyłam wyróżnienie na KONFRONTACJACH w Lesznie. Także fotografuję, zdjęcia na ogólnopolskich konkursach zdobyły wyróżnienia w latach 2009 i 2010. Moje wiersze znajdują się w Antologii *Oazy Ciszy, Postscriptum, Ogrodu Ciszy*.

Niecały świat

to czego pragnę jest tutaj
spokojem
udomowionym w zagłębieniu ramienia
bezpiecznej
godziny której nie dzielę
z inną
potrzebą wymykającą się ramom

po prostu posmaruj mi plecy
czułością
i bądź

Otwieranie przymarzniętego

jeszcze nie teraz
nie odwracaj głowy
drzewa są nagie
mgła lekko spowija
wstyd

zanim minie trzydzieści oddechów
przyjdzie czas ubierania
przebiśniegów bielą
krokusów fioletami
drzewa na wybiegach
znów zachwycą wiotkością

świat wybuchnie zielenią
karnawałem barw i aromatów

przyniosę grudkę ziemi
prosto z kretowiska
byś poczuła

za drzwiami
rodzi się nowe

Wyrzeźb mnie wzorem mistrza

patrzysz na mnie
drewnianym wzrokiem
postaci z ołtarza Wita Stwosza
których lipowa krew stężała

nie jestem świętkiem
nie modlitwy oczekuję od ciebie

spójrz wzrokiem grzesznym
nie oceniaj wartości
póki krew ma konsystencję płynu

aksamitnieję dotykiem

Zamarzanie

dołki na policzkach
nie uśmiechały się
były akcentem po pięściach
podpierających samotność

łokcie wbite w stół
chroniły stygnącą herbatę

czasem wykonywała ruch w kierunku okna
za którym zima
soplami i dzwoneczkami sań
zmuszała do ruchu

dłonią zbierała szron z parapetu
nie tajał

Na miarę czasów

ciepło w zderzeniu z zimnem szyby
beznamiętnym tłem

palcem maluję świerk
na miarę kryzysu
i zwiotczalej chęci
strojenia piórek
na szczytach świątecznej władzy

obojętność oczu za szkłem
nie staje się anielskim włosiem

świat się i tak kręci
a więc *chwała na wysokości*
święta ogrzeję ciepłem
własnych ust

Zatwierdzono

jestem niezwykła
mam tyle samo rąk i nóg
widać spadanie na cztery mi służy

oczy szczypią kurzem
gdy ponawiam próbę stawiania kroków

na odległość rzutu
bruk

każdy krok uwierzytelniam
jego pieczęcią

Narkoza z tuberozy czy jakoś tak

nie pytaj co tu robię
jestem

naga

troski znieczuli kobiecość

życie
dopasuję do ciebie
jak kapelusz

Po drodze

wesela
śluby

klisza utrwała radość
której nie znam

a mówi się
twoje jest moim szczęściem

żyję
bo umiem o nim kłamać

Niefrasobliwy

wymarzone cizemki
miały barwę czerwoną
przywoływały uśmiech
miarą bezwładnych stóp

nigdy ich nie rozbiegała
były piętnem przełomu
tego co było i mogło
a tym co jest i będzie

znaczył się czas
niezawinionym grzechem
nazywanym też
karą bożą

teraz mówi że pomylił

dzieci

Najzdrowszy przed północą

klakson pobiegł za ostatnim
chmury nasiąkają nocą
niedomkniętym oknem ogrzej mnie
odbija się od krawężników
gdzie długonogie latarnie otwierają oczy

cieniem na ścianie spóźnieni
tylko pies czuje się właścicielem ulicy
zapija samotność w trzygwiazdkowej kałuży

miną godziny nim arterią przetoczy grzmot dzwonów
tłumiony ziewaniem obudzonych zakrętów

miasto pochrapuje i szemrze
na dachach na drugi bok przewraca się niebo

Gorzko zapisane

fałdami
pozornie sprasowany spokój
jednak
rana przesypana piołunem
potrafi jeszcze zaszklić

w dębowe liście
wplotę wieczne odpoczywanie
złociste będą trwałe życiem

POST scriptum _____

PROZA

_____ POST scriptum

Elżbieta M. Będkowska-Adamczyk

Spodziewamy się

– Spodziewamy się, że po dzisiejszej wizycie przypomni pani sobie o swoim kraju na dłużej, na dłużej – odezwał się urzędnik zza biurka.

Ogromne biurko zajmowało dużą część pomieszczenia i było oleiście czarne, połyskujące jak morze nocą, z białą latarnią telefonu, stertą żółtych skoroszytów spiętrzonych w przybrzeżne wydmy i dłońmi urzędnika, z tłustymi, różowymi palcami, przypominającymi ugotowane krewetki.

– Zawdzięcza nam pani – identyfikował się z mapą i godłem wiszącym na ścianie, utożsamiał myślą, mową i uczynkiem – dużo, za wiele, żeby po prostu zapomnieć. Nie wymagamy całkowitej poddańczości, ale uważamy, że należy nam się szacunek, pamięć i nieszkalowanie, rozumie pani nieszkalowanie dobrego imienia.

Z podwórza dobiegły fanfary, wartkim rytmem grzmiały puzony i kontrabasy. Główną rolę jednak odgrywały trąby, mniejsze trąbki, tuby i waltornie, z akcentem gradu werbli. Urzędnik wstał od biurka i podszedł do jednego z lekko uchylonych okien. Był niski, składał się z kilku kwadratów, nawet głowę miał kanciastą. W przyciasnej marynarce, zapiętej na trzy guziki i odpiętym czwartym, nie mogącym sobie poradzić z rozłazającym się pasmem tłustego brzucha, wyglądał na człowieka zdecydowanie zadowolonego ze swojego życia. Oparł się pulchnymi rączkami na parapecie i zastukał do rytmu obcasami. Stopy miał nienaturalnie duże, albo zbyt wielkie buty, ze szpicami, na obcasach, beatlesówki, dobrze znoszone, bo, gdy uniósł się na parapecie widać było zelowane podeszwy.

– Pięknie grają. Prawda? Pięknie. Ach, te nasze melodie, ta nasza scheda narodowa, kulturalna, piękne, przepiękne. Od razu serce dumą pęcznieje. Krtań ściska wzruszenie. Życ się chce i śpiewać, hołubce wywijać. „Natenczas Wojski...” Pamięta pani? To o rogu fragment.

Na podwórzu werble przycichły, słychać było oklaski, a po chwili chór głosów zaintonował:

– Szła dziewczeczka do laseczka, do zielonego!

Murami trzęsło powszechnie HaHaHa! słychać było radość w rozśpiewanym tłumie.

– A to pani pamięta? Taka prosta pieśń, a tyle w niej życia, wesołości, treści. Szkoda tylko, że „szwarny”, prawda? „Bardzo szwarnego HaHaHa!”

– zanucił – , ale to jasne, świadomość prostego człowieka nie rozumiała potrzeby jednoznacznego, jednolitego języka literackiego, więc poeta idąc za głosem narodu, za jego potrzebami, tak napisał, prosto, zrozumieliśmy językiem. „Szwarny myśliweczek”, ileż ciepła, ile kokieterii, ile uczucia w tych słowach. I dalej, cóż za obrazowość, ten chleb, masło, dialog prosty i serdeczny. Alem go zjadła HaHaHa! – zanucił następny fragment.

Odszedł od okna, przypominając sobie, że siedząc przy biurku wygląda poważniej, głównie z powodu swojego wzrostu, czy niedorostu. Nogi przesuwane po podłodze krzesła nieprzyjemnie zaskrzypiały, ale dla kanciarstwa urzędnika była to najpiękniejsza muzyka, refren dobrze piastowanego urzędu. Rozsiadł się wygodnie i na nowo zaczął bębnić palcami po blacie.

– Spodziewamy się, że będzie pani dozgonnie wdzięczna ojczyźnie. Jest pani na tyle rozsądną osobą, by o tym pamiętać. Prawda? No i, gdyby ktoś pytał, to nie zrobiliśmy przecież pani nic złego. Docenia chyba pani również naszą decyzję? Postanowiliśmy pozwolić pani na jednorazowy wjazd do kraju, żeby mogła się pani przekonać, że nie taki diabeł, ależ to złe porównanie, no wie pani, nie powinienem używać tu symboli religijnych. Tak, tak, nasza wielkoduszność nie zna granic. Szkoda, tylko że podatki zabiera pani obcy urząd, ale to nic straconego, jeśli tylko zmienią pani zdanie, może pani tu wrócić, numer podatkowy czeka. Jest pani, jak widać, zdrowa i chyba szczęśliwa. Braki wyżywieniowe w początkowym stadium pani dzieciństwa, które nie zależały od naszego zaopatrzenia, mam nadzieję nie wyrządziły wielkiego spustoszenia w pani późniejszym samopoczuciu. Wszystkiemu zawiniła stonka, wie pani, stonka i spekulanci. Mamy na to dowody czarne na białym w postaci jakże wyczerpujących Kronik Filmowych. Podobnie rzecz się miała z owocami cytrusowymi, chociaż akurat stonka nie jest stworzeniem lubiącym soki, lub miąższ grejfruta na ten przykład – tu oczy urzędnika zaszyły mgłą. – Grejfrut... obce i brzydkie słowo, ale niestety jak robak owocowy wkręciło się w naszą mowę. A wie pani, że to krzyżówka? To malajski *Citrus maxima* przypadkowo połączony z *Citrus sinensis*, czyli pomarańczą chińską, jego gorycz spowodowana obecnością związku narynginy. Wiem, bo kiedyś studiowałem, dziennie biologię i botanikę, dzięki naszemu wspaniałemu systemowi szkolnictwa. 300 ton z hektara, wie pani? Proszę sobie to wyobrazić, 300 ton owoców z hektara, jakaż wydajność. Ale cóż, nie nasz klimat. Za to jagody obradają, co roku, dzikie. No, więc, te braki cytrusowe? Nie nasza wina, chałwa również nie. Wieprzowina? Tej prawie zawsze było pod dostatkiem, więc nie powinna się pani skarżyć i brać nam tego za złe. Lata szkolne również powinna pani wspominać z rozrzewnieniem. Rycyna, dentyści szkolni, worki na pantofle, by utrzymać higienę korytarzy, sale gimnastyczne dla zdrowia ciała, a umysł karmiony schedą narodową, zabytkami piśmiennictwa narodowego. Prawda? Pamięta to pani? Musiała pani jako dziecko dużo deklamować, słyszałem, słyszałem. W domu kultury Metalowiec? Mam tu notatkę o pani nienagannej dykcji, mimo że pochodziła pani z powojennej rodziny robotniczej.

„Kraju, kraju mój barwny ...” Gałczyński, o ile mnie pamięć nie wodzi po manowcach? Miał ten twórca w życiu różne problemy, ale przecież każdy popełniał błędy i przetrwał. Wychowana na takiej poezji, szczepionej od młodości, zapamiętanej, bo takich rzeczy się niewątpliwie nie zapomina, musi pani mieć w sercu dozgonną wdzięczność, miłość i niewygasłe

uczucia? Tak myślę, bo nie wygląda pani na niewdzięcznicę. Lata licealne? Co my tu mamy? Jakaś awanturka o długość spódniczki, wagary, wycieczki szkolne, czyny społeczne. No właśnie, jak to z tymi czynami? Jest kilka minusów, i oj, co ja widzę, to najgorsze, oj pełna rubryczka: pochody, ucieczki z pochodów, wykręcanie się od niesienia szturmówki? To bardzo poważny zarzut. Wie pani o tym prawda? Mam tu kilka krzyżyków, zaznaczone, czerwono na białym. No nieładnie, ale zawsze można to zwalić na karb młodości, niedojrzałości ideologicznej, złe wpływy rówieśników, budzącą się świadomość, nieodpowiedzialność spowodowaną pochopnością decyzji. Jest jeszcze załącznik, zeszyt czysty, bezdrzewny z fotosami zagranicznych aktorów. To też błąd młodości, na te fotosy można patrzeć przez palce. A wie pani, ja od małego lubiłem westerny, wojenne albo westerny. Miałem nawet taki „komwbojski” kapelusz i chustkę pod szyję, a także karabinek KBKS z wyciorem. Ech, tak bym teraz pobiegał z tym KBKS-em, a później wyciorem go poczyścić, na glanc.

Studia... Widzę, że nie mogła się pani zdecydować z kierunkiem, ale wciąż jakiś język, języki, to dobrze, dobrze, dobrze to o pani świadczy, lingwistka znaczy. Nasz język przecież nie dla potomków gęsi, czy jakoś tak. Pierwsza praca w biurze podróży... Orbis? O widzę, nie Orbis? Jakies inne, nic nie szkodzi, nie szkodzi, po Demoludach pani podróżować chciała, doświadczeniami się wymieniać, buty skórzane kupować, tak? Pięknie, wymiana kulturalna jest pierwszym szczeblem na drabinie poznawania innych cywilizacji. Już, wtedy panią ciągnęło dalej, co? Na załączniku zdjęcie z kawiarni „Kolorowa” z dwoma studentkami ze Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, tak duży kraj, długa nazwa. Jakoś tak biednie wyglądają na tym zdjęciu. Pewnie pani już nie pamięta, ale my to mamy ładnie poukładane, w segregatorach mamy, osobne teczuszki, tajne, rozumie pani, tajne. Ścisłe tajne, dla oczu władz tylko, takie na kluczyczek, i z szyfrem. Bardzo tajne. Niektórzy to nawet poumierali z tą tajemną wiedzą i nie ma, komu teraz otworzyć. Ale my sobie poradzimy, wcześniej, później, my mamy czas. Potrzeba dla chcącego jest matka, prawda? Czy jakoś tak. To, to, co pani jadła w tej „Kolorowej”? Nie pamięta pani – uśmiechnął się z rozrzewnieniem urzędnik „kancik” – A widzi pani, jak się przydajemy? Odświeżacze do pamięci, to nasza misja dziejowa, rola życiowa, jesteśmy mistrzami pamięci. Zbieramy wszystkie drobiazgi, nawet takie niby małe, nieważne, co mają minimalistyczne znaczenie dla egzystencji indywiduum ludzkiego, ale dla nas to wagi państwowej, wartość ma ogromną, bo później można cały kontekst zbudować, udowodnić, czy człowiek dobry, czy zły, uczciwy, czy tylko przez nieuwagę na manowce poszedł, czy z samozaparcia. To jak, pamięta pani, co pani jadła? Nie? To ja z przyjemnością przypominę: bryzol z pieczarkami i cebulką, ziemniaczki gotowane z pietruszką, surówka z marchewki i kiszzonej kapustki, kompot truskawkowy, herbata ulung, napoleonka. Ho ho, to dużo, z pierwszej pensji tyle wysokowych pozycji. A te studentki? Dam sobie rękę, a niechże nawet i ucho uciąć, na pewno się już nie odezwały. Niewdzięczni ci ludzie, prawda? Wydaje się,

że człowiek człowiekowi zawsze pomóc powinien, a oni na inną nutę.

I widzę, że po bryzolu się pojawiają problemy, wie pani, od razu widać, po rubryczkach. Ja rozpoznaję od razu, czy ktoś prowadzi obywatelskie, odpowiedzialne życie, czy też tylko i wyłącznie o swoje dobro dba. Od razu to widzę po rubryczkach. Egoista, altruista, kontrabandzista, prześliczna wionczelistka, natychmiast poznaję.

Urzędnik spojrzął uważniej na dokumenty w teczce i zamknął ją, po czym pulchnymi paluszkami zawiązał przybrudzoną tasiemkę. Kropelki potu pojawiły się na jego różowiułkim czole, nie skażonym zmarszczkami. Usiadł wygodniej, palce przypomniały sobie o bębnieniu. Zza okna wkradał się świergot wróbli, gruchanie gołębi, pisk opon, czasem wycie syreny policyjnej, wycie wozu strażackiego, alarm banku, buczek fabryczny, muzyka bezpiecznego ojczyźnianego krajobrazu. Urzędnik siedział bębniąc i wyglądając na zamyślonego.

– I tu nam pani zginęła. Zawieruszyła się. Niedopatrznie takie z naszej strony. Akurat mieliśmy duże zmiany personalne. Burze dziejowe nas zaskoczyły, nieodwracalne przemiany, ludzie tracili głowy, takie było zamieszanie. No i widać pani to wykorzystała. Żeby z mężem i, żeby z dzieckiem, to było karygodne zaniedbanie. Agent Nosek, mogę pani podać to nazwisko, bo i tak jest pseudo, to agent Nosek panią zgubił. Oto ostatnia notatka ołówkiem kopiowym, jego charakterem pisma, nie proszę nie zatykać uszu, to już jest odtajnione. O, nie zauważyłem wcześniej, agent Nosek wspomina ligustr. Wie pani, że ten ligustr „jest najbardziej popularnym krzewem żywopłotowym. Doskonale znosi cięcie, po cięciu ulega zagęszczeniu. Ma bardzo małe wymagania glebowe, jest odporny na zanieczyszczenia powietrza. Niektóre odmiany, szczególnie te o ozdobnych liściach łatwo przemarzają.” (1)? Tak moje studia się odbywają w tumanie zapomnienia, odłogiem leżały, a teraz jak znalazł. Agent Nosek pisze:

„Obserwuję z gęstwiny przerośniętych ligustrów.

YZO na spacerze z głębokim wózkiem i niemowlakiem w, nim. Niemowlak ryczy. Dostaje skórkę chleba z pobliskiej piekarni, żeby się zamknąć. Nie ryczy. Spotykają się na przystanku autobusu 77, róg Główniej i Przechodniej z mężczyzną w okularach. Całują się. Niemowlak śpi w okrucach.

Idę do WC.

Jak wróciłem ich nie było. Pod adresem następnego dnia też nie.

Uwaga: W służbowym przebraniu listonosza udam się sprawdzić, ale jutro, bo dzisiaj bibka też służbowa.”

To były czasy, wie pani, to były piękne dni.

I tak nam pani znikła, jak ta kamfora z przysłowia. Była, była i nie była, nie ma. Puff, obłoczek, para taka, rozptynęła się i teczkę trzeba było na kokardkę i na półeczkę. Ale nie w przedawnione, nie, najpierw idą w podejrzanę. Musi być porządek i kolejność czynności, wie pani, procedura. To nas ratuje, bo ludzie są bałaganiarze, nigdy bez rozkazu nic sami nie położą na miejscu, mało takich z inicjatywą. Mówią, że ci co ją mieli, to wyjechali,

udali się jednostronnie za rubież. Dobrze, że w podejrzanych pani była, bo jak zaczęliśmy zwracać uwagę na brata, to połączyliśmy zgrabnie różne zbiegi okoliczności i niewytłumaczalne paczki i wyższy standard zakupów. I? I się nam pani znalazła. Tyle radości. Bo my nie lubimy, jak się ktoś nam gubi, zabłąka, bez kaganka, bez myśli przewodniej w tłumie znika. Jakże się cieszę, ogromnie, szczerze, że będzie ciąg dalszy, że teczka się odświeży i na inną półkę z racji statusu przejdzie. Sam przeniosę. Niech pani się nie martwi, już się pani nie zawieruszy.

Urzędnik mówił to z nieukrywaną radością. Zapomniał przy tym o bębieniu, nie przeszkadzało mu spocone różowiotkie czołko. Rozpiął tylko marynarkę z trzech guzików, czwartego nie musiał, bo poczuł się u siebie, pomyślał, że wypada, tak długo przecież rozmawiali, że właściwie znają się, jak tyse konie, bo inne porównanie nie przychodziło mu do głowy.

– To co panią do nas sprowadza? W podaniu jest napisane, że brat. No muszę przyznać, że to dobry powód. Chociaż, chociaż, powód czasem może być kłopotliwy. Rodziny się nie wybiera, jak to mówią. Tym bardziej, że to jedyny brat. O, ale widzę, że jest i siostra. To pięknie, samotność w dzieciństwie, to bardzo smutny okres. No, ale pani do brata. Rozumiem, rozumiem. I twierdzi pani, że od kilku lat nie wie pani, gdzie brat jest. Ciekawe, ciekawe... A może wyjechał, tak jak pani, może go znęciła złudna obietnica Eldorado, pueblo łatwych zarobków i traktowania człowieka? Skąd ma pani pewność, że nie wyjechał? Jego patriotyzm? E, to jeszcze nie ostateczny powód, żeby przywiązać się do kraju na zawsze. Majętność przywiązuje, przyzwyczajenia, teściowie. Może miał jakieś inne powody, żeby unikać z panią kontaktów? Różne rzeczy się zdarzają, wypadki chodzą po ludziach, wie pani, różnie się kończą nawet błahe dyskusje, ludzie czasem nie wytrzymują napięcia, coś chlapną, powiedzą. Albo wręcz przeciwnie, są uparci i nic nie mówią. A my nie mamy czasu, nie mamy cierpliwości, nie chcemy tracić zasobów narodowych na takie błahe sprawy.

Urzędnik zaczął przekładać skoroszyty. Z ich żółtej wydmy na biurku wyluskał jedną teczkę, rozwiązał brudną tasiemkę i zagłębił się w lekturę dokumentów. Cmokął przy tym, sapał, uśmiechał się, kręcił głową z przecząco, to twierdząco, na koniec wyjął z kieszeni spodni chusteczkę i głośno wydmuchał nos. Za oknami muzyka trochę przycichła, teraz niosło się spokojne, rozlane, rozkołysane:

Ukochany kraj, umiłowany kraj,
ukochane i miasta i wioski.

– Zawsze wzrusza mnie ta melodia. Wie pani? Łatwo się wzruszam. Pani historia także mnie wzruszyła. W podaniu pisze pani, że chce się zobaczyć z bratem i nie ma pani żadnych innych życzeń. To jak z tą Genewą, czy Wenecją? Zobaczyć i umrzeć, to się nazywa determinacja. A ja lubię i szanuję ludzi, którzy wiedzą, o co, im chodzi. No właściwie nie widzę przeciwwskazań. Obiecaliśmy przecież, że może go pani zobaczyć, to nas nic nie kosztuje. Pani będzie łaskawa tylko podpisać ten blankiet i zaczniemy drogę urzędową.

Do Kierownika Działu Żółtych Skoroszytów

W związku z nagłym, niezaplanowanym zgonem przesłuchiwanego, sprawa zostaje umorzona. Przesłuchiwany, obywatel XYO stawiał się do naszego urzędu na codwutygodniowe przesłuchanie na tematy dotyczące jego siostry, IO-Z po mężu. Nie posiadał, jak zwykle, żadnych informacji o miejscu przebywania swojej siostry, czym budził od dłuższego już czasu zrozumiąłą i głęboką nieufność naszego aparatu. W związku z decyzją odgórną, domagającą się akceleracji odzyskiwania informacji, skorzystano początkowo z łagodnej perswazji a następnie z nowoczesnych technologii interogacji, lecz na wskutek problemów z siecią elektroenergetyczną, w godzinach szczytu pobierania mocy, w czasie rozmowy z przesłuchiwanym doszło do nieprzewidzianych i nieodwracalnych konsekwencji. Zejście przesłuchiwanego było nagłe i niestety, jako że przedwczesne, w rezultacie nie dało żadnych wyników.

W związku z powyższym postępowanie przeciw obywatelowi XYO zostaje umorzone w trybie natychmiastowym i bez odwołania.

Nadmienia się również, że obywatel XYO nie ponosi żadnej odpowiedzialności za zaistniałą sytuację, a także nie wiąże go żadne finansowe zobowiązania.

Z poważaniem
w zastępstwie Generała
Naczelnik

Za oknami słychać było kolejną piosenkę. Tym razem śpiewały dzieci i w największym oknie biura, od czasu do czasu, pokazywał się pędzący kawałek kółka graniastego, uformowanego przez wychowawczynie przedszkolne z ich milusińskich:

Ale mama bardzo płacze,
Że już Julci nie zobaczy
Julcia się odwróci
I do mamy wróci.

Śmiech towarzyszył kręcącemu się kółku. Jasne warkoczyki migały w słońcu, furkotały rozwiewane pędem chłopięce grzywki.

– Widzi pani, tyle pani traci. Tak pięknie śpiewają, bawią się, takie to niewinne, młode, swojskie, radosne, przaśne, rumiane, bez rozumków jeszcze. A niechże się kręcą jak najdłużej.

– O, proszę, tu jest list naszego Naczelnika. Miał być od Generała, ale Generał jak zwykle bardzo, bardzo zajęty. Pani to oczywiście rozumie?

Urzędnik podał list, wyjęty wcześniej z żółtej papierowej teczki.

– Jeszcze czegoś takiego w swojej karierze nie widziałem – mówił urzędnik, bawiąc się sznurem białego telefonu. – Wydawało mi się, że to była osoba zahartowana ciężkim życiem na obczyźnie, tam ich uczą panowania

nad uczuciami, nie tak jak w naszej duszy, otwartej, jak to szczerze pole, z sercem na dłoni, przecież tam się ciągle bez względu, uśmiechają i nic ich nie dziwi w życiu, a tu nagle taka reakcja. Zupełny brak opanowania i kontroli. Przesada, do przesady, naprawdę. Takie to było nieestetyczne.

Urzędnik działu D.Ż.S. odsunął krzesło od biurka, podszedł do dużej zasłony, za którą stał antyczny patefon na korbkę. Na półce za patefonem odnalazł swoją ulubioną płytę. Zaczął kręcić korbką i nostalgia zaćmą przyśloniła mu oczy. Czarny krążek obracał się chybotliwie, trzeszczała igła, zabrzmiały słowa piosenki:

Powróćmy jak za dawnych lat
W zaczarowany bajek świat...

Lekarz z urzędu podpisał krótkie oświadczenie:

„W związku z niefortunnym zbiegiem okoliczności obywatelka IO-Z, ubiegająca się o widzenie ze swoim wcześniej zmarłym bratem w reżultacie silnego ataku serca zmarła w obecności urzędnika z działu D.Ż.S. Prawdopodobną przyczyną zgonu była lektura sprawozdania Naczelnika o śmierci XYO brata IO-Z.

Notatka prywatna: Reanimacja nie powiodła się, ponieważ baterie w aparacie do reanimacji zwanym „aparatem do ożywiania pozornie umarłych”, przeciekały od dawna, czego nikt w porę nie zauważył. Rzadko ktośkolwiek odchodzi z naszego urzędu w taki sposób i stąd zrozumiałe, choć niewątpliwie karygodne zaniechanie.

Wynik autopsji:
Pęknięte serce.

26 VI 2008

Niedokończone podróże

Niedokończone podróże przez nieznanymi miastami. Migotliwe okolice, jak płaskie wirujące talerze, rozmazywane pędem. Drogi wijące metalowe węże poprzez pola intensywnie zielone, skoszone łąki, porzucone przy traktach ciężarówki bez kół. Mury ozdobione graffiti, warstwa nowego czasu na archaicznej warstwie. Arcydzieła zmuszałych tynków.

Za murami klatki mieszkań podwieszane prostokątami jaskrawych płomieni. Światliki w zapamiętałym letnim tańcu. Przy otwartych oknach, drzwiach na balkony, przyklejone korytarze i tarasy – dźwięczą dialogi o szczęściu, zaliczkach, testamentach i rzekach, w których dawniej pływało tyle karasi. Monologi spojrzeń w samotność, która już nie będzie miała końca.

Nagie cienie migoczą na ścianach. Osobno, razem, razem, osobno.

Przekochać lato, upał, księżycy i słońca, burze i zabłąkane, zadziwione deszcze, dojrzałe truskawki i zapach ściętej koniczyny. Obudzić się z pierwszym spadającym na czerwono liściem.

~~~~~

– W tej kopercie są pytania – kobieta z twarzą ukrytą w półcieniu, podaje stanowczym gestem kopertę. Gest wyklucza możliwość odmowy przyjęcia. Koperta jest szorstka, brudno-żółta, bez znaczka, pęka w szwach.

Pytania są od tego, który jest, niewidoczny, niezauważalny. Jak powietrze, którym się oddycha, lub dusi. I trzeba odpowiedzieć, szczerze, przed sobą, bez strachu. Nikt odpowiedzi nie przeczyta. Najpierw trzeba poznać pytania. Zdobyć się na odwagę rozdarcia koperty. Albo nie rozdzierać, zostawić na później, komuś. Nigdy nie otworzyć, nie poznać, odejść nieświeadomie. W ostatniej chwili żałować? Nie. Tak. Być może.

Kobieta znika.

~~~~~

– Cieszę się, że jesteś.

– Banał, banał. Ale mów, mów, to koi. Pozwala zapomnieć.

– O czym? Nie chcę zapomnieć. Tego jednego nie chcę. Nie ma mnie, gdy nie pamiętam. Bez pamięci nie znaczę.

– Dobrze, że jesteś.

– Już kiedyś mówiłeś. Ale mów, mów. Powtarzaj. Zapamiętam, uwierzę.

– Jeszcze nie wierzysz?

~~~~~

Ciężkie drzwi otworzyły się z ociąganiem, skrzypnięciem. Ciemność prowadziła do jaśniejszego granatu okna. Otwarte na oścież wpuszczało stukot kopyt. Dorożki z innego czasu, z terazniejszymi mini-barkami i mini-muzyką. Gondole zaprężone w śnieżne konie.

tak długo czekałem na Ciebie, że nie pamiętam, czy czas się przypadkiem nie skończył odpłynął na drugą stronę snu

tak długo szłam do Ciebie, że nie pamiętam, czy cokolwiek mijałam po drodze, czy ktoś mnie widział zauważył pragnienie

~~~~~

Stare rzeźbione łoże. Ciężkie, ciemne, gdańskie meble, chowające się w mroku pod ścianami, w pięciu kątach. Biała pustynia szeleszczących prześcieradeł, rozjaśniających wczesną noc.

– Wyglądałeś przez okno? Widziałeś dorożki?

- Tak. I słyhać je lepiej tu na górze. Jesteśmy w wierszu.
- Chcesz, zejdziemy na dół, jeszcze nigdy...
- Nic nie chcę. Bądź. Po prostu. Bezwstydnie. Chodź. Nauczę Cię Ciebie.

~~~~~

Niekończące się podróże przez niezajome miasta.
Tajemnice, do których zgubiono klucz.
Sekrety, których nikt nie otworzy poza...

Elżbieta Borkowska

/el/

Szkice jednodniowe

Nie tak łatwo pójść do piekarni

Obudziły ją wrony. Krakanie zaczynało każdy świt. Nienawidziła tych małych figurek z rozdziawionymi dziobami. Całą noc padał deszcz. Miała nadzieję, że zapada wrony i ich krakanie. Nic z tego. Znowu to samo. Nieznośne dźwięki zmusiły ją do zamknięcia okna. Pomyślała, że któregoś dnia rozrzuci w trawie trutkę i pozbędzie się wronich harców raz na zawsze. Uśmiechnęła się szczerze do tej myśli i poczłapała do łazienki.

Lustro. Tyle razy patrząc w nie, wiodła długie rozmowy sama ze sobą. Wygłaszała mądre tyrady, wyciągała wnioski z monologów, a odbicie w tafli zgadzało się z nią i z aprobatą potakiwało głową. Dzisiaj zbuntowało się nawet ono. Twarz w lustrze wykrzywiła się w złośliwych uśmiestkach, po każdym słowie błąkała i ginęła w głębi. Postanowiła ukarać bezczelną gębę. Sięgnęła po nożyczki. Szybкими ruchami zaczęła ścinać włosy. Po kilku minutach wyglądała jak oskubana kura i wybuchem śmiechu powitała zdziwione odbicie w lustrze. W pokoju zaskrzypiały drzwi starej szafy. Od kiedy pamiętała, ta stara szafa skrzypiała podczas deszczu. Deski nabierały wilgoci i starucha wzdychała, jakby miała się rozlecieć. Zajrzała do środka. Uważnie przeglądała szeregi wieszaków i z obrzydzeniem wachała ubrania. Wszystkie pachniały wilgocią. Z tym też postanowiła coś zrobić. Zwinęła w wielki kłęb sukienki i zapakowała w niebieskie worki na śmieci. Fatałaszki z jedwabiu potraktowała szczególnie – wycięła w nich dziury, aby już nikt i nigdy ich nie włożył. Zatrzymała się chwilę nad błękitną bluzką, ale po chwili wahania i ją potraktowała w ten sam sposób.

Z energią zatrasnęła klapę śmierdzącego pojemnika, w którym wyładowały drogie szmatki i ich kolory. Dość! Nie ma falbanek, kwiatków, zwiewności, sennych koronek i tych babskich dupereli. Nie ma i od dzisiaj trzeba będzie obyć się bez! Są sprawy ważniejsze. Należy oszukać głosy i cienie skradające się po kątach, pod oknami, za płotem ogrodu. Może nie poznają, że ta ze strzępami włosów, w spranych dżinsach i powyciąganym podkoszulku, to właśnie ona. Jeśli się uda zmylić przesładowców – odzyska ciszę w głowie i spróbuje pójść do sklepu po chleb. Tak po prostu pójść. Bez podpowiedzi co myśleć, jak się uśmiechać i co zrobić z piszczącymi dźwiękami we łbie. Jeszcze jedno. Ani słowa o matce wiecznie zajętej tylko sobą. Żadnych opowieści o dzieciach płaczących w komórcie na węgiel i babce, która błaga księdza o pochówek męża wisielca w poświęconej ziemi, i nie pod płotem cmentarza. Żadnych jęków ojca umierającego na zrakovaciałą trzustkę, jego palców zawisłych nad szpitalną pościelą i smrodu, który nie

powinien towarzyszyć odejściu. Nie da się naciągnąć głosom na rozmowy, wspomnienia, kłótnie o prawdę, udowadnianie kłamstw i łatanie niepamięci ich wymysłami. Chce tylko po pójść po chleb, po świeżą kromkę, którą smaruje się masłem i wkłada do ust. Postanowiła nie oglądać się za siebie i zlekceważyć cienie. One przeszkadzają najbardziej. Potrafią krzyczeć i płakać, a ten najmniejszy wszczyną największy hałas. Ciągłe czegoś chce i nigdy nie wyciera zasmarkanego nosa. Dawniej pojawiała się jeszcze zjawą o jasnych włosach i przekonywała, że to nie cienie, ale synowie, i że ich płacz to nie podstęp lecz zagubienie. Jej też nie wierzyła. Nie mogła, bo kiedyś to jej ręce nie potrafiły zatkać uszu, gdy cienie jazgotem zagoniły w róg ogrodu. Nie pomogła, chociaż dotąd budziła nadzieję na ciszę. Dobrze się stało, że odeszła zabierając ze sobą słowa, słowa, słowa. Mogła też zabrać cienie, a zwłaszcza tego zasmarkanego z wiecznie załzawionymi oczami.

Trzeba więc po ten chleb. Jeszcze ziarno kanarkowi i sprawdzenie, czy kran znowu nie kapie. Potem powrót do lustra i próba ujarzmienia resztek włosów. Tu nagła radość, że w niczym nie przypomina siebie – chociażby z wczoraj. W niczym siebie. Zapatrzona w odbicie pomyślała o nim. Był gorszy od cieni. Znacznie groźniejszy, bo jako jedyny realnie cuchnął rzeczywistością i nie sposób było ani postaci, ani jego zapachu lekceważyć. Zjawiał się tylko wieczorami. Zaciągał chucią i miał wiecznie spocone ręce. Jeszcze raz popatrzyła w lustro i zaczęła piłować paznokcie. Ot, niespodzianka będzie tym razem. Wystarczy jeden zdecydowany ruch i szybkość. Słusznie. Chodzi o szybkość, więc będzie pierwsza. Potem nagły odwrót i trzask drzwiami. Zostanie z cieniami i będzie musiał słuchać jak drapią jego myśli. Jego – nie jej. Jeśli się nie uda, będzie znów leżała sztywno z oczami wbitymi w sufit, a głosy rozpętają w głowie piekło. Odwróciła się od lustra, a po chwili zgarbienia pleców – trzasnęła w nie ręką. Tak. Już nikt w nie nie spojrzy. Nie będzie o niczym myślał ani patrzył we własne oczy. Właśnie – oczy. Parę machnąć maskarą i rzęsy podwinęły się jak dawniej. Co z tego, że bez lustra – ten ruch miała opanowany do perfekcji. Spojrzała na zegar. Dobra godzina na zakup chleba. Teraz wyjść z domu. Chociaż raz wyjść bez trzasków w czaszce i bez lęku, że znów się nie uda. To tylko jeden bochenek. I masło. Tylko jeden bochenek.

20.07.09

Malarz pustych miejsc

Pojawił się znikąd. Miejscowe opiniotwórcze odsiedziały tyłki na ławkach próbując ustalić skąd się wziął i właściwie, którego dnia to było. Chuda Teresa (ta w żałobie po mężu – co to prał po gębie, ale był, zanim nie zaliczył zawału) optowała, że przybył, gdy Jurek zwany Majorem wrębał się swoją wołgą w lipę koło apteki, a więc w śróde. Kulawa Genia z drugiego piętra obstawiała czwartek – twierdziła, że czwartek, bo właśnie wtedy zapomniała o tabletkach na menopauzę i straszne gorąco ją oblewało. No nie-

ważne. Pojawił się i zaczął być – tak jak neogotycka wieża nad mieściną albo smród ze starej oczyszczalni ścieków. Jego, tak jak tej przykrej woni, nie dało się zignorować, ale o tym potem albo i wcale.

A Marianek z rękami w kieszeni i w dziurawym kapeluszu na głowie, paradował po miejscowym ryneczku jak prawdziwe panisko, które zjechało na prowincję. Ani mu na myśl nie przyszło, że wywołał tyle pytań ławkowych i z uśmiechem szczerym jak łza dziewczicy, przemierzał uliczki. W fascynację wprawiało go to, że zbyt ni rozpęd zagaśniał w pole bujnej pszenicy lub równie dorodnych buraków. Po godzinie zbędnego rozpędzania się, uznał, że zostaje na chwilę, bo jeszcze nigdy nie miał tak blisko do wszystkiego, o czym pomyślał: sklep z pieczywem, monopolowy, kościół, a nawet dwa, i ze trzy knajpy otwarte do ostatniego klienta – jak zapewnił go wyraźnie z mordowany procentami obywatel. – Dobre miejsce dla takiego jak ja. Na chwilę – pomyślało się tak Mariankowi i dziarsko pomaszeroowało po skromny bagaż, który pozostawił na obdarłej stacyjce PKP.

Tak Marianek zaczął istnieć prowincjonalnie i epizodycznie. Nawet nie zdawał sobie sprawy, że wywoła tyle zamętu i szumu w senności dziury zwanej dumnie miastem. Miasto jest, gdy ma prawa miejskie, a ów grajdoł zapomniany przez Niebieskiego, szczycił się tym tytułem od wieków. Wina króla Kazimierza, ale pewnie jakoś inaczej wyobrażał sobie rozwój lokacji. Zostawmy marzenia królewskie i wróćmy do tego, co z nich zostało.

Miasteczko czterech ulic, z kiwającymi się pijaczkami na rogach, żyło jak we śnie. Sen, że kiedyś będzie inaczej. Inaczej to jak? Tu można puścić wodze wyobraźni albo zapytać chudej Tereski, bo ta potrafi pleść na każdy temat. Potrafi i robi to z szybkością karabinu maszynowego, a co dziwne nigdy się nie zaczyna – nawet jak wypływa z siebie bzdury. Zostawmy jednak Tereskę w spokoju, bo z pewnością jeszcze się pojawi jako niezbędny element opowieści.

Marianek. Teraz właściwe by było kilka słów o tej zjawie, która spadła na codzienność zadupia jak zagadka, którą koniecznie trzeba wyjaśnić, bo jakże tak pozwolić mu się pętać bez cienia informacji: skąd, po co i dlaczego.

Sam dla siebie był tajemnicą, ale szczególnie go to nie zajmowało i nie warto się temu dziwić, bo większość z nas nie wie, o co właściwie chodzi w błędzeniu po tygodniach, miesiącach i latach. Toteż i on nie zaprzętał sobie łba myślami, które wielu mądrzejszych od niego, sprowadziły na manowce niepotrzebnych dywagacji. A że nieprawda? Bo filozofia, teologia i takie tam inne? Chcesz to mędrkuj – Marianek nie rościł sobie praw do wygłaszania teorii, które niejednego zapędziły w księgi, bezsenne noce i skrobanie się po łysiejacej łepetynie. On wiedział, że jest inaczej. Życie jest tu i teraz, a tego nie da się ubrać w mądre maksymy i aureole – trzeba po prostu być i wystarczy. Jego być było proste jak borsuczny pędzel i rama obrazu. Rama nie może być krzywa, a pędzel łysiejący. Dlaczego?

A malowałeś kiedyś? Jeśli nie, to spróbuj, a nie będziesz miał kłopotu z właściwą odpowiedzią. Narrator zbyt ni marudzi, zamiast skupić się Marianku. Do rzeczy rozbestwiony opowiadacz.

Otóż wracając do przybyśza, czas wspomnieć, że ten po zjedzeniu suchej bułki z piekarni zacnego pana Frankiewicza (ten wie, że bułka ma chrupać pod zębami), po wypiciu cieniutkiej maślanki z marketowej półki, rozłożył w centrum ryneczku sztalugę i zaczął malować. Praca pochłonęła go jak zwykle. Nie dbał o ludziska zagląające przez ramię ani o to, że pod sztalugą zwinął się w kłębek kundel, który wyglądem przypominał skrzyżowanie hulajnogi z prosięciem.

Z minuty na minutę spod szybkich i zdecydowanych rąk wyłaniał się obraz. Synagoga wdzięczyła się na płótnie, tak jakby stała tu od zawsze, jakby stała naprawdę. Marianek zapatrzony w pusty róg rynku mrucał coś pod nosem, pykał fajeczkę, a obraz zaczynał żyć i pulsować kolorami. Jeszcze jedno ogromne okno ozdobione koronkowymi maswerkami, jeszcze naczółki zwieńczone strzelistymi wieżyczkami. Pędzel tańczył i wraz z nim rozśpiewało się powietrze dookoła Marianka. „Ani Maamin” brzmiało czysto i wyraźnie. Może warto jeszcze powiedzieć, że śpiew zaniepokoił malarza, ale poradził sobie z tym nieoczekiwanym efektem. Kochał nagłe i zaskakujące wrażenia. Takie historie już mu się zdarzały, gdy przywoływał do życia to, co umarło. A może tylko tak mówił?

Z ostatnim pociągnięciem pędzla śpiew ustał, a pusty róg nędznego placu zabolął przestrzenią i wypełnił się wiatrem, który roznosił foliowe woreczki. Tkwił tam tylko głupi Lesio, zbierający puszki po piwie i celnie rozdeptujący je z trzaskiem. Lesio jest ważny w miasteczku, bo każda przyzwolta dziura ma własnego specjalistę od recyklingu.

Wrócił do swojego zajęcia, gdy głosy zamilkły. Widziano go później jak często stawał pośrodku placyku i czekał. Pytany, na co czeka, odpowiadał: – Może będą śpiewać. Tak do stałych rytuałów dnia dodał tęsknotę za pieśnią, której nie rozumiał. Bywało, że czasami tańczył z rękami wzniesionymi ku niebu.

Późnym popołudniem Tereska ze swadą opowiadała babom ławeczkowym, że teraz już wie, skąd za miasteczkiem wziął się żydowski cmentarz. Genia rozcierając bolące kolano twierdziła, że skoro żydowski, to należy nazywać to miejsce – kirkut. Sąsiada chyba nie dosłyszała, bo właśnie zajęła ją kwestia, kto ze znajomych i mieszkańców mógł mieć żydowskie korzenie. Nawet nie zauważyła, że kulawa Genia, dość szybko jak na nią, pokuśtykała w stronę bloku.

W maleńkiej łazience długo przeglądała się w lustrze, a potem, na wszelki wypadek, schowała rodzinne pamiątki w pawlaczu. Wspinanie się na stołek kuchenny przypląciła kołatanem serca, a tego już nie mogła zrzucić na przekwitanie. Jedząc kromkę chleba, którą zapomniała posmarować, doszła do wniosku, że za dzisiejsze kłopoty z sercem odpowiada Marianek, Tereska i ten kirkut, z którym niepotrzebnie wyrwała się na ławce.

A Marianek? Widziano go jak w towarzystwie kundla, wsiadał do odrapanej ciężarówki. Droga krajowa – chyba na Wrocław.

Co widziała Marianna

Przez chwilę będzie o małej dziewczynce. Jakież to słodko – infan-tylne. Każdego rozczula dziecko, ale nie daj się zwieść i słuchaj. Już jej narodziny nie przeszły bez echa. No cóż. Nie każdy rodzi się z dwoma zębami i przyprawia matkę, babkę, i liczne grono pociotków o grzebanie w genowej przeszłości familii. Wielka heca o dwa zęby w buzi maleń-stwa. Dziwowisko dla postronnych i męka rodzicielki, która po despe-rackich próbach karmienia piersią, wetknęła strzydze (opinia sąsiadki) butelkę w usta, i dała sobie spokój z naturalnymi metodami karmienia. Nie będziemy się zajmować kupkami, kolkami, przechodzeniem na zup-ki, soczki i takie tam. Z korzyścią dla jednodniowego szkicu skoczmy w czasie i powitamy Mariannę jako gotową do samodzielnego bytu. Taka kombinacja nie sprzyja narracji? Przecież nie jesteś głąbem i potrafisz za-pełnić pustkę narracyjną kolejnymi etapami wzrastania. Mam ci prawić o zdartych kolanach, bólu brzucha po zielonych jabłkach i wyczynach Marianny w szkołach? Daj się przekonać, że to był standard i te dwa zęby przy witaniu świata, nie świadczyły o niczym szczególnym. Były i wypa-dły, i co z tego, że to też wbrew naturze. Pogódź się z tym, tak jak z cha-osem narracji i nie wymagaj wiedzy medycznej, skrupulatności, i konse-kwencji czasowej, bo nie w tym rzecz. Nie o Mariannie opowieść, lecz o pewnym chyłącym się dniu w znajomej mieścinie.

Popatrz teraz na Mariannę. Idzie uliczką i kołysze biodrami. Nie potrafi inaczej. Różowe kłapeczki wystukują rytm, a ona nieświadoma tańca biod-er i falowania pęczniejącymi gronami, przemierza kolejne płyty chodni-ka. Mijając głupawego Lesia, przyjaźnie kiwa głową, a ten jeszcze bardziej rozdziawia gębę w uśmiechu. Marianna lubi Lesia. Często przygląda się jak tańczy na pustym placyku. Chuda Tereska twierdzi, że tam kiedyś stała synagoga i od odejścia malarza tylko Lesio słyszy pieśń. Tańczy, bo mu rozumu brakuje, bo przecież, gdyby ktoś śpiewał, to jej by to nie umknęło. Dziewczyna wierzy jednak Lesiowi, bo od dawna podejrzewa miejscową opiniotwórczą o rozbujany jęzor. Bawią ją te placykowe pląsy i wyrzucanie rąk ku niebu. Często siedząc na pobliskim murku, majta nogami, zajada jabłko lub czekoladę i patrzy na Lesia. Pogadać się z nim nie da. Nie żeby nie miał nic do powiedzenia, ale raczej z tej prostej przyczyny, że po prostu nic nie rozumie z jego radosnego bełkotu.

Marianna marzy o mieście. Ma być wielkie, rozpędzone i kolorowe. Ona w gustownym stroju stoi za ladą eleganckiej perfumerii i podaje boga-tym kobietom kolejne flakoniki. Panie są wyrafinowane w gustach i oczeki-waniach, a ona profesjonalna w każdym calu. Płytkie marzenie – pomyślisz. Może i racja, ale dziewczyna widziała siebie albo w tej roli, albo żadnej. Inna być może tkłaby sny o scenie, wybiegu dla modelek, ale ona tylko o perfumerii. Kiedyś próbowała opowiedzieć o tym Lesiowi, ale ten tylko szczyrzył poźółtkłe zęby i przekładał z ręki do ręki puszkę po piwie. Pozo-stawmy jednak fantazje o przyszłości wielkomięskiej i wracajmy do dnia, który właśnie kończył toczyć złotą kulę po niebie.

Kochała wieczorne spacerować. Zawsze tą samą ulicą, z widokiem tych samych kobiet parapetowych. Właśnie tego się bała najbardziej – za kilka lat parapet z pelargoniami i jakimś leniwym kotem, a do tego bolące łokcie, bo godzinne podpieranie brody nie może ująć bezkarnie. Przyspieszyła kroku i stukaniem obcasików zagłuszyła przykre myśli, które zaprzątnęły przez chwilę. Skinieniem głowy pozdrowiła panią Jadwigę podlewającą omdlałe po dniu upału kwiaty i po chwili zmieniła kierunek marszu. Duszny zmierzch postanowiła ożywić zmianą. Dzisiaj pójdzie gdzie indziej. Najlepiej przed siebie.

Chyba jeszcze pamiętasz, że *przed siebie* w tym miejscu zawsze prowadzi prosto w zagony i nie trzeba się zbytnio wysilać, by trafić dość szybko w zieloność, i wilgotność. Taka wędrówka też ma dobre strony. Można usiąść w rowie, zagryźć trawę w zębach i poczuć jej goryczkę. Są też tacy, którzy przewracają się na wznak i oglądają chmury, smugi światła, loty ptaków. Że takie nic i bez sensu? Więcej z tego przyjemności, niż z przypatrywania się sznurom samochodów i oblepiania płuc smrodem miasta. Marianna знаła radość wylegiwania się w trawie i poświęciła nawet sukienkę – tak pieczołowicie prasowaną przed wyjściem z domu. Rzuciła się w miękkość z szeroko rozłożonymi ramionami i zagapiła w zachód.

Moglibyśmy zostawić ją w tej błogości i pozwolić rozmyślać o sposobach wyrwania się z mieściny. Moglibyśmy, gdyby nie fakt, że na owo wylegiwanie się wybrała zacienione miejsce pod ogrodzeniem starego cmentarza. Nie, nie będzie żadnych trywialnych wymysłów o duchach, sercu w gardle i włosach stojących dęba ze strachu. Narrator nie przewidział takich wydarzeń, które być może przyszły ci na myśl. Nie przewidział jednak też tego, co usłyszała i ujrziała Marianna.

Najpierw jej uszu doszedł trzask i chwilę potem serdecznie:
– Jasna cholera!

Dziewczyna podniosła się i na czworakach podkrađła bliżej ogrodzenia. Jej zdumienie można by długo opisywać, gdyby chciało się tracić czas na popisy słowotwórcze, więc po prostu powiem, co zobaczyła.

Między grobami krążyła chuda Tereska i raz po raz potykała się, a to o złamaną gałąź, a to o resztki nagrobka czy też jakąś inną przeszkodę. W końcu stanęła jak wryta, podniosła ręce do nieba i zastygła w bezruchu. Dziewczyna patrzyła na kobietę i czekała. Ta postawszy dłuższą chwilę, strzepnęła spódnice, do której ucapiły się kąkole, a poprawiwszy przekrzywioną apaszkę rzekła głośno i dobitnie:

– Nie śpiewacie. Wiedziałam, że już nie możecie.

Słońce zakończyło swoje widowisko. Marianna wracała do miasteczka z postanowieniem, że jutro pomoże Lesiowi rozgniatać puszki i nie będzie majtać nogami na murku, gdy on zacznie tańczyć.

22.07.09

Jak to w czwartek cisza na wieży nastąpiła

Zegar na wieży białego kościoła wybił dwunastą. Kościoła nie można żadną siłą zaliczyć do wybitnych dzieł architektonicznych. Taka sobie budowla bez wyraźnych cech stylowych. Ciekawostką było to, iż przy wznoszeniu świątyni użyto materiału pochodzącego z ruin zamku pewnego zbója, który w piętnastym wieku niezłe dał się we znaki wrocławskim kupcom, a i okoliczni feudałowie ucierpieli, mając za sąsiada raubittera. Gdyby nie radykalne rozwiązanie sprawy przez pewnego księcia, rabuś – rycerz hasałby radośnie pomnażając dobytek swój i krewnych, bo sknerą nie był i dbał o liczny klan. Więc ten książę... No proszę, jak to łatwo zbczyć ze ścieżki narracji, rozpuścić radośnie jęzor, pleść trzy po trzy, zamiast wrócić do wieży, zegara i południa, które ten oznajmił dostojnie i głośno.

Ważne to głośnie wybijanie godziny, bo nawet głuchawy Franio przesiadujący na stołku w otwartej bramie kamienicy, wiedział, że czas podnieść się i pójść obrać ziemniaki na skromny obiad. Uznajmy, że Franio obiera już te swoje grule.

W tym samym czasie panie przekupy z warzywnego targu powoli zwiłają kramy. Pakując przywiedłe dary ziemi, klóć się zajadle, a sprawa jest zawiła, można by rzec, że nie da się jej ocenić tu i teraz. O co poszło babom? Otóż od zeszłego poniedziałku nie ustaliły, czy to Józinka z kamienicy przy banku jest zwykłą zdzirą, która wyrzuciła ślubnego z domu, czy raczej jej mąż słusznie zaliczył ulicę, bo już nie mogła patrzeć na zapijaczoną gębę i świadczyć usług małżeńskich. Kobiety pogrążone w zajadłej dyspacji, w ferworze jazgotu czerwieniły na twarzach, machały rękami, a bywało, że któraś siarczyście zaklęła – dla podkreślenia siły wypowiedzi. Osobną część analizy wydarzenia, z Józinką w roli głównej, poświęciły na omówienie jej nowego wizerunku.

– Toż droga pani. Teraz chłopaki noszą dłuższe włosy. I kto jej taką fryzurę wyszykował? Nasze fryzjery, pani moja, może nie artyści, ale żaden tak by kobiety nie urządził. I to ubranie jakieś takie ze śmietnika. A taka była dbała o stroje i wygląd – perorowała kupcowa od pomidorów i papryki.

– Jak się pani komu w głowie pomiesza, to nie tylko chłopca z domu wyrzuci, ale i zaczyna mieć pomysły dzikie. Pani... Jej matka też poplątana. Ponoć wiersze pisze i nazywa to zajęciem – dorzuciła żona Frania i czule pomyślała o swoim głuchawym mężu, który już na pewno zagląda do garnka i sprawdza czy kartofle doszły.

Odpuściwszy sobie problemy Józinki, nie ustaliwszy niczego, zabrały manatki i rozeszły się – każda w poukładane, proste, nieskomplikowane życie. Być może do przyszłego targu uda się jednej z nich dojść do tego, komu przestać odpowiadać na dzień dobry: Józince czy jej mężowi.

Do tego momentu dzień targowy przebiegał zgodnie z porządkiem. Kramiary zarobiwszy parę groszy, układały już poduszki na popołudniowe parapetowanie, a Franio ucinał sobie drzemkę na zydelku, bo zdążył wrócić na swój punkt obserwacyjny. Niewątpliwie pustką będzie ziała brama, gdy go tam zabraknie. Póki co – wszystko zgodnie z rytuałem.

Pora poobiednia wymiałała z ulic nawet bezpańskie psy, a co dopiero ludzi. Miejscowe dzieciaki też poddały się upałowi i pochowały rowery, rolki, piłki. Tak by trwano w lipcowym odrętwieniu, gdyby nie wydarzenie, które uczyniło wyłom w rytmie miasteczka i stało się powodem wielu insynuacji, sprzeczek, dociekań. Baby jarmarczne rozprawiły o tym jeszcze wiele dni, a każda miała swoją teorię – jedyną i słuszną (w ich mniemaniu).

Pierwszą osobą, która zarejestrowała brak bicia zegara na wieży, był Franio. Już wiemy, że nawet do jego chorych uszu docierał dźwięk czasomierza, a tu nic, po prostu nic. Nie było bicia na czwartą część godziny. Chłopina wystraszył się, że ze słuchem już totalna kłapa, ale postanowił poczekać następne piętnaście minut. I znowu wielkie nic – cisza jak makiem zasiał. Pobiegł nieszczęśnik do żonki. Ta, gdy wmusiła w niego szklanekę zimnej wody, wyrzała przez okno, z którego doskonale widać było wieżę kościelną i... Widok o mało nie wyrzucił baby na zewnątrz – tak się wychylała, aby stwierdzić niezbitcie, że zegar jest okaleczony. Tam, gdzie powinna być duża wskazówka, nie było niczego.

No i zaczęło się. Bieg po kościelnego, który jako jedyny miał klucze do wieży, galop z zadartą kiecką do sadu plebanii, gdzie zwykle odsypiał obiad proboszcz. Po drodze przekazywanie wieści każdej głowie, która wychylała się z okna. Jak się miała nie wychylać, skoro żona Frania przemierzyła ulice z krzykiem, że złodziej w mieście. Stara Anna pomyślała nawet, że znowu jej synalka, który odsiadywał wyrok za kradzieże rowerów spod szkoły, przedwcześnie wypuścili z aresztu. Gdy dotarło do niej, że chodzi o zegar, odetchnęła z ulgą. Jej syn nie kradł niczego, co nie służyło do jeżdżenia, a zresztą siedzi na jej szczęście i spokojność.

A co z zegarem? Kościelny przysięgał, że nikomu nie dawał kluczy, baby jazgotały, posterunkowy udawał, że szuka śladów, a księżoszek załamany przysiadł na murku i gapił się w biedniutki zegar z miną zagubionego chłopca. Wskazówki – tej dużej – nie ma, obciążnika napędzającego strzałki tarczy zegarowej – nie ma, a temu drugiemu ciężarkowi – dającemu energię do bicia godzin i kwadransów – też złodziej nie przepuścił. Takie zmartwienie, taki kłopot i koszty, a niedzielna taca marna. I jak teraz wygląda wieża z martwym zegarem?

Tyle o księdzu i lamentach nad stratą. Może trzeba jeszcze dodać, że nie mógł sobie w tej chwili darować, że w zeszlą sobotę poróżnił się z Janem zegarmistrzem. Zawsze kłóć się przy kartach, ale zwykle tamtemu przechodzi koło wtoraku, a dzisiaj już czwartek.

Jan, z lupą w oku, zczyścił mechanizm ręcznego zegarka pani aptekarzonej. Do warsztatu dochodził rwetes spod białego kościoła. Uśmiechnął się pod nosem i mruknął:

– A mówiłem, że jeszcze pożałujesz klecho. A kto to widział, żeby proboszcz kantował przy pokerku.

23.07.09

Ferdynand Głodzik

/Fred/

Pan na Łośniach

Poranna mgła podnosiła się nad łąkami zwiastując nieuchronnie zbliżającą się jesień. Ptaki wędrowne przygotowywały się do odlotu. Po obejściu dworskich zabudowań leniwie przechadzał się kot, wygrzewając swoje futerko w ostatnich promykach letniego słońca. Pan na Łośniach Hetman Polny Miarecki wyszedł na dziedziniec i długo wpatrywał się w majaczącą na horyzoncie ścianę lasu. Pod wpływem pierwszych jesiennych chłódów poczuł ostatnio w boku kłucie, pewnie ślady dawnych odniesionych ran w boju. Szarpnął nerwowo wąsa.

– Trzeba by przyłożyć niedźwiedziego sadła – mruknął pod nosem.

Dawno minęły czasy, gdy przemierzał wszere i wzdłuż rozległe rubieże Rzeczypospolitej. Sterany wiekiem osiadł osiadł na dobrach z królewskiego nadania za zasługi wojenne i prowadził spokojne, dostatnie życie. Po trudach wojaczki znajdował upodobanie w spokoju i ciszy leśnej.

Zdarzało się jednak, że ten zagubiony w leśnej gęstozie dwór był pełen gości. Bywali tu przejazdem dawni współtowarzysze wojaczki, a także nie omijali tego miejsca wędrowni grajkowie i dziady prośalne. Przed paroma tygodniami zatrzymał się u niego wracający z Italii wędrowny pielgrzym sprzedawca odpustów i relikwii Świszczypłito Siedmiobołeś z Bożej Woli.

Suto zakrapiany wieczór trwał prawie do świtu Biesiadowali przy obficie zastawionym stole, słuchając krotochwili Przechersusa Frednego, astrologicznych przepowiedni wróżki Halszki Mandolei i poetyckich strof Lubaszki Symonichy.

Kiedy zbliżało się południe, na drodze dał się słyszeć tętent koni.

Hetman Miarecki przetarł oczy. Do dworu zbliżał się pokaźny orszak. Na jego czele jechał Książę Śląski Lesko Ślizły.

Pan na Łośniach wycofał się do dworu, by wydać odpowiednie polecenia służbie.

II

Książę Śląski Leszko Ślizły znany był z zamiłowania do wojaczki, polowań oraz dalekich podróży. Przemieszczał się z licznym dworem tak szybko, iż zdawało się, że nieomal unosi się w powietrze, by mknąć w przestworzach jak orzeł i znienacka pojawiać się w najmniej spodziewanych miejscach. Bywał dość częstym gościem Pana na Łośniach, zawsze gdy tylko droga mu wypadła w pobliżu Glanbergu Wielkopańskiego.

Również tym razem przybył z licznym dworem. Oprócz ryerczy zaciężnych, podróżowały z nim damy dworu: Lubaszka Symonicha, Danuśka ze Zbychowa, nadworna wróżka Halszka Mandolea, a także szeptucha Leda Kacfur Himerys ze wschodnich rubieży Rzeczypospolitej.

Hetman Polny Miarecki gościł właśnie u siebie od paru dni godnego germańskiego rycerza. Był nim Maryusz von Dziures ze swoim synowcem. Synowiec jego, walcząc o zdobycie pasa rycerskiego, został lekko drażniony w łokieć i chodził z zawiniętą ręką.

Konie odprowadzono do stajen, a goście zasiedli za stołem i rozpoczęła się uczta.

Przecherus Fredny nalewał gościom piwa, sam raczył się obficie i zagryzał napitek pajdą razowca ze smalcem.

Zacne rycerstwo, nie wyłączając Leszka Ślizłego, poglądało na niego nieco podejrzliwie. Wielu z nich pamiętało niedawną krotoczwilę Przecherusa, gdy upoiwszy swoich gości obficie winem, wczesnym rankiem zbudził ich utrudzonych i skacowanych głośnym krzykiem, że czas rozsyłać wici, a gdy rycerze ociężałe gramolili się z posłania, wyśpiewał im wraz z gromadą drumlistów ułożoną naprędce pieśń o śpiących rycerzach.

Wróżka Halszka Mandolea ciągnęła swoim zwyczajem poetycką litanie. Część gości słuchała uważnie, niektórzy skrycie ziewali lub drzemali. Hetman Miarecki, by ożywić nieco biesiadę zawołał:

– Hej Danuśka, Danuśka! Wyleż no na ławę i wesel nam serce tą samą pieśnią, którą w Galwicii śpiewałaś.

Wszyscy spojrzeli wyczekująco, jednak dobra chwila upłynęła, zanim Danuśka ze Zbychowa wspierana przez Halszkę Mandoleę zdołała wgramolić się na ławę i wydobyć ze swej lutni pierwsze tony.

– Słabuje nam coś Danuśka – zauważył Hetman Miarecki.

– W drodze dosiadła niedawno małego ujeżdżonego ogiera, który ją zrzucił z grzbietu – wyjaśnił Leszko Ślizły.

– Nie przepuści żadnej okazji, by zrobić coś głupiego – rzucił sentencjonalnie Przedcherus Fredny.

– Nie ona jedna – dodała pojednawczo Lubaszka Symonicha. – Zdało by się jakichś maści lub okładów.

– Mamy wśród nas szeptuchę, zajmującą się leczeniem – rzekł Leszko Ślizły.

– Jest wśród nas paru niedomagających – rzekł Hetman Miarecki, przypominając sobie o kłuciu w lewym boku. – Również synowiec naszego gościa odniósł rany w pojedynku.

– Pójdź tu szeptucho, zaradzić naszym chorobom – rzekł Księżę Leszko Ślizły.

Leda Kacfur Himerys wyprowadziła na środek izby Hetmana Miareckiego, Danuśkę ze Zbychowa i synowca germańskiego rycerza, po czym obstawiła je figurkami drewnianych aniołów „od wszelkiego złego”, przyozdabiając je bukietami kwiatów w słoikach po dżemie. Gdy wszystko było gotowe pocałowała żabę i zaczęła szeptać formuły odczyniania uroków.

– Jakże pięknie w tym naszym średniowieczu – rozmarzył się Przecherus Fredny.

Szeptucha rzuciła mu groźne spojrzenie i tupnęła nogą:

– Masz weryć!

– „Dobrze być panem, mieć fortuny dary,
Dobrze być mężnym, wspaniałym, walecznym,
Dobrze odbierać pochlebne ofiary,
Dobrze żyć w miejscu wygodnym, bezpiecznym,
Dobrze dumnemu nie znać w szczęściu miary,
Dobrze zdrowemu zostać długowiecznym,
Najlepiej średnią drogą chodzić wiernie,
Niewiele pragnąć, a używać miernie.

Gdyby tak byli myśleli ojcowie,

Byłoby lepiej, nie mieliby wojny.

Ludzie są ludźmi; i filozofowie

Szpecą uczynki czasem stan dostojny.

Chcąc się mieć lepiej, tracim często zdrowie,

Przykrzy się szczęście, nudzi stan spokojny.” * – wypowiedział wierszem swoją myśl Hetman Miarecki.

Gdy obrzęd zamawiania chorób dobiegł końca, goście powrócili do przerwanych rozmów.

– Podobno Lobus Homnibus z Glancberga Wielkopańskiego ogromne poczynił spustoszenie w Niekomodzie, gdzie wielu wędrownych wierszokletów i gędziarzy gromadziło swoje wiersze i pieśni – rzekł Leszko Ślizły.

– Powołał nawet w tym celu SBA (Samoistne Biuro Antygrafomańskie) i ogłosił się jego prefektem – dopowiedział Przecherus Fredny.

– Podobno został wybrany do tej funkcji – zauważyła Halszka Mandolea.

– Owszem, jednogłośnie – rzekł Przecherus – jednym swoim głosem przy pozostałych wstrzymujących.

– Przedziwne – zauważył Hetman Miarecki.

– Jakże dalej postąpił? – spytała dociekliwie Halszka Mandolea.

– Lobus Homnibus odesłał do „locum secretum” wszystkich tych, co się wstrzymali, aby co rychlej załatwili pilną potrzebę, a sam objął w tym czasie prefekturę – odrzekł Przecherus.

Wniesiono kolejne potrawy a Danuśka ze Zbychowa wraz z Halszką Mandoleą poczęły na nowo zabawiać gości śpiewem i recytacją.

Do późnej nocy trwały śpiewy, tańce i beztroska biesiada, po czym utrudzeni goście legli na spoczynek.

Dzień wstał na dobre, gdy wczorajsi biesiadnicy posileni śniadaniem opuścili gościnne progi i żegnani przez Hetmana Miareckiego udali się w dalszą drogę.

* (Ignacy Krasicki – „Monachomachia” – rękopis – nie publikowany początek trzeciej pieśni)

Kamil Kwidziński

/gamin/

Rozpięcia i rozpiętości: Witold Gombrowicz

„Te zatem są zasadnicze, kapitalne i filozoficzne racje, które mnie skłoniły do budowania dzieła na fundamencie poszczególnych części – ujmując dzieło jako część dzieła – i traktując człowieka jako związek części, podczas gdy całą ludzkość ujmuję jako mieszaninę części i kawałków. Ale gdyby ktoś zrobił mi taki zarzut: że ta cząstkowa koncepcja nie stanowi, Bogiem a prawdą, żadnej koncepcji, a tylko bzdurę, kpinę, nabieranie gości, i że ja, zamiast poddawać się surowym prawdom i kanonom sztuki, próbuję wykpić im się ową kpiną – odpowiedziałbym, że tak, że właśnie, że takie, a nie inne, są moje zamiary. I – na Boga – nie waham się przyznać – ja pragnę uchylić tyleż waszej sztuce, panowie, której nie mogę znieść, ile wam samym...ponieważ i was nie mogę znieść z waszymi koncepcjami, z waszą artystyczną postawą i całym waszym światkiem artystycznym.”

Witold Gombrowicz

Część pierwsza

– Ach, cóż to! Jesteś zazdrosna? To kwestia postawy przecież, jej – chociażby – spoglądanie – przedkłada wszelki ciężar doświadczeń ponad chwilę.

– Myślę, że to kwestia barw raczej – szepcze do ucha, wędrując zastrzonym paznokciem po węzłach gardła. – Jej piersi to burza, pochmurny i tryskający lament, słyszysz? Pyta, zaciekle błądzi białym kamykiem po rzece kręgosłupa, jak gdybyśmy sami byli tym dźwiękiem, tym uchem, palcem wynoszącym gesty, językiem te gesty podkreślającym. Jej sutki ronią kolejne krople, jest może dziewiąta rano, a jej miłość stała się skrawkiem ręcznika. Przesuwa się ciężkimi pośladkami po froterowej taflii. Miłość (po raz drugi to słowo, owszem, blisko siebie, nie będę sobie tego zarzucał, lecz wam mogę wybaczyć zużycie (wybaczam wam, idźmy dalej, to dialog wciąż, przypomina, nie żadna prywatna nostalgia, lecz nikła, dodatkowo wyczelowana sprośność duszy, chęć przenikania moich myśli do rzeczy z założenia zmiennych)) stała się więc splotem niewygody, z którego, do końca trwania wszystkich mniej i bardziej oczywistych kosmiczności, będzie wyciągała przydługie niteczki (i tu! I tu wystaje!).

– Tak myślisz? – przyjrzał się na tę jedną sekundę rozgryzającym delikatnie pustkę po ostatnim słowie wargom. By ponownie wrócić do...

Prawdę mówiąc, od lat nie potrafili skupić całej swej uwagi na jakimkolwiek płótnie. Nie mieli do zastanej pory dość w sobie zadowolenia,

by oddawać smugom i przeróżnym kaskadom kolorów należne im tryby. Raczej ku grozie, kurwa!, pleśń i siniaki.

On myśli: Jak dwa łańcuchy doniczkowych łożysk. Dwa skrzące się na wietrze sznury ognii o różnych kształtach. Stąpamy po brukowej kostce, upojeni winem, chociaż ja raczej mniej winem, a więcej istnieniem – nie uderzeniem buta, a stopą rozpychającą ścianki skóry.

Upojeni, stąpamy, noc przydziela nam kolejne imiona.

Teraz, w końcu, nareszcie potrafili...

– A gdyby tak odrobinę głośniejsze, co? – mruknęła odchodząc, napinając łydki, wymachując czarną torebką, falując cieleśnie w czerwonej sukience. Tak, warto zapamiętać, wtedy właśnie burknęła czule, że nie słyszy za wiele. Czy już wtedy zaczęliśmy odbywać praktykę wszystkich rozbrzmień i przeszłości, jakie miały nas czekać? Co pan na to?

– Co?

– Kiedy do mnie dzwonisz – zapowietrzyła się ze wściekłości – to wyjdź do jakiejś łazienki albo coś!

– Co?

– U ciebie wszystko dobrze? Jak podróż? Całą noc telepię się jak szalona między ekspresem do kawy, oknem i łazienką. Nigdy więcej, słyszysz? Przysięgam.

– Co?

– Nigdy więcej, bo stracę rozum.

– Ehe.

Przysunęła w tym momencie ucho jeszcze bliżej słuchawki. Cisza wzdęła się niczym brzuch martwej ryby, a powietrze zrobiło się mechaniczne, stalowe. Wysunęła język, zwilżyła wargi. Słyszy bez przerwy jego płytki oddech, chyba płakał. Do dzisiejszego dnia pamięta, jak w wieku pięciu, sześciu lat w jego lewe ramię wbił się pręt budowlany (5mm ocynk). Wstydział się płakać przy niej, a oddychał w taki sam sposób. Usta miał suche, źrenice iskrzyły się pod zmrużoną powieką, ręce zaciskał na kolanach – lewą słabiej. Z lewej krew spływała dziesiątkami ciemnych strumyków. Czy mogłabym zwilżyć twoje wargi? Jestem przecież twoja, nierodzinną, starszą o tyle, że płacę bez wstydu, dojrzalszą o tyle, że wszystko potrafię wytłumaczyć, nawet gdy rozchodzę się, rozpląwam z bólu i udręczenia. Będę czekać. Więc?

– Co?

Część druga

– Zapomnij już o tej kobiecie. Te cienie na wodzie nic nie znaczą. Jej czarna pierś wcale nie jest wypięta, wcale nie walczy o spełnienie.

– Dobrze – podaje rękę, łapie jej paluszki i zmierza wzrokiem ku kolejnemu zacisznemu wgłębieniu, gdzie zaci koneserzy czyszczą okulary, zakładają okulary, niektórzy śmielej: charczą z podziwem, masturbują się w ukryciu, pocierają swoje nadgarstki. Tak, tam właśnie zaciąga ciało osadzone na końcach jej kruchych palców. Czy obraz otworzy ich na jeszcze śmielsze wyznania? Czy płótno będzie jadalnianym stołem, pośredniczącym w ugodzie i odkrywaniu pragnień?

– Niewiarygodnie spięte – patrzy na płótno i kręci głową. Rzeczywiście, zostali teraz rzuceni na głęboką wodę. Dotąd mieli przed sobą uładzone sprawy, które mogli rozgrzebywać w podniecie i wiecznym zarzucaniu wszystkiego. W tym momencie stanęli przed abstrakcją. Przed układem niepodważalnym zmierzającym do zadawania drogi i nieszczęścia.

– Co ona robi przy tym biurku? – a jej pytanie ocieka niewinnością, jak gdyby spoglądała z ciekawością na mordercę, którego zbrodni nie została jeszcze zdefiniowana przez prawo czy moralność. Do pewnego momentu jest twórcą piękna, a w świetle jego skalpela można dostrzec wszystkie barwy nadchodzącego prawa. Jest więc groza, lecz wszystko, póki co, unosi się w sferach dostępności. Jej pytanie brzmi niewinnie, ponieważ sama pozostaje częścią niewyjaśnionej jeszcze zbrodni.

– Wydaje mi się, że analizuje wieczność. Nawleka kolory na najdrobniejszy organizm w nadziei, że ujrzy może skrawek różowej błonki kosmosu.

Żywo pamiętała wieczór, kiedy jej ciało legło odbezpieczone, a on, poruszając się niepewnie, w rytm wstydu i głupich założeń, zbierał krew w jednym miejscu. „Ktoś napoczyła moje ciało”, krztusiła się jednostajnie, do środka, napinając mięśnie. Stopami zapierała się o podłogę, myślami – o kruchą pustkę nazywaną oczekiwaniem.

Przypis:

Bardzo możliwe, że siedzą teraz wtuleni w siebie ostrożnie, by się wzajemnie nie naruszyć; najpewniej ich chude i pomarszczone pupy postują już niedługo mrocznym kwestiom ostatecznej grawitacji. Czy ona niesie jemu herbatę? Nie mogą zaprzeczyć. Być może właśnie na tym jej teraz najmocniej zależy – donieść do rąk pana Krugera kawałek ciepła.

- Emmo, nasze dzieci. Nasze dzieci są w domu? Położyłaś je do snu?
- Nasze dzieci nie żyją, kochany.
- Ach, a miałem cichą nadzieję, że może choć część rzeczywistości okaże się snem. Wiele by to ułatwiło.
- Wiele?
- No, może trochę mniej niż wiele.
- Tak, właśnie tak.

Ona myśli: Niczym dwa obumierające pnącza – poniżej jego suchych kolan wybijają ostatnie brązowe płamy. Nie tańczymy na grubym dywanie, z moich ramion nie zsuwa się żaden szlafrok, a kot wystający zza żółtej szyby wydaje się być jedynym imieniem, jakie noc przynosi nam na pożegnanie. Dwa stare pierniki. Na stoliku szklanka stęchłego mleka. Śmierć jeszcze nigdy nie wydawała się łagodniejsza.

– Zobacz powyżej – nie może się powstrzymać, wstrzymuje oddech i wskazuje palcem fragment sekwencji. Jednak ona usilnie prze ku następnej ramie. Spogląda na niego rozbawiona, zaprasza gestem. On wpatruje się w głąb korytarza. Czerwony dywan miesza mu się w oczach z czernią ścian. Rzędy obrazów usiłują rozciągać się w przyjazną nieskończoność. Powraca wzrokiem do płótna, na którym łaskawa Remedios wypuszcza spod pędzla swojej duszy kolejną parę skrzydeł i tubkę ptasiego tułowia, w którym ciasno osadzone serce szaleńczo tłoczy świeżą woń życia, a wątroba coraz mocniej naciska na cienką membranę brzucha.

– Mamy mnóstwo czasu – uśmiecha się, zaciskając dłoń na jej chudych palcach.

Paul Gauguin, „Cóż to! Jesteś zazdrosna?“, 1892 r.
Remedios Varo, „Tworzenie ptaków“, 1957 r.

Zygmunt Marek Piechocki

Śnieżnie, 11 czerwca 2010.

Wiesz Miła, byłem dzisiaj u swojego brata Juliusza. W jego malarskiej pracowni.

Oglądaliśmy malowane śmiało szpachlą pejzaże z końca ostatniej zimy, która była o tyle za długa.

I słońca nie było, i wszyscy znajomi mówili o jego braku. I jak to działa na psychikę człowieka. Negatywnie.

Jeszcze w czerwcu za chmurami się chowało. Do przedwczoraj.

A teraz upał i myśli lepią się, i słowa. Rozmawiamy o obrazach i trapiących Mistrza chorobach.

A tu śnieg sypie i domy w zadymkach, i dymy z kominów siwe. Drzewa nagie. Jakiś ptak.

Wybieram taki bardziej zasypany, że kolorów dachów nie widać ani też rozpoznać marek samochodów nie można. I jakaś na nim cisza namalowana pośnieżna. Wiesz, po takiej zadymce,

która wiruje płatkami. Z daleka słychać stukot kół pociągu. To taki dodatek do tej ciszy.

Pociągu nie ma na obrazie. Tylko kawałek torów po jego prawej stronie mówi o podróżach.

I to będzie okładka mojej przyszłej książki – „Pocztą hipotetyczną”.

Listy niewysłane. Jak ten, który piszę. Słowa rozprószone na czterdziestu dziewięciu kartkach

bez spisu treści na końcu.

Marek